Ginza Hayaleti ve Diğer Gizem Öyküleri

Keikiçi Osaka

Japoncadan Çeviren:
Edanur Adalıoğlu

大阪圭吉

Japon Klasikleri

ithaki

Keikiçi Ōsaka (D. 20 Mart 1912 - Ö. 2 Temmuz 1945)

Gerçek adı Fukutaro Suzuki olan Keikiçi Ōsaka, Aiçi Vilayeti'ne bağlı Şinşiro'da doğdu. Akıl hocası Saburo Koga'nın tavsiyesiyle yirmi yaşındayken ilk öyküsü "Gizemli Mağaza Katili"ni yayımladı. Doğaüstüden çok mantığın önemli rol oynadığı *honkaku* turunun öncülerinden olan Ōsaka 1932 ile 1945 yılları arasında otuzdan fazla öykü yazdı. Öykülerinin çoğunun üç sabit özelliği vardı: mantıksal olarak imkânsız ve hatta doğaüstü görünen bir vaka, sıradışı ve gizemli bir ortam ve gizemi çözen amatör bir dedektif. Yazarlık yaptığı dönem suç ve cinayet öykülen halk ve yönetim tarafından sakıncalı olarak görülmeye başlayınca Ōsaka bu türde yazmayı bıraktı. Daha sonra İkinci Dünya Savaşı'nda Filipinler'e gönderildi ve Luzon Adası'nda hastalık sebebiyle hayatını kaybetti.

ithaki

Ginza Hayaleti ve Diğer Gizem Öyküleri
Keikichi Ōsaka
Orijinal Adı: *銀座幽霊*

İthaki Yayınları - 2175
Japon Klasikleri - 11

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Ömer Ezer*
Yayıma Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Japoncadan Kontrol: *Güneş Sargüney - Peren Ercan*
Düzelti: *Merve Çay*
Kapak İllüstrasyonu: *Şiro Kasamatsu*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Haziran 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-8401-98-1
Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Edanur Adalıoğlu, 2022
© İthaki, 2022

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

KEİKİÇİ ŌSAKA

GİNZA HAYALETİ VE DİĞER GİZEM ÖYKÜLERİ

Japoncadan Çeviren
Edanur Adalıoğlu

ithaki

ÖNSÖZ*

*** Çeviren: Zuhal Beleçoğlu.**

Taku Aşibe

> “Klasik dedektif öyküsüne bu kadar saf, devamlı bir sevgi ve anlayış sergileyen başka bir Japon yazar var mıdır? Zekice yazılmış dedektif öyküsünde bu kadar ustalık gösteren başka bir Japon yazar var mıdır?”
>
> -Edogawa Rampo (1936)

> “Hayrete düştüm. Onunki kadar ustaca *honkaku** öyküleri yazan bir başka yazar var mı? Eserlerinin görmezden gelinmesine öfkelendim bile.”
>
> *** Honkaku, 1920’lerden 1940’lara kadar yaygın olan Japon dedektif kurgusu ve gizem kurgusunun edebi bir alt türüdür. *-yhn***
>
> -Tetsuya Ayukava (1975)

> “Bir düş gördü. Düşleri aldatmacalardan ve mantıktan oluşuyordu. Tüm benzersiz deneyimlerini düşlerinden yapılmış bu fantastik kalıba döktü ve bununla kusursuz eserlere hayat verdi.”
>
> -Masaaki Tatsumi (2001)

Keikiçi Ōsaka hiçbir suretle şanslı bir yazar değildi. Şanslı sayılamayacak kadar kısa yaşadı ve meslek hayatının büyük kısmı dedektif romanlarının hor görüldüğü bir döneme denk geldi. Buna rağmen unutulduğu varsayılan

eserleri daha sonra kendisi de yazar olan Tetsuya Ayukava gibi gizem kurgusu meraklıları olan *honkaku* tarafından gün yüzüne çıkarıldı. Bugün Ōsaka'nın öyküleri yeni nesil okurlar tarafından daha dün yazılmışlar gibi samimiyetle karşılanıyor. Bu açıdan baktığımızda onun kadar şanslı başka yazar olmadığını bile söyleyebiliriz.

Keikiçi Ōsaka (gerçek adı: Fukutaro Suzuki) 20 Mart 1912'de Aiçi Vilayeti'nin Araki şehrinde doğdu. Meslek lisesinden mezun olduktan sonra gizem kurgu yazarı Sabura Koga'nın tavsiyesi üzerine 1932'de *Şinseinen (Yeni Gençlik)* dergisinde "Gizemli Mağaza Katili" adlı öyküyü yayımladı.

Basılan ilk öyküsünden sonra öykülerini dönemin sayıca az dedektif öyküsü dergilerinde üretken bir şekilde yayımladı ve ilk kitabı *Şi no Kaisosen (Ölüm Yatı)* 1936'da yayımlandı. Aynı yıl "Üç Akıl Hastası" ile başlayarak altı ay boyunca *Şinseinen*'de ardı ardına birçok hikâye yayımladı. Bu yalnızca gelecek vadeden yazarlara sunulan bir fırsattı. Bunun yanında derin, entelektüel tarzı ve modern şehir hayatı veya deniz kenarları, dağlardaki çalışma alanları gibi sıradan mekânlarda geçen garip olayları yazma eğilimi kendi kuşağından fazla destek görmedi.

Ayrıca 1937'de Çin-Japon Savaşı'nın patlak vermesiyle birlikte halk, Batı tarzı dedektif öykülerini toplumda istenmeyen bir unsur olarak görmeye başladı. Japonların birbirlerini yaralayıp öldürmeleriyle alakalı hikâyelerin ülkedeki kamu düzeninde kargaşa olduğu hissini vereceğini, bu sebeple de dedektif öyküsünün bir tehlike oluşturduğunu iddia eden cahilce endişeler dile getirildi.

Böylece Ōsaka'nın komedi ve ajan öyküleri yazmaya başlamaktan başka seçeneği kalmadı. Yazmaya devam etti fakat 1943'te askere alındı ve önce Çin'e, daha sonra Filipinler'e gönderildi.

Hayli zorlu koşullar altında, yakalandığı bir hastalığa yenik düştü ve 2 Temmuz 1945'te (bazı kaynaklara göre ise eylül ayında) Luzon Adası'nda yaşamını yitirdi. Yaşasaydı, İkinci Dünya Savaşı sonrasında dedektif öyküsünün Japonya'da yeniden canlanışına tanık olacaktı. Bu canlanma döneminin en popüler tarzı ise Ōsaka'nın ustalaştığı *honkaku* gizem öyküsüydü.

Ne yazık ki Japon dedektif öyküsü Ōsaka olmadan yoluna devam etti ve Ōsaka'nın adı zamanla unutuldu. Ölümünden ancak otuz yılı aşkın bir süre sonra eserleri yeniden keşfedilmeye ve antolojilere dahil edilmeye başladı, böylece yeni bir nesil Ōsaka'yla tanıştı. İnternetin yaygınlaşmaya başlamasıyla kendisi ve eserleri hakkında bilgileri içeren Keikiçi Ōsaka

hayran siteleri ortaya çıktı. Bu gelişme birçok eserinin yeniden basılmasına yol açtı.

Bu derlemedeki öyküler Ōsaka'nın *külliyatının* esasen imkânsız suç öykülerine odaklanan fakat aynı zamanda en iyi "katil kim?" hikâyelerinden bazılarını da içeren bir seçki.

Keikiçi Ōsaka, buradaki öykülerin yanında birçok başka dedektif öyküsü başyapıtı yazdı. Bu öykülerin mekânları; mağazalar, eğlence merkezleri, yeni yapılan manzaralı otoyollar gibi modern şehrin göz alıcı ortamlarından fener kuleleri, madenler ve balina avlama tekneleri gibi dönemin sıradan işyerlerine çeşitlilik göstermektedir. Öykülerinde gotik malikâneler veya tuhaf bir âdetle lanetlenmiş köy halkı olmasa da sıradan ortamlarında gerçekleşen olayların hepsi eşsizdir ve hayal gücüyle doludur.

Keikiçi Ōsaka'nın dünyasında benzersiz olan şey, insanların imkânsız suçlar işleyebilen ve şaşırtıcı gizemler yaratabilen tek varlık olmayışıdır. İnsan dışı varlıkların insanlara tuzak kurması ya da insanların makinelerle bir olmaları alışılmadık durumlar değildir.

Bütün bunları şaşırtıcı yapan, Ōsaka'nın tüm bu fikir ve temaları gerçek *honkaku* dedektif öykülerine dönüştürmüş olması ve yirmili yaşlarında genç bir adamın bunları yalnızca birkaç yıl içinde başarmasıdır. Bir mucizeden başka bir şey değil bu.

Daha önce de belirtildiği gibi, Keikiçi Ōsaka seçtiği yol olan dedektif öyküsünü terk etmek zorunda kalacak kadar şanssızdı, bunun ardından kader, otuz üç gibi genç bir yaşta onu aramızdan aldı. Söylentilere göre, askere alınmadan önce Saburo Koga'yı ziyaret etmiş ve Koga'ya gizlice yazdığı, roman uzunluğundaki bir dedektif öyküsünü emanet etmiş. Ne yazık ki Koga bundan kısa süre sonra aniden yaşamını yitirdi ve kitap bugün hâlâ bulunabilmiş değil.

Bu kitap, kendini adadığı fakat terk etmek zorunda kaldığı türün, yani *honkaku* gizem öyküsünün bir örneği olabilir miydi? Eğer öyleyse kullanmış olabileceği aldatmacaları ve yaklaşımları, gösterdiği mucize ve illüzyonları hayal edebiliyor musunuz? Elimizden gelen tek şey bu kitapta toplanmış öyküleriyle diğer eserlerini okumak ve o kayıp romanın içeriği hakkında hayaller kurmak.

Taku Aşibe
Tokyo, 2016

GİNZA HAYALETİ

I

Altı metreyi bulmayan dar bir sokağın her iki yanında bir gökkuşağı yaratacak şekilde sıralanan çeşit çeşit renkte dükkânlar, Ginza'nın arka sokaklarında aydınlık bir mahalle oluşturuyordu. Sokağın ortasında mavi neon ışıklı harflerle "Mavi Orkide Kafe" yazan, arka sokak için büyük denebilecek bir kafe vardı, karşısında da Tsunekava adındaki küçük tütüncü dükkânı bulunuyordu. İki katlı tütüncü dükkânının cephesi dört metre ya vardı ya yoktu. Aydınlık, güzel mi güzel dekorasyona sahip bir dükkândı burası. Sanki çevredeki dükkânlardan yayılan caz müziğini yakalamanın bir yolunu bulmuş gibi, mahallenin her yerinden müşteri çekmeyi ve sahibine rahat bir yaşam sürdürmeyi başarıyordu.

Dükkânın sahibi kırk yaşını çoktan geçtiği söylenen bir kadındı. Yakasında da Fusae Tsunekava yazan bir isim etiketi bulunurdu. Söylentilere göre emekli memur olan kocası vefat ettiğinden beri, artık liseden mezun olmaya hazırlanan kızıyla beraber yaşıyordu. Bayan Fusae beyaz tenli, tombulca bir kadındı; yaşına uygun sade bir giyim tarzı vardı Orta yaşa ait tüm bu sadeliğine rağmen etrafa bir gençlik ışıltısı saçıyordu. Bir süre önce yanına otuzlu yaşlarında genç bir adam almış, birlikte yaşamaya başlamışlardı.

Genç adam biraz zorla da olsa mahalleliyle az çok sohbet etmeye başlamıştı. Ancak, âdeta büyülü bir sessizlik içinde sürdürdükleri hayatları sonsuza dek devam edemeyecekti. İşlerin iyi gittiği tütüncü dükkânına genç bir kız almalarıyla her şey değişmiş, o zamana kadarki huzurlu yaşantıları çalkantılarla sarsılmaya başlamıştı. Dükkânda çalışan Sumiko adındaki bu genç kız yirmili yaşlarının başında, buğday tenli, güzel görünümlü ve zarif vücut hatlarına sahip iyi bir kızdı.

Tütüncü dükkânındaki çiftin aralarının açıldığını ilk duyanlar Mavi Orkide'de çalışan garsonlar olmuştu. Mavi Orkide'nin ikinci katında pencere kenarına yerleştirilmiş sandalyelerden karşı taraftaki tütüncünün ikinci katı rahatça görülebiliyordu. Zaten bulundukları sokak hepi topu altı metre bile değildi. Mavi Orkide çalışanları Fusae Tsunekava'nın tütüncü dükkânından zaman zaman yükselen umutsuz yakarışlarına alışmışlardı. Hatta karşıdaki binanın penceresinden yansıyan gölgeler yüzünden kadının uygunsuz hâllerini gördükleri dahi oluyordu. Böyle durumlarda Mavi Orkide çalışanları bir yandan müşterilerle ilgilenirken diğer yandan birbirlerine bakarak kadının durumuna acıyıp derin bir iç çekiyorlardı. Bu durumdaki tütüncü dükkânından yayılan uğursuz hava dalgası, dükkânın eski canlılığını da kaybettirmişti. Bu uğursuzluk beraberinde çeşitli felaketler de getirmiş ve dükkânda yaşanan gizemli ve korkunç bir olayla son bulmuştu. Bu acı olaya tanık olanlar yine Mavi Orkide'nin ikinci katında çalışan kadın garsonlar olmuştu.

Olayların yaşandığı akşam gökyüzünde kasvetli bir hava vardı, günün devamında yaşanacak talihsizliklerin habercisi gibiydi. Akşam vakti batıdan esen serin rüzgâr saat gece on civarı birden durmuştu. Bir güz akşamından beklenmeyecek derecede boğucu bir havaydı bu. Mavi Orkide'nin ikinci katında çalışan ve köşedeki müşterilerle ilgilenmeyi bitiren kadın garsonlardan biri mendille boynunu silerken pencereye doğru yönelmişti. Sürgülü cam pencereyi açıp bir süre karşısındaki binaya kayıtsızca bakarken, aniden korkutucu bir şey görmüş gibi yüzünü çevirip, hemen arkasını dönüp uzaklaşmıştı. Müşterilere bir şey belli etmeden iş arkadaşlarına gözleriyle işaret etmeye çalışıyordu.

Yarı aralanmış pencerenin ardından tütüncü dükkânının ikinci katını görmek mümkündü. Sade, siyah renkte bir kimono giyen bembeyaz tenli Fusae'nin önünde bir figür vardı. Figür genç adama değil, dükkânda çalışmaya yeni başlamış Sumiko'ya aitti. Genç kız dükkân sahibinin önünde diz çökmüş hâlde oturuyordu, ciddi bir tartışmanın ortasında gibiydiler. Sumiko hiç hareket etmeden sessizce duruyordu, Fusae'yi görmemek için kafasını yana çevirmişti. Siyah arka planın üzerine koyu kırmızı renkte *igeta** desenlerin olduğu şatafatlı kimonosuyla bu gece her zamankinden daha da güzel görünüyordu. Ancak Fusae, kendisini izleyen Mavi Orkide çalışanlarının farkına varmış gibi suratı ekşitti ve düşmanca bir ifadeyle tütüncü dükkânının penceresini kapattı. Öyle sert bir gürültüyle

kapatmıştı ki, kafede çalan caz müziğinin sesi bile gürültüyü bastırmakta yetersiz kalmıştı - sanki kapatılan Mavi Orkide'nin camlarıydı!

*** İgeta, kuyu şekline benzer bir desendir. Kıyafetinde bu desene sahip birine kuyunun getirdiği refahı sağlaması amaçlanmıştır. Zaman içinde artı, elmas gibi farklı şekillerde çeşitleri de çıkmıştır. *-yhn***

Bu tuhaf kavgaya tanıklık eden kadınlar şaşkınlık içinde kalmışlardı. Birbirlerine kaş göz işaretleri yaparak aralarında fısıldamaya başladılar.

Baksanıza, bu akşam diğerlerinden farklı.

En sonunda Sumiko'cuğa ciddi ciddi sataşmaya başlamış gibi görünüyor!

Gerçekten de bu gece her zamankinden farklıydı. Normalde sinirlenince bağırıp çağıran Fusae, avazı çıktığı kadar bağırmak yerine karşısındaki kadını sessizce yargılamayı seçmişti. Ara sıra sesini yükseltmişse bile etraftaki gürültüyü aşıp duyulacak kadar değildi. Fusae'nin kızı Kimiko, saat gece on birde annesinin talimatları üzerine dükkânı kapatmış ve kapıları gürültülü bir şekilde kilitlemişti. Tüm tütüncü dükkânlarının saat on birde satışı bırakması gerekiyordu. Yine de cam kapıdaki ufak bölme açık bırakılmıştı, böylece geç saatlerde gelen müşteriler bu bölmeden sigara satın alabilecekti. Ne tuhaftır ki, o gece Fusae'nin genç sevgilisi Tatsuciro hiç ortalıkta görünmemişti.

Bu gece gerçekten de işler sarpa sardı demek.

Tatsuciro ve Sumiko'nun aralarındaki yasak aşkı öğrendi herhalde.

Kadınlar tekrar birbirlerine bakarak gözleriyle fısıldaşmaya başladılar. Ama kısa süre sonra sessizleştiler. Kafenin bulunduğu Yonçome'den geçen trenin sesinin duyulduğu vakit artık tütüncü dükkânındaki o tuhaf kavga unutulmuştu, garsonlar kafedeki son üç müşteriyi bir an önce uğurlayıp mesailerini sonlandırmanın hayalini kuruyorlardı. Planlarını bozan felaket tam da o sırada yaşanmıştı.

Başta tütüncü dükkânının ikinci katından yakarış ve inilti karışımı boğuk bir feryat duyuldu. Penceresi sıkı sıkı kapatılmış odanın ışıkları yanıyordu. Etrafı saran sesin ardından Mavi Orkide çalışanları ne yapacaklarını bilemez hâlde birbirlerine baktılar. Yakarışların ardından birinin güm diye yere düştüğünü duyduklarında meraklarına yenik düşüp olanları görmek için pencere kenarına koşuşturdular.

Pencereden bakarken tütüncü dükkânının ikinci katında bir figürün gölgesi dikkatlerini çekti. Öne doğru sendeliyor gibi görünen figür kendini gösterdikten kısa süre sonra ışıklar kapandı ve oda zifiri karanlık oldu. Ama figür karanlığın içinden bir kez daha çıktı, pencere önünde bir süre daha bir oraya bir buraya sendeledikten sonra büyük bir gümbürtü sesiyle orta camı kırdı, ardından temelli görünür hâle geldi.

Figür bir kadına aitti, kadının üzerinde siyah sade bir kimono vardı, kimononun yakasından görünen ensesi bembeyazdı. Sağ elini az önce kırdığı camdan dışarı sarkıtıyordu, elinde üzerinde kan olan ve bıçağı andıran sivri bir alet vardı. Sırtını cama yaslamış bir şekilde derin derin nefes alıyordu, omuzları yavaş yavaş yükselip iniyordu. Bir süre hiçbir şey yapmadı, odadaki zifiri karanlığa bakmaya devam etti. Ancak Mavi Orkide'nin ikinci katından kendisini izleyen insanları sezmişti sanki, küçümser gibi tuhaf bir surat ifadesi takınıp bir süre pencereden dışarı baktı, ardından tekrar sırtını dönüp karanlığa karıştı.

Olaya şahit olan garsonlar çığlık çığlığaydı, ağlamaklı bir sesle bağrışıyorlardı. Kadınların arkasına dizilmiş pencereden bakan üç müşteri de hızla merdivenleri indiler ve alt kattaki insanlara tanık oldukları bu korkunç felaketin haberini verdiler.

"Korkunç bir şey oldu!"

"Cinayet!"

Böyle bağırarak ön kapıdan kendilerini dışarı attılar ve aralarından biri olayları bildirmek için polis karakoluna koştu. Diğer ikili ise sokakta bir oraya bir buraya gidiyorlardı, olayların şokuyla sarhoşluktan ayılmaya başlamışlardı. Telaşenin ortasında tütüncü dükkânının içinden bir gürültü duyuldu, ardından kapı şiddetle açıldı ve liseli genç kız Kimiko, pembe renk yün geceliğiyle kendini dışarı attı. Dükkânın önüne çıkıp etraftaki insanları gördüğünde ağlayarak, "Yardım edin! Biri Sumi'yi öldürmüş!" diye bağırdı.

Polis memurlarının olay yerine varması çok sürmedi.

Öldürülen kişinin Sumiko olduğu doğrulandı. Genç kadının ölü bedeni, üst kattaki zifiri karanlık odada sırtüstü yatıyordu. Üzerinde Mavi Orkide çalışanlarının gördüğü şatafatlı kimono vardı. Elinde bir el feneriyle odaya koşturan polis memuru, Sumiko'nun hırıltılı bir şekilde nefes aldığını fark etmiş, hemen kadına doğru koşup yardım etmeye çalışmıştı. Zavallı kadın

güçbela, “Fu… Fusae…” diyebilmiş ve ardından kaskatı kesilerek son nefesini vermişti.

Sumiko’nun boğazı sivri bir aletle kesilmişti, boynunda iki temiz bıçak kesiği vardı. Vücudundan akan kanlar genç kadının etrafında kan gölü oluşturmuştu, pencereye yakın bir yerlerde kenara atılmış kanlı bir Japon usturası görülüyordu.

Evde Fusae’den hiçbir iz yoktu. Yalnızca o da değil, Tatsuciro da ortada değildi. Fusae’nin kızı Kimiko ise polislerle ikinci kata çıkmaktan çekinmişti, dışarıda beklemeyi tercih ediyordu. Zavallı genç kızın beti benzi atmıştı, dehşet içinde tir tir titriyordu.

Endişeden yerlerinde duramayan Mavi Orkide çalışanları, olay yerine gelen polis memurlarına gördükleri olayları kısaca anlattılar. Kafedeki üç erkek müşteri de ifade vererek garsonların dediklerini doğruladılar. Tanıkların görüşleriyle Sumiko’nun son sözleri sayesinde polis kısa süre içerisinde olayı şekillendirdi. Derhal katil Fusae’yi bulmak için bir soruşturma başlatıldı.

Tütüncü dükkânının ikinci katında cinayetin yaşandığı odaya ek olarak iki oda daha vardı; bir oda, binanın arka cephesine bakıyor, diğeri ise tam ortada kalıyordu. Fusae üç odada da değildi. İlk katta dükkânın yanı sıra yalnızca iki oda vardı. Elbette buralarda da dükkân sahibinden eser yoktu. Ön cephede yer alan odanın kapısı gece on birde sıkı sıkı kilitlenmişti, dolayısıyla katilin polisler geldikten sonra ön kapıdan kaçmış olması mümkün değildi. Diğer odalarda şansları yaver gitmeyen polis memurları mutfağı kontrol etmeye başlamışlardı. Mutfakta evin arka cephesine açılan bir kapı vardı, kapı yaklaşık üç metre genişliğinde daracık bir sokağa açılıyordu. Yan yana dizili üç binayı geçince ana caddeye çıkmak mümkündü. Sokağın sonunda arkadaş canlısı duran bir *yakitori* satıcısı vardı, adam gece tezgâhını kurmuş, müşterilerini bekliyordu. İpucu edinmek için sorgulanan adam kendinden emin bir şekilde son iki-üç saat içinde bu sokaktan geçen kimsenin olmadığını söylemişti. Herhangi bir delil bulamayan polis memurları tekrar tütüncü dükkânına dönerek daha kapsamlı bir arama yapmaya karar verdi. Tuvaletten dolap içlerine kadar her köşeyi bucak bucak aradılar ve aramalarının sonucunda Fusae’yi ikinci kattaki cinayetin işlendiği odada, dolap içinde buldular.

Polis memuru yana açılan kâğıt kapıyı açtığında, “Mümkün değil!” diye bağırdı.

Fusae de ölmüştü.

Orada, Mavi Orkide'deki kızların üzerinde gördüğü sade, siyaha çalan kimonosuyla boylu boyunca yatıyordu. Boynuna bir havlu sarılıydı. Bir intihar mıydı? Yoksa öldürülmüş müydü? Kadının kanı çekilmiş suratı solgundu. Yüzü biraz şişmiş olsa da bu kişinin Fusae olduğu apaçık ortadaydı. Polis memuru dükkân içine girerek annesinin cansız bedenini gören Kimiko'yu sakinleştirmeye çalışıyordu - zavallı kız gördükleri karşısında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

O âna kadar polislerin arkasında soruşturmayı izleyen üç müşteriden biri bağırarak, "Ah evet, işte bu kadın! O süslü kimono giyen kadını usturayla öldüren kişi bu!" diye bağırdı.

Kıdemli olduğu belli bir polis memuru öne çıktı ve adamın dediklerini dinlerken kafasını yukarı aşağı salladı ve, "Bu durumda olayı şöyle açıklayabiliriz. Sumiko adındaki bu genç kadını öldüren Fusae, olayın şokuyla bir süre afalladı. Mavi Orkide'nin penceresinde bu feci cinayete tanık olan kişileri görünce aklı başına geldi, yaptıklarının ne kadar korkunç olduğunu fark etti ve çareyi dolaba saklanmakta buldu. Fakat saklanırken olayın heyecanını atlatmaya ve vicdanına yenik düşmeye başlamıştı, işlediği suçu kabullenemeyerek hayatına son vermeye karar verdi… Tam bu sırayla yaşandı diyemem ama genel hatlarıyla böyle bir şeyler yaşanmış olmalı," dedi. Sonra, pembe gecelik giymiş ve hıçkıran Kimiko'nun yanına eğildi, cebinden not defterini çıkardı.

Çok geçmeden olay yerine gelen adli tabip, polis memurlarıyla olay yerini detaylıca inceledi. Fusae'nin bedenine yapılan otopsinin sonuçları hiç de beklediklerine uymuyordu… Olay hakkında tüyler ürpertici detaylar ortaya çıkmıştı. Tanıkların ifadesine bakılırsa Sumiko'yu öldüren kişi Fusae idi. Hâliyle Fusae'nin genç kızdan sonra ölmüş olması gerekiyordu. Fakat bu bariz gerçeğe rağmen olayı karmaşıklaştıran bir unsur vardı… Polis memurları tütüncü dükkânına girdiklerinde Sumiko'nun son nefesini verişine tanık olmuşlardı, kadının vücudu hâlâ sıcaktı. Ama Sumiko'nun aksine Fusae'nin bedeni soğumaya başlamıştı, cesedinde ölüm sonrası ilk belirtiler açık seçik görülüyordu. Bütün bu deliller -soğuma, katılaşma vs. - bilimsel ve serinkanlı bir şekilde incelendi ve sonucunda adli tabip, Fusae'nin ölümünün en az bir saat önce gerçekleştiği kanısına vardı.

Kıdemli polis duydukları karşısında afallamıştı. "Ama bu mümkün değil! İnanılmaz…" diye kekeledi. "Bu durumda… Hayır hayır, imkânı yok. Sumiko son nefesini vereli yirmi dakika ya geçti ya geçmedi… Ama siz Fusae en az bir saat önce öldü diyorsunuz. Bu durumda Sumiko

öldürülmeden kırk dakika önce katili çoktan ölmüştü. Sumiko'nun son nefesini vermeden önce Fusae'nin ismini sayıklamasına ve Mavi Orkide çalışanlarının Fusae'yi görmesine ne diyeceğiz? Garsonların ve müşterilerin gördüğü o figür Fusae'nin hayaleti miydi yani? İnanılır gibi değil! Bir hayalet tarafından gerçekleştirilmiş bir cinayetten mi bahsediyoruz?! Caz müziğinin sakinleştirici havasıyla tanınan Ginza'nın bu semtinde böyle bir olay… Böyle bir olay büyük haber olacak, günlerce konuşulacak desenize…"

II

Olay iyice sarpa sarmıştı. Polis memurları çıkmaza girmişti. Ele alınması gereken iki problem vardı. Hayatını kaybeden iki kişi olmuştu. Bunlardan birini bir hayalet öldürmüş, diğeri ise öldükten sonra hayalet olup cinayet işlemişti… Çok tuhaf bir hikâyeydi.

Elbette bu karmaşa, soruşturmanın ilerlemesine engel değildi. Polis memurları hemen yaşadıkları şaşkınlığın etkisinden çıkarak olay yerini incelemeye devam ettiler. Öncelikle, daha sonra ölen Sumiko'yu bir kenara bırakıp Fusae'nin ölümünü incelemeye başladılar.

Fusae intihar mı etmişti? Yoksa öldürülmüş müydü?

Bu soruların cevabı yine adli tabipten geldi. Kadın kendini assaydı intihar olabilirdi fakat bir havluyla kendini boğması pek mümkün görünmüyordu. Cinayet olasılığı daha yüksekti. Polis memurları da bu kanıyı mantıklı bulmuştu. Bunun üzerine aşağı kata inerek resmi bir soruşturma düzenlemeye başladılar.

Önce kadının kızı Kimiko çağırıldı Annesini kaybetmiş küçük kız doğal olarak perişan hâldeydi, hıçkırarak ağlarken ifade vermişti.

O akşam annesi Fusae, kızına aşağı kata inip dükkâna bakmasını söylemişti. Ardından Sumiko'yu alarak üst kata çıkmıştı. Bunlar yaşandığında saat gece ondu. Annesinin keyfi yerinde değildi, Kimiko da bunun farkındaydı. Fakat bu durum pek de sıradışı olmadığından genç kız üzerine çok düşünmemişti. Dergi okuyarak dükkânda müşteri beklerken saatin gece on biri olmuştu. Okula gitmek için her sabah erken saatte kalktığından o saatte gözleri ağırlaşmaya başlamıştı ve her mesai bitiminde yaptığı gibi kapıları kilitleyip ikinci katın arka tarafında kalan odasına uyumaya çıkmıştı. Merdivenlerden tırmanırken ön taraftaki odadan hiç ses gelmiyormuş. Ama bunu şüpheli bulmaktansa, garip ve utanç verici bir çekingenlik hissetmiş. Kız uykuya dalmıştı ama ön odadan gelen o çığlık, ardından ise bir yere çarpma sesiyle uyanmıştı. Bir süre odasından ayrılmadan duyduğu seslerin nedenini merak etmiş, ne yapacağı konusunda telaşlanmıştı. Fakat merakı ağır basmaya başlayınca odasından çıkarak ön tarafa bakan odaya gitmişti. Işıkların yanmadığını görmek endişesini daha da artırmıştı. Huzursuzluktan kalbi sıkışmaya başlayan genç kız zifiri orta

odanın ışığını açmış, sürgülü kapıyı yana çekerek içeri bakmıştı. Odanın ortasında yerde yatan Sumiko'yu görünce ses çıkarmadan merdivenlerden koşar adım aşağı inmiş, hemen ön kapıyı açmış ve etraftakilere seslenmeye başlamıştı.

"Odaya girdiğinde anneni pencere kenarında görmüş müydün?"

Kimiko polisin sorusu karşısında kafasını sağa sola salladı. "Hayır, efendim. Ben içeri girdiğimde annem ortalıkta yoktu."

"Telaşlanıp yardım istemek için aşağı inerken annenin ortalıkta olmaması şüpheli gelmedi mi?"

"Aslına bakarsanız annem bazen geceleri amcayla içmeye gider… O yüzden etrafta olmamasına şaşırmamışım…"

"Amca mı? Bu amca dediğin kişi de kim?" Polis memurları üçüncü bir kişinin bahsini duyunca bu konunun üstüne gittiler ve Kimiko'nun amca dediği kişinin Tatsuciro olduğunu öğrendiler. Genç kız gergin bir şekilde konuşmaya devam etti. "Bu gece dükkâna ben bakıyordum, Tatsuciro Amca'nın annemden evvel çıktığını gördüm. Ama arka kapı açıktı, ben uyurken dükkâna girdiyse oradan girmiştir… Fakat size de dediğim gibi, o saatlerde uyuduğum için dükkâna gelip gelmediğini bilemiyorum."

"Bu Tatsuciro Amca dediğin kişi içmeye nereye giderdi, biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok, efendim."

Kıdemli polis yanındaki çaylaklardan birine vakit kaybetmeden Tatsuciro hakkında soruşturma başlatmasını emretti. Ardından, Mavi Orkide'de çalışan garsonlar ve o üç erkek müşteri tekrar sorgulanmak üzere çağırıldı. Fakat diğer tanıkların ifadeleri de genç kızın anlattıklarından öteye gitmedi, ipucu değeri taşıyabilecek hiçbir şey söylenmedi. Tanıkların olay ve Tatsuciro hakkındaki ifadeleri az önce Kimiko'nun söyledikleriyle uyumluydu, verilen ifadelerde çelişen herhangi bir unsur yoktu.

Sorgulamaların ardından Fusae'nin öldürüldüğü zaman aralığı hakkında bir sonuca varılmıştı. Yapılan çıkarımlara göre dükkân sahibinin cinayeti, Mavi Orkide çalışanlarının camda Fusae'yi Sumiko'nun karşısında gördüğü ve pencerenin gümbürtüyle kapandığı zaman ile saat gece on bir arasında yaşanmıştı. Bu durumda eğer Kimiko'nun ifadesi doğruysa, cinayet zamanında Tatsuciro dükkânda değildi. Kimiko dükkânda çalışırken gizlice arka kapıdan girip Fusae'yi boğarak öldürdükten sonra kaçmış olamaz

mıydı? Bu soru işaretini ortadan kaldırmanın tek yolu şu Tatsuciro denen adamı bulup ifadesini almaktı.

Detaylı aramalara gerek kalmadan Tatsuciro kendiliğinden dükkâna geri gelmişti. Adam neler olduğunu anlamamıştı, şaşkın bir surat ifadesiyle polis memurları tarafından yöneltilen soruları cevaplamaya başladı.

Söylediklerine bakılırsa Tatsuciro, saat ondan dükkâna geldiği bu saate kadar Şimbaşi semtinde Takohatsu adında bir seyyar oden tezgâhında içki içmekle meşguldü. Adam olaylardan hiçbir şekilde haberi olmadığını iddia ediyordu.

Tatsuciro'nun ifadesi üzerine polis memurlarından biri soruşturma için Takohatsu'ya gitti. Tatsuciro'yu gören oden tezgâhtarı, adamın dediklerini hemen onayladı.

"Ah evet, bu beyefendi saat on sularında tezgâhıma geldi, hemen az önce ayrıldı. Karım veya tezgâhımdaki diğer müşterilerim de ifademi doğrulayabilir, efendim."

Yine bir ipucu bulamamışlardı, polis memuru bu karmaşık vakayı çözme umudunu yitirmeye başlamıştı.

Tatsuciro'nun suç mahallinde olmadığına dair şahidi vardı. Bu gerçek, vakayı daha da çıkmaza sokuyordu. Cinayetin yaşandığı vakit liseli Kimiko dükkânda çalışıyordu, arka kapıdan çıkınca karşılaşılan yakitori satıcısına göre oradan geçen de olmamıştı. İkinci katın ön cephesi Mavi Orkide'nin ikinci katına bakıyordu, suçlu buradan kaçmaya çalışsa kafe garsonları fark ederdi. Arka cepheye bakan Kimiko'nun odasında ise pencere içeriden kilitlenmişti… O pencere kilitli olmasaydı bile, mutfak çatısının üstünde bulunan ve çamaşırları kurutmak için kullanılan, etrafı dikenli tellerle çevrili altı metre genişliğindeki alana girebilirdiniz ancak. Her ihtimalden emin olmak için tekrar arka cepheye çıkıp yakitori tezgâhının bulunduğu noktaya kadar dizilmiş binaları teker teker incelediler. Fakat evlerin arka kapılarının akşam saatlerinden itibaren kilitli olduklarını öğrendiler ve şüpheli herhangi bir durumla karşılaşmadılar. Yani Fusae öldürüldüğünde tütüncü dükkânında bulunan kişiler yalnızca Fusae'den sonra öldürülen Sumiko ve dükkânda çalışan Kimiko'ydu.

Bu durumda yapılabilecek tek şey şüpheli olarak tütüncü dükkânındaki ikiliyi ele almaktı. Polis memurlarının aklına gelen ilk seçenek Kimiko'dan şüphelenmekti. Fakat bu durumda soruşturmanın kapsamı iyice daralıyordu. Öncelikleri Fusae'nin katilini bulmaktı ama Fusae'nin cinayetiyle

Sumiko’nun epey tuhaf bir şekilde öldürülmesi olayı birbiriyle çakışıyordu. Bir ihtimal Kimiko’nun annesini öldürdüğü varsayılırsa çoktan ölmüş olan Fusae’nin Sumiko’yu katletmesini açıklamak imkânsızlaşıyordu. Benzer şekilde Fusae’yi öldüren kişinin Sumiko olduğu düşünülürse genç kadının ölümü daha da tuhaf bir hâl alıyordu: Öldürdüğü kadın tarafından mı öldürülmüştü yani? Her şey dönüp dolaşıp Sumiko’nun gizemli ölümüne geliyordu. Yetkili polis memurları için başrolü bir hayalet katil olan bu vakayla güreşmekten başka çare yoktu. Hepsi ciddi ciddi bu problem üzerine kafa yormaya başladı.

Öncelikle, Sumiko katledildiğinde tütüncü dükkânında (ki bu dükkân kilitli bir oda gibiydi, kimsenin içeri girmesi mümkün değildi) yalnızca iki kişi vardı. Bunlar çoktan öldürülmüş Fusae ve kendi odasında uyuduğunu iddia eden Kimiko’ydu. Fakat polisler için hayalet katil gibi gerçeklikten uzak bir düşünceyi kabullenmek söz konusu değildi. Mavi Orkide çalışanları Fusae’yi pencere kenarında gördüklerini söyleseler de aslında gördükleri pencereye yansımış bir kadın siluetiydi. Suratını bariz bir şekilde görüp cinayeti işleyen kişinin Fusae olduğunu doğrulayabilecek bir kişi dahi yoktu. Tanıkların ifadelerinde emin oldukları tek şey katilin siyah bir kimono giydiğiydi Yine de Sumiko’yu öldüren kişi Fusae yerine annesinin kimonosunu giymiş genç Kimiko olamaz mıydı? Sumiko’yu öldürdükten sonra kimonoyu çıkarıp pembe geceliğini giymiş olabilirdi.

Elbette bu çıkanın da dakikalar içinde çürütülmüştü. Fusae’yi andıran figürün sendeleyerek pencere önünden ayrılması ile Mavi Orkide çalışanlarının telaşlanıp sokağa dökülmesi ve geceliği üstünde olan Kimiko’yla karşılaşması arasında yalnızca üç dakikalık bir ara vardı. Bu kadar kısa sürede öyle bir kimonoyu çıkarıp annesine giydirecek vakti bulması mümkün değildi.

Başka bir ihtimal daha vardı. Kimiko, cinayeti işlemeden önce annesinin kimonosuna fazlasıyla benzeyen bir kimono giymiş olabilirdi. Altıyedi metre öteden farkı kim anlayabilirdi ki? Bu göz ardı edilmemesi gereken bir ihtimaldi. Bunun üzerine polis memurları tütüncü dükkânını bir kez daha köşe bucak aramaya başladılar. Çok geçmeden çekmecelerin birinde aradıklarına uygun, Fusae’nin kimonosunu andıran iki-üç adet kimono buldular. Fakat bu defa da başka bir talihsizlikle karşılaştılar: buldukları kimonoların içine naftalin atılmış, katlanan kimonolar paketleme kâğıtlarıyla paketlenmişti. Üç-dört dakikalık bir sürede kimonoyu çıkarıp paketlemek pek mümkün olmazdı. Ayrıca, katil Kimiko olsaydı Sumiko son

nefesinde dükkân sahibinin ismini anmazdı. Bütün bu düşünceleri bir araya getirince Sumiko'yu öldüren kişinin Kimiko olmadığından emin olmaya başladılar.

Hiçbir sonuca varamayan polis memurları o gece için araştırmayı sonlandırmaya karar verdiler.

Ertesi gün gelip çattığında, semtte ortaya çıkan hayaletin hikâyesi tüm gazetelerde basılmış, herkesin diline düşmüştü. Çaresizliğe kapılmaya başlamış polisler ellerindeki bilgilerle vakayı tekrar baştan sona incelemeye koyuldular. Geçen sürede, kullanılan suç aletine ve dükkânda yaşayan üçlünün arasındaki ilişkilere dair yeni bilgiler edinmişlerdi. Cinayet için kullanılan usturanın gövdesi inceydi, üzerinde belirgin bir parmak izine rastlanmamıştı. Diğer insanların da şüphelendiği gibi Tatsuciro ve Sumiko'nun belli bir noktada yakınlaştıkları ve bunun Fusae ile aralarında sık sık tartışma yaşanmasına sebep olduğu da doğrulanmıştı.

Polis memurları bu gizemli vakanın içinden çıkamaz hâldeyken beklemedikleri bir anda amatör bir dedektif arayarak başkomiserle görüşmek istediğini belirtti. Söylediğine göre Mavi Orkide barmenlerinden Nişimura adında bir gençti. Genç adamı hemen telefona bağladılar.

"Merhaba efendim, başkomiserle mi görüşüyorum acaba? Ben Mavi Orkide'de barmen olarak çalışıyorum, aradığınız hayaletin gerçek kimliğini bildiğim için aradım, Bayan Sumiko'yu öldüren hayaletin kim olduğunu size söyleyebilirim. Bu akşam buraya gelmenizi rica edebilir miyim? Evet, her şeyi açıklayacağım siz gelince. Bir hayaletle karşılaşacaksınız…"

III

Başkomiser emrindeki polis memurlarından birini de yanına alıp Mavi Orkide'yi ziyaret ettiğinde çoktan akşam vakti olmuştu. Etrafı sarmalayan karanlığın içinde caz müziği, sanki dün geceki olaylar hiç yaşanmamış gibi tüm sokakta duyuluyordu, sadece merakına hâkim olamayan birkaç vatandaş tütüncü dükkânı önünde toplanmış, olay yerine bakarak fısıldaşıyordu. Mavi Orkide her zamanki gibi müşteriyle dolup taşıyordu, gündemde ise hayalet hikâyesi vardı. Bilen bilmeyene anlatıyor, hep bir ağızdan tütüncüdeki hayalet hakkında konuşuyorlardı.

Beyaz ceket giymiş ve yakasına papyon takmış Nişimura, polis memurlarını cana yakın bir şekilde karşılayıp adamları ikinci kata yönlendirdi. Pencere kenarındaki sandalyelere buyur etti ve kadın garsonlardan birine içecek getirmesi için işaret etti. Fakat, başkomiser kafeden içeri adım atar atmaz gerginleşmiş, suspus olmuştu. Dikkatlice barmenin hareketlerini inceliyordu.

Korkunç olayın yaşandığı oda kafenin ikinci katından kolaylıkla görülüyordu. Yetkililer cesetleri detaylı otopsi için hastaneye taşıdığından oda normale dönmüştü ve ışıkları her zaman olduğu gibi açıktı.

"Açıkçası, telefonda anlatmak yerine sizlere yaşanan olayları göstersem daha iyi olacak diye düşündüm."

Başkomiser, "Neymiş bu göstereceğin şey?" diye şüpheyle sordu.

"Şey… Sizlere göstereceğim şey hayaletin ta kendisi aslında."

"Yani sen Sumiko'yu öldüren kişinin kim olduğunu bildiğini mi söylüyorsun?" diyerek sözünü kesti.

"Evet, öyle sayılır…"

"Kimmiş bu katil bakalım? Cinayet ânına tanık oldun mu sen?"

"Bizzat gördüğümü söyleyemem, efendim… Ama duyduklarım ve gördüklerimden parçaları birleştirdim… Sumiko'nun cinayeti yaşandığında Fusae çoktan ölüydü, yani dükkânda canlı iki kişi vardı yalnızca."

"Ohoo, sen Kimiko'nun katil olduğunu düşünüyorsun yani." Başkomiser küçümser bir ifade takınmıştı.

Barmen kafasını hayır anlamında salladı. “Hayır, efendim, Kimiko’nun katil olamayacağını sizler de çoktan anlamışsınızdır zaten.”

“Ama bu durumda geriye kimse kalmıyor ki!”

“Kalıyor, efendim,” diye gülerek yanıtladı Nişimura. “Geriye şüpheli olarak Sumiko’nun ta kendisi kalıyor!”

“Sumiko mu?!”

“Evet, efendim. Sumiko’yu öldüren kişi, genç kadının ta kendisiydi.”

“Bunun bir intihar olayı olduğunu mu söylüyorsun?”

“Aynen öyle, efendim,” dedi Nişimura. Ardından ciddi bir surat ifadesi takınarak, “Başından beri büyük bir yanlış anlaşılmanın etkisinde yaklaşmışsınız bu vakaya. Sumiko son nefesini verdikten sonra olay yerine varmış olsaydınız muhtemelen böyle bir yanlış anlaşılma olmazdı… Fakat yerde acı içinde kıvrandığını gördüğünüzde Sumiko’nun intihar etmiş olmasına ihtimal vermeden Fusae tarafından bıçaklandığını düşündünüz. Naçizane fikrimi soracak olursanız olay sandığınızdan çok farklı ilerledi, Fusae’yi öldüren kişi Sumiko’ydu. Yaşananları baştan itibaren anlatacağım sizlere… Dün gece Fusae bir nedenden dolayı genç Sumiko’yu azarlamaya başlamış, aralarındaki bu çekişme iki kadının âşık oldukları adam uğruna kavga etmesiyle sonuçlanmıştı. Gözü dönen Sumiko, bulduğu ilk şeyle Fusae’yi boğazlayıp öldürmüş, olayın heyecanı sönmeye başladıkça yaptığı günahtan kaçamayacağını anlamıştı. O gece saat on bir sularında Kimiko’nun ikinci kata çıkacağını biliyordu, annesinin cesedini görmesin diye Fusae’yi dolaba sakladı. Ne yaparsa yapsın hissettiği o korkunç vicdan azabından kaçamayınca çareyi kendi canına kıymakta buldu. Yani kısacası, işlediği suçun ciddiyetini fark edip kendi hayatına son veren kişi Fusae değil, Sumiko’ydu. Olay yerine varıp Sumiko’nun son sözlerini sizler de duydunuz, sandığınızın aksine genç kadın katilinin adını anmıyor, vicdan azabıyla öldürdüğü kadını sayıklıyordu. Eğer benim fikrimi soracak olursanız dün gece yaşananlar bu şekilde gelişti.”

“Sen bizimle dalga mı geçiyorsun?!” diye öfkeyle çıkıştı Başkomiser. “Buradaki garsonların gördüğü siyah kimonolu, elinde ustura olan kadın Fusae değildi de Sumiko muydu yani? İmkânı yok, asıl sen çıkarımlarında büyük bir hata yapıyorsun. Şimdi beni iyi dinle. Her şeyden önce kadınların üzerindeki kimonoları bir düşün… Fusae’nin üstünde sade siyah bir kimono, Sumiko’nun üstündeyse şatafatlı renkli bir kimono vardı, tanıkların her biri gördü bunu.”

“Asıl siz beni dinleyin lütfen,” diyerek barmen lafa atladı. “Tam da bundan bahsedecektim sizlere. Hayaletin ortaya çıkışı… Ah, tüm hazırlıklar tamamlanmış gibi gözüküyor, isterseniz daha fazla konuşmayalım ve size tüm olayların nasıl geliştiğini göstereyim.” Genç barmen ayağa kalkıp konuşmasına devam etti. “Hâlâ hayaletin kim olduğunu anlamadınız mı? Ginza’nın kalbinde, bu semtte kendini gösteren bu uğursuz hayaletin kimliğini merak mı ediyorsunuz? Aslında ihtiyacınız olan tek şey cinayetin yaşandığı ânın koşullarına ve binanın pozisyonuna bakmaktı, bunları göz önünde bulundurursanız anlamak çok daha kolay olacak…”

Barmen konuşmasını bitirdiğinde suratında ukala bir gülümseme vardı. Dediklerinden pek bir şey anlamamış gibi görünen başkomiseri ikinci katta bırakarak aşağı indi ve kısa bir süre içerisinde elinde bisiklet lambasını andıran bir lambayla tekrar ikinci kata çıktı. Lambayı pencere kenarına koydu ve başkomisere dönerek, “Artık şu meşhur Ginza Hayaleti’ni kendi gözlerinizle görebilirsiniz. Lütfen burada durun,” dedi.

Başkomiser memnuniyetsiz bir ifadeyle pencere kenarına geçti. O âna dek ikilinin konuşmasını uzaktan dinleyen kafe çalışanları ve müşteriler de barmenin gösterdiği şeyi izlemek için pencere kenarına yanaşmaya başladılar. Barmen, “Sizler de bakın, karşı binanın penceresine dikkatlice bakın,” dedi.

Yalnızca altı metre ötede, tütüncü dükkânının ikinci katında odanın ışıkları o zamanki gibi yanıyordu. Tıpkı dün gece olduğu gibi pencere önünde bir kişinin figürü görünüyordu. Kafedeki insanlar merakla ileri eğilmiş, olacakları izliyorlardı. Pencere önündeki figür, bir önceki geceyi taklit edercesine sendeledi, kolunu pencereden dışarı sarkıttı ve ardından odanın ışıkları söndü.

“Ne olduğunu anladınız, değil mi? Olay yaşanırken pencereden görünen kişi etrafta biraz sendeleyince ışık anahtarına vurdu ve ışıklar söndü, tıpkı şimdiki gibi.”

Barmen konuşmasını yeni bitirmişti ki, karşıdaki pencere içeriden gürültülü bir şekilde açıldığında ve karanlığın içinden siyahımsı, sade bir kimono giymiş, insanların dün gece gördüğü gibi ensesi soluk renkli bir kadının sırtı ortaya çıktı. Ancak aniden, barmen elinde tuttuğu lambanın ışığını kadının sırtına doğrulttu. Siyahımsı, sade bir kimono giyen yaşlı bir kadın figürü, hemen siyah bir arka plan üzerinde şatafatlı, kıpkırmızı igeta desenli kimono giyen genç bir kız figürüne dönüştü.

“Kimiko, işimiz bitti artık, teşekkür ederim!” Barmen karşı binadaki genç kıza seslendi. Pencere kenarındaki kız sessizce yüzünü kafedeki insanlara döndü ve ağırbaşlı bir ifadeyle gülümsedi. Gerçekten de Kimiko’ydu bu kız.

“Gördüğünüz gibi, efendim. Size gösterebilmek için Kimiko’dan vaktini bizim için ayırmasını rica ettim, kimonoyu da bir süreliğine ödünç aldım.”

Barmen konuşmasını bitirdikten sonra afallamış polis memuruna bakarak gururlu bir şekilde sırıttı.

“Hâlâ anlamadınız mı yoksa? İzninizle detaylıca açıklayacağım. Lütfen dediklerim üzerine bir düşünün… Diyelim kırmızı mürekkeple bir yazı yazdınız. Yazıya renksiz, transparan bir camın arkasından baktığınızı düşünün, sanki cam yokmuş gibi kırmızı bir yazı görürsünüz, değil mi? Benzer şekilde aynı yazıya kırmızı renkte bir camın arkasından bakarsak sanki hiçbir şey yazılmamış gibi görünecektir. Fotoğraf filmi yıkamakla benzer bir iş aslında bu; benim çok sevdiğim bir meşgaledir fotoğrafçılık, oradan biliyorum… Bazen kırmızı ışık altında fotoğraf yıkarken yanıma koyduğum baskı kâğıtlarını hiçbir yerde bulamazdım, yanıma koyduğumdan emin olduğum bu kâğıtların kaplaması kırmızı renkte olduğu için o ışıkta bulmak epey zor oluyordu. Şaşkınlık içinde elimle etrafı yoklayarak anca bulabiliyordum. Bulup elime aldığımda dahi sanki hiçbir şeyi tutmuyormuşum gibi görünüyordu. Bu vakada yaşananlar da tıpkı buna benzer bir durum, efendim. Kırmızı mürekkeple yazılmış bir yazıya mavi bir camın arkasından bakarsanız yazı simsiyah görünecektir, değil mi?”

“Bu kadar açıklama yeterli,” dedi başkomiser. “Dediklerini anladığımı düşünüyorum, ama yine de…”

“Bu işin *aması yok* efendim.” Nişimura adama gülümsedi ve konuşmaya devam etti. “Şimdi ilk örneğimdeki kırmızı yazıyı şatafatlı kırmızı desenli bir kimonoyla değiştirelim. Normal bir ışık altında kimonoyu olduğu gibi, yani kırmızı desenli bir kimono olarak göreceğiz, değil mi? Yine aynı örnekten gidelim. Bu kimonoya mavi bir ışık tutarsak desenleri de siyahmış gibi görünecek, dolayısıyla buradan baktığımızda karşıda sade ve siyah renkte bir kimono göreceğiz yalnızca.”

“Yalnız burada bir şeyleri atlıyorsun. Tütüncü dükkânının ışıkları söndü, değiştirilmedi.”

“Evet, dediğiniz gibi odanın ışıkları söndürüldü. Zaten anlattığım bu olay o normal oda ışıkları sönmeden gerçekleşemezdi.”

“Eee, yanılsamaya sebep bu mavi ışığı kim ne zaman yansıttı öyleyse?”

“Nasıl yani? Başından beri mavi ışık yanıyordu zaten! Mavi ışık olay ânında tutulmuş olsaydı herkes fark ederdi. Işıklar sönünce mavi ışık yakan kimse olmadı, başından beri var olan mavi ışık pencere kenarında Sumiko’nun sendeleyip odanın ışığını kapatmasıyla etkisini gösterdi. Böylece olaya tanık olan insanlar hiçbir şeyin farkına varmadı.”

“Yahu tamam da bu bahsettiğin mavi ışık nereden geliyor o zaman?”

“Aman efendim, artık çoktan fark etmiş olmanız gerekiyor! Sizce nereden gelebilir?”

Başkomiser bir an duraksadı, barmenin konuşmasını dinlemeden pencereye koşturdu ve pencere pervazının kenarına basıp dışarı doğru eğildi. Kafasını yukarı çevirince, “Tabiiya! Sonunda anladım!” diye bağırdı.

Kafenin ikinci kattaki penceresinin hemen üstünde kocaman harflerle “Mavi Orkide” yazan neon tabela sokağa masmavi bir ışık saçarak parıldıyordu.

“Aferin sana delikanlı, nasıl fark edebildin böyle bir detayı?” Polis, barmene bir bira ısmarladı ve adamı övmeye devam etti. Genç barmen ise övgüler karşısında mahcup bir şekilde gülümsedi.

“Abartılacak bir şey değil, efendim. Kafenin tabelası sağ olsun, bu tarz hayalet olaylarının daha zararsız türlerine sık sık rastlıyordum burada çalışırken.” Kafasıyla kafedeki garsonları işaret etti. “Burada çalışan hanımefendiler de gün boyu aynı kimonoları giyiyorlar. Fakat sabah farklı, akşam işten çıktıklarında farklı görünüyorlar ışığın etkisiyle… Ginza Hayaleti yeni bir şey değil, hep buralardaydı diyebiliriz.”

1936

CENAZE LOKOMOTİFİ

Evet, evet, haklısınız. Böyle bir mevsimde trene atlayıp yolculuk yapmak kadar rahatlatıcı bir şey yok şu dünyada. Bu arada, yolculuk nereye delikanlı? Tokyo demek? Üniversiten orada mı yani? Ne güzel ne güzel. Beni sorarsan, hemen birkaç durak sonraki H. şehrinde ineceğim. Evet, orada. Şu lokomotif deposunun bulunduğu istasyonda.

Pek buralı görünmüyor olabilirim ama iki sene öncesine kadar burada çalışıyordum. Uzun süre lokomotif deposunda görevliydim ama bir şey oldu ve işi bırakmam gerekti.

Yine de her yıl 18 Mart'ta zavallı bir kadına karşı üzücü bir görevi yerine getirmek için H. şehrine geliyorum. Efendim? Demiryollarında çalışmayı niye bıraktığımı mı merak ediyorsun? Biraz garip bir hikâye. Bundan tam bir yıl önce, tarih yine 18 Mart'tı, trene binmiş H. şehrine doğru gidiyordum, yanımda da senin gibi iyi görünümlü bir üniversite öğrencisi vardı. İnanır mısın, o da tıpkı senin gibi başıma gelenleri sorma nezaketinde bulundu. Herhalde Buda'nın işi. Hem sizin gibi genç, açık fikirli öğrencilere anlatmayacağım da kime anlatacağım, değil mi?

Aslına bakarsan işimi bırakma sebebim de, her yıl bu tarihte H şehrine uğrama sebebim de aynı. Biraz tuhaf bir olay bu. Artık alınyazısı mı dersin… Sizin gibi eğitimli gençlere biraz saçma gelebilir gerçi bu hikâye. Aman neyse, anlatacağım. Hem şu sıkıcı yolculukta beni dinleyerek vakit öldürmüş olursun sen de.

Her şey birkaç yıl öncesine kadar çalışanı olduğum H. İstasyonu'nda başladı, şu çember şeklindeki lokomotif deposunun olduğu istasyonda. *Roundhouse* diyorlar ya işte, orada. Depoda kir pas içinde bir lokomotif bulunuyordu. Kocaman, simsiyah bir lokomotif. İstasyon görevlileri "cenaze lokomotifi" diye bahsederdi bu lokomotiften. D50 serisinin 444 numaralı modeliydi, yük treni lokomotifi olarak kullanılıyordu. Bir

zamanlar, değirmen taşı gibi gürbüz dört tekeri üstünde istasyondan istasyona yük taşıdığı belliydi. Hamile bir kadının karnını andıran yusyuvarlak bir buhar kazanı vardı. Onun üstünde ise bir Fukusuke* kafası kadar parlak, cilalanmış bir buhar sarnıcı duruyordu.

*** Japonya'da iyi şans getirdiğine inanılan, saçı topuz yapılmış, kafası bedenine göre büyük geleneksel bir oyuncak bebek tasarımıdır. *-yhn***

Fakat ne tesadüftür ki, H İstasyonu'na bağlı onca lokomotif arasından yalnızca bu model sık sık kaza yapıyordu. Yapımı 1923 yılında Kavasaki şehrinde tamamlanmıştı. Ardından hemen Tokaido Hattı için yük treni lokomotifi olarak kullanılmaya başlanmıştı. Fakat kısa bir süre içerisinde yirmiden fazla kazaya karışmış, sayısız insanın ölümüne sebep olarak âdeta bir kaza rekortmeni hâline gelmişti. Bu lokomotif yüzünden H. İstasyonu da kazalarıyla ünlü bir yer olmuştu.

Her şey bununla bitse yine iyi. Artık kötü şans mı yoksa kaderin cilvesi mi dersin, lokomotif ne zaman kaza yapsa onu kullanan ikili hep aynı iki makinistti. On yıl boyunca ne zaman kaza olsa, bu bahtsız ikili lokomotifin başındaydı.

Bu kişilerden biri Senzo Osada'ydı. N. Demiryolu Eğitim Merkezi'nin ilk mezunlarından biriydi, ilk kez kaza yaptığında 37 yaşındaydı. Kalıplı bir adamdı. Burnunun altında süs gibi duran bir bıyığı vardı. O bıyığı kesse ünlü kabuki oyuncusu Kikugoro gibi ve daha genç gözükeceği belliydi. Depodaki çalışanlar ona "Osasen" diye seslenirdi. Diğer talihsizse makinist yardımcısı Fukutaro Sugimoto'ydu. Henüz yirmili yaşlarında, soluk tenli ve minyon bir oğlandı. Burnunun altında Osasen'in bıyığını andıran bir is lekesiyle dolaşırdı.

Bu ikilinin hiçbir derdi tasası yoktu, iş arkadaşları tarafından sevilirlerdi, mesai bitince iki tek atıp kadın kovalamaya bayılırlardı. Fakat D50-444 numaralı lokomotifin kaza dosyası kabardıkça bu kaygısız ikili bile huzursuz hissetmeye başlamıştı. Önce korkularından kimseye bahsetmemiş olsalar da ardı arkası kesilmeyen talihsizliklerle endişelerini saklayamaz hâle gelmişlerdi. Bütün bu talihsizliklerin doruk noktasına ulaştığı an, işimi bırakmama neden olan olaydan tam üç yıl önce, bir sonbahar gecesi vuku buldu. O mevsimde çokça görülen serin bir yağmur hafif hafif serpiştiriyordu. Lanetli lokomotif H. İstasyonu'ndan kalkmış, yola koyulmuştu ki hemen yakınlardaki üst geçidin altında bir kaza oldu.

Aklı yerinde olmayan kırk yaşlarında bir kadın, lokomotifin altında kalarak can verdi. Kazanın ardından Osasen, taziye niyetine yaratıcı bir fikir sundu. Buna göre, ölen kadının ruhunu mütevazı bir ritüelle anmak için çiçekten bir çelenk yapılacaktı. Bu çelenk, 49 günlük yas süresi boyunca makinist kabininin tavanına asılmış hâlde kalacaktı. İkili hemen bu ritüeli gerçekleştirmeye koyuldu.

Ritüel kısa süre içerisinde aynı istasyonda çalışan meslektaşlarının da takdirini topladı. Bu iki adam, düşünceli davranışlarıyla insanların saygısını kazanmışlardı. Arkadaşlarının takdirinden sonra yaptıklarının vefalı bir davranış olduğundan emin olan Osasen ve Sugimoto, bunu bir gelenek hâline getirmeye karar verdiler. Ne zaman bir kaza yaşansa yeni bir çelenk yaptırarak 49 gün boyunca kabin tavanında asılı hâlde bıraktılar. Benzeri kazalar yaşanmaya devam ettikçe insanlar D50-444 numaralı lokomotifi "cenaze lokomotifi" diye anmaya başladı.

Şimdi dikkatini iyice buraya ver, genç öğrenci. İki yıl önceydi, bir kış günü D50-444 numaralı lokomotif bir değil bir dizi tuhaf kazaya karıştı.

Şubat ayının ilk günlerinde, buz gibi soğuk bir sabah vakti başladı her şey. O zamanlar D50-444, Y. ve N. istasyonları arası sabah-akşam seferlerine çıkan bir yük treni lokomotifiydi. Sabah saat 5.30'da olması gerektiği gibi H. İstasyonu'na varmıştı. Nakliye alanına geldiğinde bembeyaz egzoz buharını saçıyordu etrafa.

Kondüktörün direktifleri doğrultusunda istasyon çalışanları henüz yeni varmış olan lokomotiften yükleri indirmeye başladılar. Bir yandan yük indirilirken bir yandan da istasyon amir yardımcısı elinde bir fenerle treni kontrol ediyordu. Makinist yardımcısı Sugimoto, bir dal Golden Bat markalı sigara yakmıştı. Dudaklarının arasında sigara, aklına takılan bir şarkıyı mırıldanırken eline aldığı yağdanlıkla demir merdivenden indi.

Pek vakit geçmeden genç yardımcı beti benzi atmış bir hâlde kabine döndü. Tek kelime dahi etmeden tüm dikkatiyle basınçölçeri izlemekte olan Osasen'in yanına oturdu. Az önceki telaşlı hâline hiç uymayan bir sakinlikle önce şapkasını ve eldivenlerini çıkardı, ardından terlemiş ellerine üfleyip burnunun altındaki is lekesini temizledi. Bu davranış esasında genç makiniste has bir tikti. Demiştim ya, lokomotif pek sık kaza yapardı. Genç Sugimoto ise tekerleklerde kurbana ait kalıntıları gördüğünde derhal kabine gider, burnundaki is lekesini sakin bir şekilde temizlerdi. Bu arada, D50-444 kocaman bir lokomotifti ve makinistlerin gece vakti bir ya da iki kişiyi ezdiklerini fark etmemeleri olağandışı değildi.

Sugimoto’nun bu hâlinden olanları anlayan ve ruh hâli değişen Osasen hemen ayağa kalktı. Sert bir bağırışla istasyon çalışanlarına seslendi. İstasyon amir yardımcısı lokomotifin bir süreliğine başka bir lokomotifle değiştirilmesini emretti ve D50-444 iki mühendisin önderliğinde lokomotif deposuna taşındı.

Diğer demiryolu çalışanlarının da yardımıyla depoya getirilen lokomotifi hemen temizlemeye başladılar. Depo görevlileri için kaza sonrası lokomotif temizliği kadar korkunç bir iş daha yoktur. Her zaman zorluk çıkarmıyordu tabii bu temizlik fash, ara sıra nispeten bir bıçakla kesilmiş gibi temiz bir şekilde parçalanmış kazazedelere de rastlanıyordu. Kolu jülyen doğranmış kazazedeler, bacakları sanki bir şef bıçağıyla ayrılmış gibi görünenler, kaza anında kafası kopan kişiler… Böyle durumlarda ezilmiş et parçalarını tekerleklerden sıyırmak yeterliydi, geriye sadece bordo kan lekelerini temizlemek kalırdı. Kendine biraz bile hâkim olabilen çalışanlar için kasaptaki et tahtasını temizlemek kadar kolaydı bu kalıntıları halletmek. Ama başka bir ihtimal daha vardı: Cesedin bir parçasının tren gövdesine takılıp parçalanması… İşte o zaman tren altında kalan kişinin tüm vücudu kıyma gibi parça pinçik olurdu. Tren aksına dolanmış boynu, tekerleğin ortasında veya biyel koluna sıkışmış kol ve bacak gibi uzuvları tek tek temizlemek gerekirdi. Bu tarz tüm vücudun paramparça olduğu kazalarda trenin alt bölgesi tamamen kırmızı siyah karışımı bir renge boyanır, kan kokusu tüm trene sinerdi. Hatta bununla da kalmaz, ölen kişinin -ister erkek kıyafeti olsun ister kadın kimonosu, fark etmezdi- kıyafetleri parçalanır ve lokomotifin altında oraya buraya takılır, düğümlenirdi. Böyle bir lokomotifi temizlemek mide bulandırıcı bir görevdi.

D50-444 numaralı lokomotif platformda kendi etrafında döndürüldü ve *roundhouse* içine getirildi, detaylı incelemelerinin ardından son anlattığım tarzda kazalardan biriyle karşı karşıya olduklarını fark ettiler.

Lokomotifin içinde bulunduğu durumu gören Sugimoto suratını buruşturdu, havluya ucuz bir parfüm sıktı ve parfüm kokulu havluyu kafasının arkasından bağlayarak maske hâline getirdi Su hortumunun ucunu önünde tutarak lokomotifin tam altında bulunan yaklaşık bir metrelik dar ray aralığına girdi.

Tam bu sırada, oldukça ilginç bir şey dikkatini çekti. Böyle kazalarda Sugimoto, temizliğe lokomotifin alt tarafını suyla yıkayarak başlar, bir genç kızın kıyafeti vs. gibi orada göreceği şeyler için gözlerini açık tutardı. Fakat

yıkarken etrafta herhangi bir kıyafet parçasının olmadığını gördü. Makinist yardımcısı, genç bir kadının kimonosuyla karşılaşmayı beklerken karşısında bulduğu şey onu epey şaşırtmıştı. Pantolon parçası görmek yerine Sugimoto'nun gördüğü şey garip şekilli, tüylü bir et parçası olmuştu. Yanında getirdiği maşayla bu et parçasını küçük bir yapboz parçası tutar gibi dikkatle kavradı. Depo çalışanları makinist yardımcısının etrafında toplanıp bu parçanın neye ait olabileceğini düşünmeye başladılar. Araç muayene teknisyeni Hirata, kılların insan kılma kıyasla daha sert ve kalın olduğuna dikkat çekti. Et parçasının neye ait olduğu konusunda ortak fikre varamayan görevliler, kendilerinden daha kıdemli birkaç görevliyi daha çağırarak ipucu aramaya başladılar. Peki vardıkları sonuç neydi sence? İnanır mısın, onca beyin fırtınası sonunda bu et parçasının bir yaban domuzuna ait olduğuna karar vermişlerdi!

İki saat sonra, H. İstasyonu görevlilerinden biri tarafından bu tuhaf bulguyu onaylayan bir rapor geldi. Raporda belirtilene göre, H. İstasyonu'ndan yaklaşık on kilometre ötede bulunan B. İstasyonu yakınlarındaki virajda parçalanmış bir yetişkin domuz cesedi görülmüştü. Sen de biliyorsundur, B. İstasyonu ülkenin bilindik tarım üniversitelerinden birine ev sahipliği yapan B. şehrinde bulunuyor ki orada domuz yetiştiriciliği yapan insan sayısı da epey fazla. Bir şekilde ahırı sarmalayan çitlerin üzerinden atlayıp kaçan yaban domuzunun teki başıboş bir şekilde virajda yürürken kendini trenin altında bulmuştu. Başka açıklaması yoktu. Dolayısıyla kaza hakkında soruşturmalar sonlanmış ve durum kolay bir şekilde açıklığa kavuşmuştu. Bir domuza karşı bile şefkat besleyen ince ruhlu Osasen, işe dönmeden önce bu yaban domuzunun anısı için de bir adet çelenk yaptırdı, her zamanki gibi halkayı kabine astı ve işinin başına döndü.

Kazanın ardından anca birkaç gün geçmişti. Yine bir yaban domuzu, H. İstasyonu'na 5.30'da varan D50-444'ün altında kalmıştı. Artık sen de tahmin ediyorsundur, bir önceki gibi paramparça olmuştu bu domuzcuk da. Olayın detaylarını soruşturmaya başladıklarında kaza yerinin de bir önceki kazayla uyuştuğunu fark ettiler. Bu denli benzerliklerin olması tuhaf olmasına tuhaftı tabii… Ama tesadüf bu işte, ne yapılabilirdi ki? İki kazanın arasında yalnızca bir hafta vardı, Osasen ve yardımcısı Sugimoto bir önceki domuz için astıkları ve daha yedi gününü anca doldurmuş çelengin yanına yenisini eklediler.

Ve bilmem inanır mısın, delikanlı, artık kasıtlı mıydı yoksa gerçekten de yalnızca bir tesadüf müydü bilinmez… Birkaç gün sonra bir sabah vakti, D50-444 numaralı lokomotifin altında yine paramparça olmuş domuz kalıntılarıyla karşılaştılar. Fakat bu defa kurban bir yaban domuzu değil, bir beyaz domuzdu. Bu tuhaf olaylara anlam getirmeye çalışan Sugimoto, burnunun altındaki is lekesini sildi. Bu üç olmuştu, üç kaza da aynı şekilde gerçekleşmişti. Kazanın gerçekleştiği zaman ve kaza yeri bir öncekilere uyuyordu. Sonunda depo amiri Bay İvase, yaşananlara bir çözüm getirmek için B. şehrinin karakoluyla iletişime geçmeye karar verdi.

Polis memuru Ando'nun verdiği bilgilere göre bu üç domuz gerçekten de B. şehrindeki domuz ahırlarına aitti. Fakat domuzların sahipleri farklıydı, hayvanlar farklı günlerde ve farklı saatlerde çalınmışlardı. Domuzları kimin çaldığı, bu korkunç şakanın arkasında kimin olduğu ise bir muammaydı. Bilinen tek şey, "cenaze lokomotifi" D50-444'ün Higan haftasındaki Budist rahipleri kadar meşgul olduğuydu.

Sonra bu kaza tekrar gerçekleşti… Bu arada delikanlı, sakın anlattıklarımın abartı veya şaka olduğunu düşünme. Gerçekten de oldu. Bu kaza da önceki üç kazayla aynı şekilde vuku buldu. Bu defa da tekerleklerin altında can veren bir beyaz domuzdu. Burnu tahrik tekerinin dingiline takılmıştı. Lokomotif tüm hızıyla ilerlerken zavallı domuz da rüzgârgülü gibi döne döne parçalanmıştı.

Depo amiri İvase ve araç muayene sorumlusu Nanahara öfkeden deliye dönmüştü. Tüm bunlar bir şakaysa oldukça tatsız bir şaka olduğu kesindi. Amir yardımcısı Katayama'nın önderliğinde üç kişiden oluşan bir araştırma grubu oluşturuldu ve grup olayı incelemek için B. şehrine gönderildi.

İşte buradan sonrası klasik bir dedektif hikâyesine dönüyor. Katayama'nın liderlik ettiği grup kendilerini bu tuhaf ölümlerin ardında yatan gizemli olayları keşfetmeye adıyor. Epey ilginç keşiflerde bulunuyorlar. Ne dersin? Dinlemek istersen hikâyenin devamını anlatmak isterim.

Bu Katayama denen amir yardımcısı, İmparatorluk Üniversitesi'nden yeni mezun olmuş gencecik bir delikanlıydı. Demiryolu işlerinde henüz çaylak sayılırdı ama zekâsı ve pratikliğiyle birçok işin kolaylıkla üstesinden gelirdi. Genç yaşta iyi bir yere yükselmiş, amir yardımcısı olmuştu. Soruşturma grubu ise üç kişiden oluşuyordu: Katayama kendi departmanından bir çaylağı ve bu esrarengiz olaylarla ilgilenen bir yol

bakım şefini dahil etmişti gruba. Üçlü hemen ertesi gün saat 2 trenine atlayarak B. şehrine soruşturmaya gitti.

Kazaların yaşandığı viraj B. İstasyonu'ndan H. İstasyonu'na gidiş yolunun üzerindeydi. B. İstasyonu'ndan hemen iki kilometre ötede bulunan virajın iç tarafında H. İstasyonu'na gidiş hattı bulunuyordu, bu hat çam ormanına bakıyordu. Virajın dış tarafı B. İstasyonu'na dönüş hattını bulunduruyor ve dutluğa bakıyordu. Etrafı inceleyen üçlünün hemen önünde, üzerinde birtakım sayılar bulunan bir kilometre direği vardı. Bakım personeli bir gün önce gerçekleşen kazaya dair tüm izlerin çoktan temizlendiğini söyleyerek olay yeri hakkında üçlüyü bilgilendirmeye başladı. Dediklerine göre dört kaza da tam olarak aynı noktada gerçekleşmişti: Olayların her birinin ardından kilometre direğinde ve demiryolu traversi üzerindeki çivide hasır halat parçaları bulunmuştu. Bu çivi traverslerin yerinden oynamamasını sağlayan sağlamca bir çiviydi, uç kısmı hafifçe dışarı çıkmıştı.

Bakım personeli en sonunda cümlesini, "Yani bu da demek oluyor ki… Suçlu elindeki hasır halatın bir ucunu travers çivisine, diğer ucunu da kilometre taşına sabitleyip zavallı hayvanı rayların ortasına bağlamış. En azından benim tahminlerim böyle," diye bitirdi

Bunun üzerine amir yardımcısı Katayama, "Raylara bağlanmadan önce kaçmamış olmaları garip değil mi? Tam viraj noktasına bağladığında makinistlerin domuzu görme şansı olmayacaktı, bu noktaya bağlamanın nedenini anlıyorum. Yine de koskoca bir trenin geldiğini hisseden domuz debelenirken halatı koparamaz mıydı?" diye sordu.

Katayama olay yerinde incelenecek başka bir şey olmadığına karar vermişti. Bakım personeline domuzları çalınan çiftçilerle konuşmak istediğini söyledi.

Soruşturma grubu dutluğun ortasından geçen kestirmeden giderek kısa sürede sessiz sakin bir yer olan B. şehrine vardı. Ando isimli, kalem bıyıklı bir polis memurundan son kazada ölen domuzun çalındığı ahıra kadar kendilerine eşlik etmesini rica ettiler.

Ahır sahibi, ellili yaşlarında, suratı yara izleriyle dolu cüsseli bir çiftçiydi. Çekingen mizaçlı bir adamdı, soruşturma grubunu karşıladıktan sonra defalarca saygıyla eğilerek ahırın yolunu göstermişti. Ucuz sedir ağacı kabuğundan yapılmış çitleriyle biraz kirli bir ahırdı bu. İçeri girdiklerinde çiftçi çalınan beyaz domuzun çok pahalı bir Yorskshire domuzu olduğundan ve en değerli domuzunun çalındığından bahsederek

yakınmaya başladı. Neredeyse 240 kilo ağırlığında bir hayvandı bu, nasıl olmuştu da lokomotifin altında ezilip gidivermişti?

Katayama çiftçinin yakarışlarını bölerek, polis memuru Ando'ya, "Bu bahsedilen domuz, kazanın yaşandığı sabahtan bir önceki gece çalınmıştı, değil mi?" diye sordu.

Ando, "Domuzların dördü de öldükleri sabahın gecesi çalınmıştı," diye cevapladı.

"Tamam da nasıl çalınmış olabilir bu hayvanlar?"

"Ahırın çitleri pek de yüksek değil, kapıyı açtığınızda domuzların hepsi hemen uykusundan uyanır. Şekerleme gibi bir şeylerle ilgilerini çekince peşinize takılıp gelirler zaten," dedi Ando.

"Vakaların dördünde de olaylar böyle mi gelişti dersin?"

"Aynen öyle. Mağdur çiftçilerin dördünün de ifadesi birbirine uyuyor."

Katayama sorularına devam etti: "Zahmet olacak ama domuzların tam olarak hangi tarihlerde çalındığını söyleyebilir misin?"

"Tam tarihleri mi? Bir düşüneyim…" Polis memuru Ando cebinden bir adet not defteri çıkardı ve sayfaları karıştırmaya başladı. "Bakalım ne zamanmış… İlk hırsızlık 11 Şubat'ta yaşanmış… Bir sonraki, hımm, 18 Şubat… Hemen ardından 25 Şubat'ta üçüncü hırsızlık yaşanmış. Son olarak da dün, yani 4 Mart'ta yaşanmış. Her biri gece yarısı, saat sabah 5'ten önce gerçekleşmiş."

Katayama hemen lafa atıldı: "Tam da düşündüğüm gibi. Vakaların arasında 7 gün var." Bir süre sessiz kalarak durumu gözden geçirdi. "Domuzların her biri pazarı pazartesiye bağlayan gece çalınmış. Peki bu şehirde her pazar gerçekleşen bir olay, aktivite falan var mı? Hatta pazar günü olmasa da olur, haftada bir gerçekleşen herhangi bir olay yeterli… Her pazar kapalı olan bir okul veya şirket… Ya da her hafta belli bir gün kapalı olan bir berber ya da hamam da olur. Yani soracağım şey şu, bu şehirde yedi gün aralıkla gerçekleşen tüm aktiviteleri anlatabilir misin?"

Polis memuru Ando sorunun tuhaflığı karşısında şaşkınca baktı. Kaşlarını çatıp uzun bir süre şehirdeki tüm aktiviteleri düşündü. Nihayetinde kafasını kaldırdı ve anlatmaya başladı: "Şirket sayılır mı bilmem ama H Bankası'nın B. şehrindeki şubesi her pazar kapalıdır. Ayrıca belediye binaları, tarım kredi kooperatifi binası, tarım üniversitesi, ilkokullar falan da kapalı pazar günleri. İplik fabrikası her ayın ilk gününde ve on beşinci gününde kapalı. Berber her ay iki defa kapatıyor dükkânı,

tarihinde 7 olan günlerde. Hamam da iki defa kapalı oluyor ama o sonu 5 ile biten günlerde kapatıyor. Ancak bunlar normal izin günleri, her hafta kapalı olmuyorlar yani. İpek pazarı da henüz kurulmadı, yumurta pazarı ise her beş günde bir kuruluyor. Onun dışında… Hah evet, tarım okulu her cumartesi bir pazar kuruyor, öğle vakti civarlarında.”

“Öyle mi, peki bu tarım okulunun pazarında neler satılıyor?” diye sordu Katayama.

Ando, “Tarım öğrencileri tarafından düzenlendiği için öğrencilerin hasatları satılıyor genelde. Çeşitli meyveler, sebzeler, çiçekler falan. Epey de alıcısı çıkıyor bu ürünlerin,” diye yanıtladı.

Katayama aldığı yanıtlardan yeterince memnun görünüyordu, konuyu değiştirerek devam etti. “Hâlâ bir ipucu bulamadınız, bu durum hakkında ne yapmayı düşünüyorsunuz? Sıradaki adım nedir?” diye sordu.

Polis memuru kendini savunan bir tavır takınarak, “Gerekli tüm önlemleri aldık tabii ki. Ama ne yazık ki adam kıtlığı çekiyoruz,” dedi.

Katayama ise, “Elinizden geleni yapacağınıza şüphem yok ama yine de kendinizi fazla yormamakta fayda var. Müsaadenizle, ben de yavaştan gitsem iyi olacak,” dedi ve ekibindeki kişilere kendisiyle birlikte dönmeleri için işaret etti. Üçlü o akşam sessiz ve sakin B. şehrinden ayrıldı

Soruşturma için toplanmış ekip, Katayama’yla yeterince vakit geçirmiş insanlardan oluşuyordu. Yine de Katayama’nın fevri ve şüphe uyandıran davranışlarını garipsememek mümkün değildi. Genç adam B. şehrinden ayrılıp H. İstasyonu’na gelmelerinden hemen bir gün sonra işinin başına dönmüştü. Sanki yaşanan tüm olayları unutmuştu. Hiçbir şey olmamış gibi kendi işiyle uğraşıyordu. Adamın tavrındaki bu ani değişikliğe anlam veremeyen çaylaklardan biri, beşinci günün sabahında cesaretini toplayıp konuyu açmaya karar vermişti. Fakat aldığı yanıt hiç de beklediği gibi değildi.

“Şu an işimize dönmek dışında yapabileceğimiz ne var ki?” diye basitçe yanıtlamıştı Katayama. Fakat adamın bu umursamaz tavrı pek uzun sürmedi.

O gece saat üç sularında Katayama emrindeki çalışanlardan birini uyandırdı. Yoşioka adındaki bu çaylaktan derhal ayılıp dışarı çıkmak için hazırlanmasını istedi. Sonra birlikte arabaya bindiler.

Yoşioka’nın nereye gittiklerine dair hiçbir fikri yoktu. Yaklaşık yarım saat boyunca hız kesmeden karanlık yollardan geçerek bir tarlaya vardılar.

Önce Katayama indi ve ardından Yoşioka'ya arabadan inip kendisini sessizce takip etmesini işaret etti. Ormanın içinde ilerlerken genç çaylağın uykusu açılmaya başlamıştı. Karanlığa gömülmüş ormanda bir süre daha yürüyüp azıcık dinlenmek için diz çöktüler. Dinlenirken ormanın hemen on adım ileride bittiğini, ormanın bittiği yerden B. İstasyonu'na giden virajın kolaylıkla görülebildiğini fark ettiler. Çiy düşüyor, çiy düştükçe gece de soğuyordu. Yoşioka soğuğun da etkisiyle uyku mahmurluğundan iyice kurtulmuş ve Katayama'nın ne planladığını anlamaya başlamıştı. Katayama'nın bileğindeki ışıklı saate bakılırsa saat gece 4.30 sularıydı. Günlerden 11 Mart, pazar günüydü. Sabah treninin virajdan geçmesine yaklaşık bir saat vardı. Katayama, esrarengiz domuz hırsızının beşinci kurbanını bağlamaya geleceğini tahmin etmişti. Olacakları beklerken bir ürperti hisseden Yoşioka, kafasını kabanının yakısına gömerek Katayama'nın yanında büzüldü.

Saat 4.42'yi gösterdiğinde bir gece treni tüm gürültüsüyle virajdan geçti ve ardından ortalık sessizleşti. Tren geçeli yalnızca beş dakika geçmişti ki Katayama gördükleri karşısında kaskatı kesilip Yoşioka'nın omzuna dokundu.

Yoşioka nefesini tuttu.

Aradıkları şey oradaydı, dutluğun yakınındaki yoldan bir ses geliyordu! Uzaklardan gelen bu sesin bir domuza ait olduğunu anlamak hiç de zor değildi. Rüyada gibiydiler.

İki dakika gibi kısa bir sürede domuzun sesi daha da belirginleşmişti, demek ki raylara yaklaşıyordu. Hemen ardından demiryolunun taşlı yollarında birtakım ayak sesleri duyulmaya başlandı ve siyah bir insan gölgesi görüldü. Beyaz ay ışığının altında hırsıza dikkatlice bakmaya çalıştılar ve palto giyen uzun pantolonlu bir çift ayak gördüler. Ayaklarının hemen dibinde hangi ahırdan çalındığı belli olmayan bir domuz vardı. Ciyak ciyak bağıran bu beyaz domuzcuk, halata benzer bir şeyle sürüklenerek getiriliyordu. Adam ara sıra eğiliyor ve zavallı domuza yem gibi bir şeyler vererek hayvanı sakinleştirmeye çalışıyordu. B. şehrine giden demiryolu raylarından atlayarak karşıya geçtiklerinde domuza biraz daha yem verdi ve etrafı kolaçan etti. Gece karanlığında hırsızın eşkâlini çıkarmak oldukça zordu.

Adam vakit kaybetmeden dört haftadır yaptığını yinelemeye koyuldu. Beş gün önce B. şehrinde konuştukları bakım personelinin tahminleri doğru çıkmıştı. Hırsız, domuzun ayaklarını bağlamış ve zavallı hayvanın önüne

onu susturmaya yetecek kadar yem bırakmıştı. Olayı inceleyen ikili çömeldikleri yerden sessizce kalktılar ve hırsızın bulunduğu alana doğru yavaşça yürümeye başladılar.

Ama işte aksilik bu ya! Daha birkaç adım atmışlardı ki, Yoşioka'nın bastığı yerde bulunan dal, gecenin sessizliğinde tüm dikkatleri üstüne çekecek seviyede bir gürültü çıkarmıştı. Telaşla eh ayağına dolanan çaylak, düşünmeden raylara doğru koşturmaya başladı.

Ama iş işten geçmişti, sesi duyan hırsız çam ormanına doğru yönelip hat boyunca koşturmaya başlamıştı. Koşarken bir yandan da yırtıcı bir kuşu andıran garip bir çığlık atıyordu. Yoşioka adamın ardından raylara atlayıp bu siyah figürün arkasından koşmaya çalışsa da hırsız fazla hızlıydı, kısa sürede izini kaybettirmeyi başarmıştı. Genç Yoşioka durduğu yerden hırsızı izlerken arkasından, "Hey!" diye bir bağırış duydu.

Katayama kendisine sesleniyordu. Yoşioka adamı kaçırdığı için suçlu hissediyordu ama yapacak bir şey yoktu, adam kaçmıştı işte. Katayama'nın yanına dönmekten başka çare yoktu.

Yanına döndüğünde Katayama, genç çaylağa kendini kötü hissetmemesini söyledi. "Aceleye gerek yok. Önce gel şu domuzcuğun hâline bir bakalım. Tahminlerimde haklı çıktım, normal bir domuz ne kadar sıkı bağlanmış olursa olsun burada uslu uslu ezilmeyi beklemez."

Gerçekten de domuzun hâli bir garipti. Dört ayağının üstünde gergin bir şekilde duran domuzun kafası ileri geri sallanıyordu. Zavallı hayvanın acı çektiği belliydi, nefes almakta zorluk çekiyor, hırıltılı bir şekilde bağırırken bir yandan da bir şeyler tükürüyordu.

Durumu gören Katayama, "Yazık zavallıya, zehirlenmiş," dedi ve hayvanın bağlandığı halatı hızla çözmeye başladı.

Halat tamamen çözülünce hayvanı çam ormanı boyunca sürükleyerek arabayı bıraktıkları noktaya götürmeye koyuldular. Ama yol boyunca kusmaktan bitap düşmüş domuz, arabanın bulunduğu yere yaklaştıklarında iyice yürüyemez hâle gelmiş, yerde kıvranıp durmaya başlamıştı. Hayvana daha fazla eziyet edecek hâlleri yoktu elbette. Zavallıyı hemen yandaki bir ağaca bağlayıp durumu şaşkın bir şekilde izleyen şoföre kendilerini derhal B. şehrine götürmelerini söylediler. Arabaya bindikleri anda çam ormanına yaklaşan bir tren sesi duyuldu.

"D50-444'ün bağlı olduğu yük treni geçiyor," dedi Katayama.

B. şehrine varan ikili, polis memuru Ando'dan zavallı domuzla ilgilenmesini rica ettiler. Ardından tekrar arabaya atlayıp sabahın ilk ışıkları eşliğinde H İstasyonu'na yol aldılar.

Arabanın içindeki sessizliği Yoşioka bozdu.

"Domuzu parçalarına ayırıp inceleyecek miyiz şimdi?"

Katayama, "Hayır," diye cevapladı. "Domuzla bir işimiz kalmadı. Hırsızın geride bıraktığı yem ve zehirden örnek aldım, onlar yeterli," diye cevapladı. Göstermek için kabanının cebinden çiçeğe benzer şekilde kesilmiş üç-dört adet senbei çıkardı. Pirinç krakerlerinin üzerinde mavi ve kırmızı beneklerle azuki fasulyesini andıran meyve taneleri vardı.

"Seni aniden uyandırmamın sebebi buydu," diye ekledi. "Başından beri hedefim kanıt toplamaktı benim. Elbette böyle krakerler ele geçireceğimi bilmiyordum ama kanıt bulacağımıza emindim. Hırsızın domuzu çalar çalmaz öldüremeyeceği belliydi. Öylesine ağır bir hayvanın leşini viraja kadar taşımak zor olurdu. Yani hayvanı canlıyken peşine takması gerekiyordu. Adamın yaptığı tek şey hayvanı viraja kadar sürükleyip kilometre direği ve travers çivisi arasına bağlamak olsaydı domuzlardan biri illa kaçardı. Çıkarımlarıma göre domuzun kaçmaması için hayvanı ya hemen öldürmesi ya da hareket edemez hâle getirmesi gerekiyordu. Diyelim ki domuzu ölene kadar dövdü veya bıçakladı. Ya da çok ağır bir zehirle öldürdü. Bu durumda hayvanı raylara bağlamanın hiçbir anlamı kalmıyor, öldürdükten sonra rayların üzerine atması yeterli olurdu. Tam da bu yüzden domuza verdiği şekerlemelere hafif bir zehir kattığını düşündüm. Ani bir etki göstermeyecek bir zehir kullanarak hayvanı peşinden sürükledikçe zehirledi. Sonrasında da hayvana şekerleme vermeyi sürdürerek raylara bağladı. Geriye sadece zehrin etkisini göstermesi kalacaktı. D50-444 de zamanı geldiğinde virajdan geçecekti… Böyle bir şey işte. Bu senbei krakerleri neyin nesi acaba? Böyle rengârenk olanlarına rastlamamıştım hiç, krakerden çok çocuk oyuncağına benziyor. Sen hiç gördün mü böylesini?"

Yoşioka kafasını hayır anlamında sağa sola salladı. İkili kısa süre sonra H. İstasyonu'na vardı ve gece maceralarında ele geçirdikleri garip ipuçlarını incelemeye koyuldular. Soruşturmalarına lokomotif deposunun ofisinde devam etmeye karar vermişlerdi.

Katayama ertesi günü, odasından dışarı dahi çıkmadan zehirli şekerlemeler hakkında akıl yorarak geçirdi. İkinci gün geldiğinde ise incelemeye dışarıda devam etmeye hazırdı. O akşam dışarıdan depoya

yemek söylediler, yemekleri bitince Katayama, Yoşioka'nın yanına bir çaylak daha alarak konuşmaya başladı:

"Sizden yarın ilk iş olarak B. şehrine gitmenizi istiyorum. Yapmanızı istediğim şeyi açıklayacağım." Olay yerinden kanıt olarak aldığı krakerleri ikilinin önüne koydu. "Ben biraz araştırıp bu krakerlerin neyin nesi olduğunu anladım. Rüzgârgülü gibi şekillendirilmiş, benekleriyle pek de iştah açıcı görünmeyen bu krakerler tüketim amaçlı üretilmiyormuş zaten. Dekorasyon amaçlı olan ve *kazarigaşi* adı verilen bu tür senbei krakerleri en ucuz ve en kötü malzemelerden yapılıyormuş. Bu civarda *harigaşi* olarak da geçiyor, tamamen süs amaçlı kullanılan krakerler bunlar. Siz de illa denk gelmişsinizdir bu krakerlere, genelde cenaze törenlerinde kullanılıyorlar. Üzerindeki azuki parçalarını andıran meyvemsi şeyleri de iyice bir araştırdım. Manolya familyasına ait bir bitkinin meyveleri bunlar, yaz kış yeşil kalan bir bitki. Bilimsel adı *illicium anisatum* diye geçiyor ama biz halk arasında *şikimi* ya da *hanaşiba* diyoruz bu bitkiye. Bu bitkinin meyvelerinde şikimik asit denen zehirleyici bir madde bulunuyor. Bir pikrotoksin olan şikimik asit ise vücutta kasılmalara neden oluyor. Burada biraz detaya gireceğim ama… Bu asite karşı vücudun geliştirdiği fizyolojik reaksiyon, arka beyindeki sinirlerin stimule edilmesi oluyor. Sonucunda ise zehre maruz kalan kişide epilepsi krizine benzer ataklar görülüyor, bu ataklar geçici hafıza kaybına ve bilinç kaybına neden oluyor. Şikimik asitten hemen ölen vakalar var elbette. Ama genel olarak ölüme neden olacak güçte bir zehir değil. Bu bitki Japonya merkez bölgesinin güneylerindeki tepelik alanlarda yetişiyor. Sadece insanları zehirlemek için yetiştirilmiyor elbette, oldukça ilginç bir hikâyesi var aslında. Geçmişte bu bitkiler mezarların yakınlarına dikilirmiş, hatta bazı bölgelerde tabutun içine, ölünün yanına birkaç yaprak serpiştirirlermiş. Buna ek olarak birçok yörede insanlar bu bitkinin yapraklarını kurutup sapını da ezerek tütsü hâline getirir ya da cenaze taşlarının önüne serperlermiş. Aradaki bağlantıyı görüyorsunuz, değil mi? Krakerlerin cenaze törenlerinde kullanılması ve üzerindeki meyvelerin özünde zehir olması bizlere çok önemli iki ipucu sunuyor. Zavallı domuz hakkında konuşalım biraz da. Düşünüyorum da… Ben hırsızın yerinde olsam böyle fiyakalı işlerle uğraşmazdım. Domuzların sevdiği sebzelerden birini seçerdim, mesela havuç alırdım bir tane. Raylara kadar getirip bağlamak gibi zahmetli işlere de kalkışmazdım, balyozu indirip ölüsünü öylece rayların üstüne atıp giderdim. Ama gördüğünüz üzere bizim suçlumuz böyle yapmadı ve oldukça tuhaf bir yöntemle

öldürmeye karar verdi. Adam bizimle oyun oynar gibi bir tavır sergiledi, değil mi? Yani şöyle bir çıkarım yapabiliriz. Böyle eksantrik suç aletlerini bir değil iki değil her kazada kullanabilen biri bu maddelere kolayca erişebiliyordur. Demek istediğim şu: Aradığımız suçlu günlük hayatında da bu tarz şeylerle haşır neşir olan birisi. O yüzden sizden B. şehrine gidip yakınlarda cenaze malzemeleri satan bir yer olup olmadığını kontrol etmenizi isteyeceğim. *Harigaşi ve* cenaze tütsüsü satan bir yer bulmalısınız.”

Katayama’nın talimatları üzerine iki çaylak ertesi gün ilk iş olarak B. şehrine gitti. B. şehri zaten küçücük bir şehirdi, polis karakolu ve belediye binaları da dahil olmak üzere etrafa sorup soruşturduklarında şehirde Katayama’nın tarifine uyan bir cenaze levazımatçısı olmadığını öğrendiler.

Keyfi kaçan ikili H. İstasyonu’na geri dönüp soruşturmalarının sonucunu anlattılar. Fakat Katayama duydukları karşısında hiç üzülmemişti. Gayet memnun bir ses tonuyla, “Bir cenaze levazımatçısının olmayabileceğini tahmin etmiştim, hiç sorun değil. Siz yokken ben de lokomotif deposuna gidip cenaze lokomotifinin makinisti Osasen’e astığı çelenkleri nereden aldığını sordum. Cenaze aksesuarları satan Cippoşa diye bir yerden alıyormuş, H. şehrinde, pazar alanlarının olduğu şu arka sokaklarda bulunan bir yermiş. Yani bizim lokomotif deposunun hemen arka taraflarında. Bu dükkân hem *harigaşi* hem de el yapımı cenaze tütsüleri satıyormuş. Gelin buradan çıkalım ve şu Cippoşa ile B. şehri arasında nasıl bir bağ var bir bakalım. Bu ikiliyi birbirine bağlayan haftalık olay neymiş onu öğrenmeye çalışalım. Aralarındaki ilişkiyi anlarsak yaşanan bu tuhaf olaylara mantıklı bir açıklama bulabiliriz,” dedi. Üçlü bu konuşmanın ardından hemen yola koyuldu.

Deponun arkasında kalan sokaklara geçtiklerinde iki katlı eski püskü bir dükkân olan Cippoşa’yı bulmaları çok sürmedi.

İçeri ilk Katayama girdi. Ne aradığını bilen bir müşteriymiş gibi küçük bir çelenk istediğini söyledi.

Dükkânın içinde ellili yaşlarında olduğu belli, ensesi kalın ve parlak kel kafası yumurta tepesi gibi sivri bir adam duruyordu. Yorgunluktan kızarmış yüzünde kasvetli bir bakış vardı, tüm dikkatiyle havandaki yaprakları dövüyordu. Katayama’nın istediğini duyar duymaz eline yeşil bir bantla kaplanmış minik bir kasnak alıp beyazımsı çiçeklerle süslemeye başladı. Adam çalışırken Katayama da dükkânın içini dikkatli gözlerle süzme fırsatı buldu.

Adamın hemen arkasında bir cam dolap vardı Dolabın içinde *harigaşi*'yi andıran malzemeler bulunuyordu. Dolabın yanındaki sürgü kapı hafifçe aralıktı. Kapı aralığından genç bir kadın görünüyordu, muhtemelen dükkân sahibinin kızıydı bu. Kız tuhaf bir şekilde duruyor, oldukça garip bir açıdan sadece suratı görünüyordu. Üçlü dükkâna girdiğinden beri kapı aralığından kafasını hafifçe çıkarmış hâlde yeni gelen müşterileri izliyordu. Katayama böylesine güzel bir suratı daha önce hiç görmemişti. Kadın saçlarını basit bir şekilde arkadan toplamıştı. Bembeyaz suratı ve yusyuvarlak kocaman gözleri, küçücük burnu ve ağzıyla tam bir porselen bebek gibiydi. Akıl alıcı bir güzelliğe sahipti bu kadın. Katayama'nın ekibiyle göz göze geldiğinde yapmacık bir gülümseme takınmış ve yüksek sesle, "Hoş geldiniz!" diye karşılamıştı ziyaretçileri.

Vakadan sonra Katayama bu dükkâna olan ziyaretini defalarca anlattı bana. Genç kadınla göz göze geldiği andan itibaren bu güzel suratı bir daha unutamayacağını fark etmiş, dikkatlice izleyerek kadının tüm hatlarını aklına kazımıştı. Dükkânda yalnızca bu tuhaf kadın ve korkutucu mizaca sahip babası vardı… Bu ailede gizemli bir şeylerin olduğu apaçık ortaydı, sezgileri bunu söylüyordu… Ah, şu işe bak! Kadın hakkında konuşmaya başlayınca ben de durduramadım kendimi.

O noktaya kadar şiparişi için tek kelime dahi etmeden uzun uzun bekleyen Katayama'nın birden gözleri parladı. Hemen yanındaki su haznesinde rengârenk çiçeklere sahip bir bitki vardı. Bitkiyi işaret ederek dükkân sahibine seslendi:

"Şuradaki çiçekler ne güzelmiş. Böyle soğuk bir kış günü açıyor mu böyle çiçekler?" Adam hafifçe kafasını kaldırıp yanıtladı. "Açıyor açmasına ama yalnızca seralarda. Ben de B. şehrindeki tarım okulunun serasından aldım bu bitkiyi. Cumartesi akşamı uğrarsan sen de satın alabilirsin bu çiçeklerden. Bu arada çelengi de bitirdim. 60 sen ediyor toplamda. Buyur."

Katayama dükkân sahibinin elinden çelengi aldı, parasını ödedi ve hiçbir şey demeden dükkândan çıktı. Yoşioka amir yardımcısını takip ederken kafasını döndürüp son bir kez çıktıkları dükkâna baktı. Hüzünlü görünen o tuhaf kız kafasını uzatmış, hâlâ sürgülü kapı aralığından bakıyordu.

Katayama on adım ileride yürümeye devam ediyordu. Yoşioka da adımlarını hızlandırarak amir yardımcısına yetişti ve adamın omzuna elini koyarak şaşkın bir ses tonuyla, "Bay Katayama! Adam cumartesileri B. şehrine gittiğini kendi ağzıyla itiraf etti. Neden fırsat elimizdeyken

yakalamadık kendisini?” diye sordu. Katayama ise, “Polis değiliz çünkü. Acele etmeye gerek yok. Adamı hemen alıkoysak bile suçunu ispatlayabileceğimiz bir kanıt var mı? Geçtiğimiz gün tren yolunda kovaladığın kişinin o adam olduğuna ben de eminim. Ama birkaç gün bekleyip adamı suçüstü yakalamak daha iyi olmaz mı sence de? O adamın tekrar domuz çalacağına eminim. Karmaşık bir sebep var gibi duruyor. Biz önümüzdeki cumartesi gününe kadar sessizliğimizi koruyalım, vaktimizi olay hakkındaki diğer gizemleri çözmeye adayalım,” dedi.

Böylelikle sakin bir şekilde lokomotif deposuna geri döndüler.

Ertesi gün amir yardımcısı Katayama bu kasvetli dükkân ve içindeki baba kızı sorup soruşturmaya başladı. Dükkânın bulunduğu civardaki evleri ziyaret edip alakalı insanlara ulaşarak bilgi almaya çalıştı.

İki gün içinde aile hakkında çeşitli bilgiler edindi. Baba kız insanlardan uzak, yalnız bir hayat sürüyordu, durumları da pek iyi değildi. Çevredeki insanlarla pek muhabbet etmezlerdi. Kızın adı Toyo idi, istediği olmadığında öfke nöbetleri geçiren bencil bir kişiliği vardı. Son birkaç senedir dükkândan dışarı çıktığı hiç görülmemişti, günlerini sürgülü kapı aralığından dışarıyı izleyerek geçiriyordu. Sanki birilerini bekliyordu. Acaba dışarı adım atmasını engelleyen bir durumu mu vardı? Dükkân sahibi baba, kızına eşi benzeri görülmemiş bir şekilde bağlıydı. Biricik kızı Toyo’nun bir dediğini iki etmezdi. Kız öfke nöbetlerine girmeyedursun, babası bir çözüm bulmak için oradan oraya koştururdu. Elinden bir şey gelmeyince gözyaşlarına boğulduğu bile olurdu, böyle kocaman bir adamın bu hâllere düştüğünü görmek pek bir tuhaftı. Kızının öfkesini dindirmek için her yolu deneyen baba, koskoca kıza bebek muamelesi bile yapardı. Kızının histeri krizleri son altı ayda gün geçtikçe daha kötü bir hâl almaya başlamıştı ama ilginç bir şekilde son bir ayda kız ufaktan durulmuş, kuşlar gibi cıvıldayan seslerle *Kaçuşa* veya *Şinkan* gibi eskiden popüler olan şarkıları söylemeyi huy edinmişti Babasıyla konuşurken de mutlu bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı. Ama ne yazık ki son dört-beş gün içinde öfke nöbetleri geri dönmüş, son bir ay hiç yaşanmamış gibi olmuştu.

Amir yardımcısı Katayama’nın kısa süre içinde bu kadar bilgi edinmesine şahsen ben çok şaşırmıştım. Zamanında ben de alışveriş için sık sık giderdim o dükkâna, her gittiğimde adamın kızı sürgülü kapıdan kafasını çıkarıp cilveli bir kahkaha atardı. Gözlerini açıp yusyuvarlak gözbebekleriyle attığı ılımlı ve cilveli bakış hafızamın derinliklerine kazınmıştı Kızın aklımda nasıl bir yer edindiğini düşündükçe, “Ayıp yahu,

ne iğrenç adamım ben!” diye düşünüp kendime kızardım. Kızın babası da amir yardımcısı Katayama’nın betimlemesine tıpatıp uyuyordu. İşiyle meşgul olduğu zamanlarda bile kızına sevgi dolu bir bakış yöneltir, “Kızım kapıyı açık tutmasana, üşüteceksin,” ya da “Kızım, ziyaretçilerimizle havadan sudan konuşsana,” gibisinden laflar atardı. Adamın kızının üstüne ne kadar titrediğini her ziyaretimde görüyordum, sanki kız bir dokunuşta kırılacak hassas bir camdı.

Neyse, baba kız muhabbetlerini bir kenara bırakalım. Soruşturmasıyla sır perdelerini aralayarak tatmin edici bir sonuca ulaşmış olan Katayama, emrindeki çaylakları ve H. İstasyonu’nda çalışan bir polis memurunu huzuruna çağırmıştı. Onlardan bir sonraki cumartesiyi pazara bağlayan gece -tam tarih vermek gerekirse 18 Mart günü- saat sabah 4.30 sularında virajın yakınlarındaki çam ormanında olmalarını istedi. Artık kızın babasını yakalama vakti gelmişti.

Beklenen gün geldi çattı ve dörtlü gecenin sessiz karanlığı içinde pürdikkat suçluların görünmesini beklemeye başladı.

Fakat öyle bir olay oldu ki, amir yardımcısı Katayama’nın planları suya düştü. Saat 4.42 olmuş, her zamanki tren geçmişti. Trenin geçişinin ardından beş dakika olmuştu fakat etrafta ne domuz vardı ne de domuz hırsızı.

On dakika geçti, yirmi dakika geçti, grup nefesini tutmuş bekliyordu ama hırsız bir türlü gelmedi. Acaba bir önceki olaydan sonra dersini almış mıydı? Eninde sonunda yakalama planının başrol oyuncusu D50-444 numaralı lokomotif de raylardan geçti gitti ve ekibin planları başarısız oldu.

Amir yardımcısı Katayama, “Hımm, sanırım saklandığımız yeri fark etti. Olsun, biz de doğruca Cippoşa’ya gidip orada yakalarız,” diyerek ayağa kalktı. Kurduğu yakalama planının işe yaramaması moralini bozmuştu.

Yapacak bir şey yoktu, B. İstasyonu’na gittiler ve hemen bir sonraki tren ile H İstasyonu’na geri döndüler. Sabahın ilk saatlerinde vardıkları istasyondan çıkıp Cippoşa’ya gitmek için lokomotif deposunun olduğu yöne yürümeye başladılar. Tam bu sırada uzaktan iki figürün kendilerine doğru yaklaştıklarını gördüler. Karşılarındaki ikili, cenaze lokomotifinin makinisti Osasen ile yardımcısı Sugimoto idi. Baktıklarında bir de ne görsünler, Sugimoto burnunun altındaki is lekesini çoktan temizlemişti!

Topluluğu selamladıktan sonra Sugimoto sakin bir yüz ifadesiyle konuşmaya başladı: “Yine oldu, efendim.”

“Yine mi? Kaza mı oldu?!” Katayama istemsizce bağırmıştı. Sugimoto ise, “Evet, efendim. Bu defa yaşandığı an hissettik kazayı. Bu istasyondan hemen bir blok ötede bir üst geçidin altında oldu. Fakat bu defa bir domuz değildi ölen, lokomotifin tekerleğine kadın saçı dolanmıştı,” diye açıkladı.

Haberleri duyan polis memuru baba kızı yakalamak için hızla Cippoşa’ya gitti. Diğerleri ise hızla geriye dönerek H. İstasyonu’nun hemen güneyindeki olay yerine gittiler.

Sabahın ilk saatleriydi. Kaza haberini almış bir grup insan sabah soğuğuyla buz tutmuş üst geçitte ve çiyden ıslanmış raylarda geziniyordu. Olay yeri kuru kalabalıkla dolup taşıyordu. Katayama ve ekibi kuru kalabalığın arasından zorla geçip suç mahalline ulaşır ulaşmaz mide bulandırıcı bir kan ve ceset kokusuyla karşı karşıya kaldılar. Hemen sonra ayaklarının dibindeki kadın kafasını gördüler, dehşet verici bir vaziyetteydi. Kadının kafasının üst kısmı etrafta görünmüyordu, beyni çorba kıvamına gelecek kadar parçalanmış, gözleri kaza ânında çıkarak etrafa uçmuştu. Kadının beyninin olması gereken yerdeki veya gözçukurlarmdaki boşluktan bakıldığında koyu renk kana bulanmış rayları görmek mümkündü. Bir zamanlar kızın gözlerinin bulunduğu çukurlara baktıkça bu parçalanmış suratın levazımatçı dükkânındaki kıza ait olduğunu yavaş yavaş fark ettiler.

Katayama titreyen ekibine suç mahallinde ilerlemelerini emretti. Birkaç adım ötede rayların üzerinde yatan nesnenin ne olduğunu anladıkları anda kendilerine hâkim olamadan kusmaya başladılar.

Gövdeye bağlandıkları yerden koparak parçalanmış iki adet bacak vardı karşılarında. Yaklaşık yirmi beş santimlik çapta kesilmiş iki adet odunu andıran cansız bacaklar kül grisi rengindeydi. Katayama cesedin yanına gidip çömeldi. Gördükleri karşısında beti benzi atmıştı. Yine de çekinmeden kadının cesedine dokundu. Dokunduğu yerdeki et hiçbir şekilde oynamadı, yalnızca parmağının dokunduğu yerin etrafında kırışmalar olmuştu. Katayama sıkıntılı bir surat ifadesiyle eğildiği yerden kalktı ve ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Bu gördüğünüz, parçalanma sonucu oluşacak bir ödem değil. Filarioidea denen bir parazit vardır, bilir misiniz? Lenf sıvısının birikimine sebep olarak lenf damarlarının tıkanmasını sağlar. Ufacık bir yara izinden bile vücuda girebilen streptokok denen bakteri ödeme sebep olur. Hatta bu bakterinin vücuda girmesi sonucunda oluşan ödem fil hastalığına bile yol

açabilir. Önümüzdeki kurbanda da tam olarak bu hastalık var. Üniversite dönemimde arkadaşlarımdan biri bu hastalığa yakalanmıştı. Bu hastalık genelde kendini bacaklarda gösterir, iltihaplanan bacaklar zamanla hareket yetisini kaybeder. Fil hastalığından ölen pek görülmemiştir, yine de bilinen bir tedavi yöntemi olmadığı için tamamen iyileşmek de öyle pek mümkün değildir.” Katayama doğruldu. “Bu olayın üstüne perde çekmekten başka bir çaremiz yok gibi görünüyor. Şu domuz katliamlarının böylesine trajik bir şekilde sonuçlanacağını hiç tahmin etmezdim doğrusu. Soruşturma sürecinde bir şeyleri atlamış olmalıyım. Bu kız bir kazazede değil, muhtemelen başından beri kendi canına kıymayı planlıyordu. Yani bu demek oluyor ki… Neyse, şimdilik Cippoşa’ya gidelim, yürürken konuşmaya devam ederiz. Dükkân sahibi adam, kızının bu şekilde can verdiğini görürse aklını yitirir muhtemelen.”

Ekibiyle dükkâna yürüyen Katayama olaydaki son gizem perdesini nasıl araladığını anlattı. Keskin sezgileri, dükkândaki yaşlı adamı domuzları çalmaya iten sebebi bulmasına yardımcı olmuştu.

Öyle işte, delikanlı… Katayama’nın bu sezgileri şans mıydı şanssızlık mıydı, bilemiyorum. Fakat bildiğim tek şey şu, yanıldığı en ufak bir nokta bile yoktu. Hayatını kaybeden kızın cesedini inceleyen adli tabip, kızın cebinde bir veda mektubu bulmuştu. Mektup, cenaze lokomotifinin makinisti Osasen’e yazılmıştı.

Kızın yazdığı mektup hâlâ bende duruyor. Hatta ben en iyisi Katayama’nın anlattıklarını papağan gibi tekrarlamayı bırakayım. Al bu mektubu, kendin oku. Zaten dürüstçe söylemek gerekirse hikâyenin devamını anlatabileceğimi sanmıyorum. Hatırladıkça acısını dün gibi hissediyorum, asla unutamayacağım acı verici bir anı olarak kalacak bu olay… Okuduğunda sen de anlayacaksın.

Sevgili Osasen,

Ben Cippoşa’nın sahibinin tek kızı, sizin âşığınız Toyo. Siz bu mektubu okuduğunuzda ben bir daha asla utanç hissetmeyeceğim bir yerde, çok uzaklarda olacağım. Size bu mektup ile içimdeki her şeyi dökmek istiyorum. Lütfen hikâyeme kulak verin.

Çocukluğumdan beri hayatta bir kez olsun yüzüm gülmedi. Ailem oldukça fakirdi, annem ve babam bana diğer çocukların anne babaları gibi mutlu bir hayat sağlamadı hiç. Tam dört yıl önce, henüz on dokuz yaşındayken, sağ bacağımda ufak tefek yaralar

oluşmaya başlamıştı. Doktora gidecek durumumuz yoktu tabii. Anca bu yaralar mikrop toplayıp yılancık denen bir hastalığa dönüştüğünde doktora gidebildim. Doktor sayesinde hastalığım iyileşti sanırken altı ay içinde benzer bir hastalığa tekrar yakalandım. Fakat bu defa kısa sürede iyileşmek mümkün değildi. Ve sonucunda bu hastalık, fil hastalığı denilen korkutucu bir hastalığa dönüştü. Bacaklarım korkunç görünüyordu, insan içine çıkmam imkânsız hâle gelmişti. Doktorlar bu hastalığın beni öldürmeyeceğini ama bacaklarımın eski hâline dönmesinin artık mümkün olmadığını söyledi. Bacaklarımın durumu git gide daha da kötüleşiyordu.

Sevgili Osasen.

Ne talihsiz bir kadın bu zavallı âşığınız! Talihsiz kaderim için anneme de babama da lanet okumak istedim. İçinde bulunduğum bu durum onları da etkiledi, üzerime titremeye başladı onlar da.

Çaresiz hisseden babam bana sevgiyle yaklaşıyordu artık, annem ise sabah akşam benden özür diliyordu. Delinin teki gibi sayıklayıp duruyordu, zamanla akıl sağlığını tamamen yitirdi.

Tam üç yıl önce, yağmurlu ve serin bir sonbahar gecesinde annem yalın ayak evden dışarı fırladı. Evden kaçmıştı, tüm gücüyle koşuyordu. Fakat köprünün altında koşarken bir trenin altında kalarak can verdi.

Ah, canım Osasen.

O gün annem sizin sürmekte olduğunuz trenin altında kalmıştı. Ama siz ne kadar da düşünceli ne kadar da nazik birisiniz! Annemin ruhunu anmak için çelenk asmayı düşünmüşsünüz… Sonrasında yaşanan tüm kazalar için bizim dükkânımızdan çelenk aldınız. Siz gerçekten de çok temiz kalpli birisiniz.

Dükkânımıza adımınızı attığınızgün size âşık olmuştum. Sizi bir an bile aklımdan çıkaramaz hâle gelmiştim, babam da kısa süre içerisinde size olan hisler imin farkına varmıştı. Beni mutlu etmek için etrafımda dönen babam, ara sıra dükkânımıza uğradığınızda biraz daha kalmanız için uğraşır, çelengi olabildiğince ağırdan alarak tamamlardı.

Ah, canım Osasen.

Bu sefil vücutla yanınıza yaklaşamazdım. Bu gerçek her geçen gün içimde daha büyük bir yara oluşturuyordu. Ve böylece kendimi kaybetmeye, gittikçe katlanılmaz birine dönüşmeye başladım. Senede iki-üç kez dükkânımıza uğradığınızı bilen babam, ziyaretlerinizi kaçırmayayım diye dükkân kapısında yolunuzu gözlerdi. İstisnasız her gün o sürgülü kapının ardından çaresizce sizi beklememe dayanamaz hâle gelmişti. Tam bir ay önce, bana bir söz verdi babam. Tarım pazarından çiçek almak için B. şehrine her gidişinde tapınağı da ziyaret edecek, oradaki tanrılara sizi görebilmem için *dualar edecekti. Babamın dualarını dinleyen güçlü tanrı, bu zavallı kadının dileklerine kulak verdi. O andan itibaren her hafta dükkânımıza ziyarete gelmeye başladınız. Ne kadar da mutlu olmuştum! Mutluluktan her gün şarkılar söylemeye, babamla tatlı sohbetler etmeye başlamıştım.*

Fakat mutluluğum uzun sürmemişti. Geçtiğimiz pazar sizi görebilme şansını bana lütfetmemiştiniz. Babam, tanrının bencil dualarımızı cezalandırdığını söyledi. Bir daha sizi görebilmem için dua etmemeye karar verdi, pazardan çiçeği alır almaz dükkâna geri döndü. Babamın yaptıkları karşısında deliye dönmüştüm, kendime hâkim olamadım ve babamla aramızda tatsız bir tartışma yaşandı.

Ah, sonrasında olanları anlatmaya gönlüm elvermiyor.

Babamla kavga ederken elime kesici bir alet geçti ve geri dönülmez bir hata yaptım. Elimdeki keseri babama sapladım, babamı kendi ellerimle öldürdüm.

Artık yaşamak için bir nedenim kalmadı. Bu mektuba sıkı sıkı sarılıp annemi gönderdiğiniz yere gitme vakti geldi benim için. Evim olmuş bu dükkânda size bu mektubu yazarken bir yandan da bir çelenk hazırladım. Lütfen o çelengi bu zavallı âşığınızın anısına alın ve çalıştığınız yere asın.

17 Mart gecesi,
Cippoşa dükkânındaki kız Toyo'dan.

Herhalde mektubu okumayı bitirmişsindir. Şimdi anlıyorsun beni, değil mi? Kadının mektupta yazdığı gibiydi her şey, soruşturma ekibi Cippoşa'ya vardığında yaşlı babayı yerde buldu. Adam ölmüştü. Cesedi yapımı henüz

bitmemiş bir tabuta yaslıydı, karnından kalbine uzanan derince bir yara vardı.

Görüyorsun ya, delikanlı, demiryollarından ayrılma sebebimi de, her yıl 18 Mart'ta, yani Cippoşa'daki zavallı kadının ölüm yıl dönümünde H. şehrindeki mezarlığa gidiş sebebimi de anlamışsmdır artık. Evet, aynen öyle. Her şeyin farkına vardığına inanıyorum ama yine de benim ağzımdan duymuş ol: Karşındaki ihtiyar, cenaze lokomotifinin makinisti Senzo Osada, diğer bir deyişle Osasen.

Birazdan H. İstasyonu'na varmış oluruz herhalde. Bu ihtiyar adamın hikâyesine kulak verdiğin için ne kadar teşekkür etsem az… Ben artık izninle kalkayım.

1934

FENER KULESİ CANAVARI

I

Her şey bir gece yarısı başladı… Çalıştığımız deniz araştırmaları merkezinin tam karşısındaki Şiomaki Fener Kulesi’nin ışıkları ansızın sönüverdi. Çevreye halihazırda fazlasıyla kasvetli bir hava hâkimdi, Pasifik Okyanusu’nun o meşhur, perdeye benzeyen sisinin her yeri sardığı bir gece yarısıydı.

Deniz araştırmaları merkezinin çalışma alanıyla fener kulesi pek alakalı değilse de çalışanların ortak noktası deniz olduğundan, bu ıssız bölgedeki küçük koyda izole bir şekilde uyum içinde yaşayarak birbirlerine arkadaşlık ediyorlardı. Öyle ki, bizleri her gün mikroskoplarla balık yumurtaları veya su yosunlarının kalitesini incelemenin getirdiği bıkkınlıktan kurtaran tek şey dalgalı denizin diğer ucundan ışıklar saçan Şiomaki Fener Kulesi’nin iç rahatlatan varlığıydı. Kendisine karşı bir çeşit özlem duygusu besler, gece karanlığını aydınlatan ışığını görmek için beklerdik.

Bu yüzden gecenin bir yarısı bir görevli, laboratuvar sorumlusu Bay Azumaya ve beni uyandırıp fener kulesinde birtakım tuhaflıkların yaşandığını söylediğinde çok şaşırmıştık. Bir lokma dahi yemeden hazırlanıp Şiomaki Burnu’nun karanlık sahiline doğru yol aldık.

Şiomaki Burnu, yaklaşık yarım deniz mili uzunluğunda denize çıkıntı yapan, etrafı azgın resiflerle dolu bir burundu. Kilometrelerce ötedeki Kuril Adaları’ndan Sanriku sahiline doğru akan soğuk su akıntılarıyla kuzeye yönelen sıcak su akıntıları tam Şiomaki Burnu’nda karşılaşıyor ve burada resiflere doğru akan kuvvetli bir alt akıntı oluşturarak deniz yüzeyinde şiddetli dalgalara sebep oluyordu. Bu nedenle etrafa yoğun sis bulutlarının hâkim olduğu gecelerde sık sık gemi kazaları olur, buradan geçmekten

korkan denizciler tarafından bu burun “Şeytan Burnu” olarak da adlandırılırdı.

Bundan üç-dört ay önce, ucu ucuna karaya çarpıp batmaktan kurtulmuş bir yük gemisi mürettebatı tarafından fazlasıyla tuhaf bir söylenti etrafa yayılmıştı. Mürettebatın dediklerine göre özellikle de sisin yoğun olduğu gecelerde Şiomaki Fener Kulesi’nin ışıkları bir tuhaflaşıyordu. Fener kulesinden her on beş saniyede bir verilmesi gereken beyaz ışık, sisli günlerde otuz saniyede bir veriliyordu. Fakat normalde otuz saniyede bir ışık veren fener kulesinin, daha yakınlarda yer alan İnubo Fener Kulesi olması gerekiyordu. Görüşü kısıtlayan inatçı yoğun sis bulutları arasında günler süren zorlu Kuzey yolculuğundan dönen buharlı gemiler, Şiomaki Fener Kulesi’nin ayarsız ışıklandırması nedeniyle yollarını şaşırıyorlardı. İnubo Burnu’na vardığına inanmanın mutluluğunu yaşayan denizciler sancak tarafına dönerek yola devam ettiklerinde resiflerle karşılaşıyor ve kendilerini girdabın içinde buluyordu.

Bilirsiniz, denizcilerin pek çoğu batıl inançlara gönülden inanan insanlardır. Bu söylenti de bir kez duyulduktan sonra denizcilerin arasında yayılmış ve birçoğunun inandığı bir söylentiye dönüşmüştü. Söylentiyi doğrulayan olaylar da yaşanmıştı elbette. Bundan tam bir ay önce, yine yoğun sisli bir gecede, bir yük gemisi kayalıklara çarpmış ve batmıştı. Gemi defalarca acil durum sinyali verip Şiomaki Burnu’ndaki tuhaflığı bildirmeye çalışmıştı ama nafileydi. Sinyallerin ardından kayıplara karışan gemiden hiç haber alınamamıştı Geminin başına gelenler tez zamanda kulaktan kulağa yayılmış ve sonucunda bakanlık Şiomaki Fener Kulesi yetkililerine katı bir uyarıda bulunmuştu.

Ayrıca, Şiomaki Fener Kulesi doğrudan iletişim bakanlığına bağlı üçüncü sınıf bir fener kulesiydi. Kuleden sorumlu iki bekçi vardı, bekçilerin aile üyeleri ve yardımcılarla birlikte toplamda altı kişi kulede kalıyordu. Üstelik bekçilerden biri Coroku Kazama adında oldukça güvenilir ve ciddi bir ihtiyardı. Altmışlı yaşlarına yaklaşmış bu adam, Midori adındaki kızıyla yaşıyordu. Samurayları hatırlatan ciddi kişiliğiyle birçok insanın hürmet gösterdiği biri olduğu belliydi. Bilime duyduğu tutku ve batıl inançlara karşı mesafeli yaklaşımı onu yaşıtlarından ayırıyor, güvenilir biri yapıyordu. Bakanlık kule çalışanlarını son zamanlarda yaşanan tuhaf olaylara karşı uyardığında dahi sakinliğini koruyarak, “Fener kulesinde her gün dönüşümlü olarak nöbet tutulur. Böyle saçma bir hatada bulunulmuş olması imkânsız. Yoğun sis bulutları ya da sisli havada göç eden büyük bir

kuş sürüsü göz yanılsamasına neden olmuş olabilir. Bu tarz söylentiler her yere yayılınca insanlar bizden şüphe duymaya başlıyorlar ne yazık ki," demişti net bir şekilde.

İhtiyar bekçinin sunduğu bu mantıklı açıklamalara rağmen Şiomaki Fener Kulesi'nde tuhaf olaylar yaşanmaya devam etmişti.

Başta her şey olması gerektiği gibiydi, ışık her on beş saniyede bir yanıyordu. Fakat birden ışık düzensizleşmeye başlamış, gri sis bulutlarının arasından yaklaşık iki saniye boyunca durmak bilmeyen gizemli bir ışık verilmişti. İki saniye boyunca yanan ışık birden tamamen sönerek geceyi uğursuz bir karanlığın kaplamasına izin vermişti. Geriye yalnızca denizdeki güçlü dalgaların arasında yardım isteyen sis düdüğünün ürkek ve ağır sesi kalmıştı.

O gece bizi fener kulesine kadar getiren olay da oldukça tuhaftı. Neyle karşılaşacağımızdan bihaber olan bizler kısa sürede Şiomaki Burnu'nun ucuna varmıştık. Işığını kaybetmiş otuz metrelik fener kulesi, sis bulutlarının arasından kendisini gösteriyordu. Karşımızdaki karanlığın içinden aniden çıkıp bize doğru yürüyen iki adam vardı. Gelenler telsiz operatörü Mitamura ve hizmetli Sano'ydu.

Bizi gören hizmetli, "Hoş geldiniz, efendim," diye seslenerek bizi karşıladı ve koşarak yanımıza geldi. "İyi ki geldiniz, ne kadar teşekkür etsek az…" O sırada telsiz operatörü Mitamura, "Ben de tam laboratuvara koşturup yardım istemeyi düşünüyordum… Arızadan dolayı size telsizle haber vermemiz mümkün değildi," dedi baskın bir tavırla.

Bu ikilinin gergin hâl ve hareketlerine bakılırsa kulede rahatsız edici birtakım olaylar yaşanmıştı. Birlikte fener kulesine doğru yürürken Mitamura olanları anlatmaya başladı. "Aslında size bugün yaşanan felaketi anlatmaya gelecektim… Bugün mesaide olan bekçi Tomida'nın başına çok korkunç şeyler geldi. Biraz beklerseniz Bay Kazama sizlere olup biteni baştan sona anlatacak," dedi.

O zamana kadar sessiz kalmış hizmetli, titreyen sesiyle arkamızdan, "Sonunda kendini gösterdi o uğursuz yaratık…" diye söylendi.

Bay Azumaya, "Kendini gösteren ne?" diye sordu. Hizmetli kendi kelimelerinden kaçıyormuş gibi kafasını iki-üç saniyeliğine sağa sola sallayarak, "Bir… Bir hayalet peyda oldu…" dedi.

II

Büyük beton kapıyı geçip kulenin bulunduğu yerleşkede yürümeye başladığımızda etraftaki konutların ışığı bir nebze aydınlık sağlıyordu. Sağ köşede dizilmiş üç adet baraka ve solumuzda kalan telsiz radyo kabini etrafı aydınlatıyordu. Aydınlanmayan tek nokta ortada duran kulenin denize bakan tepesiydi. Gecenin zifiri karanlığında çevresindeki konutlardan gelen ışıkla aydınlanan fener kulesi sanki denizin içinde uçuşuyor gibiydi, dış hatları tıpkı bir kadın sumo güreşçisini anımsatıyordu. Kule girişinin yakınlarında aklaşmış sakallarıyla General Nogi'yi* anımsatan yaşlı bekçi Kazama, çaresizlikten heba olmuş orta yaşlı bir kadını sakinleştirmeye uğraşıyordu. Bizi gördüğünde kadını hizmetli Sano'ya emanet ederek yanımıza, barakaların bulunduğu yere doğru geldi.

*** Nogi Maresuke, Japon imparatorluk Ordusu'nda generallik yapmış ve Rus-Japon Savaşı'nda önemli rol oynamıştır. Sadakati ve fedakârlığıyla ünlenmiş bir milli kahraman olarak görülmektedir. *-çn***

"O kadın, Tomida'nın karısıydı. Gördüğünüz gibi pek iyi bir durumda değil, takdir edersiniz ki kadın sakinleşmeden kendisini olay yerine götürmek doğru olmaz. Yazık kadına, akıl alacak iş değil bu yaşananlar…" İhtiyar gece karanlığında yardımcı olması için bir mum yakmaya çalıştı fakat telaştan titreyen elleriyle bir türlü kibriti tutuşturamamış, defalarca denedikten sonra mumu anca yakabilmişti.

O güne kadar defalarca rast gelip muhabbet ettiğim bekçiyi ilk defa böylesine telaşlı vaziyette görüyordum. Suratında soğukkanlı samurayları anımsatan o ciddi ifadeden eser yoktu, etrafı aydınlatmak için yaktığı mumu tutan elleri zangır zangır titriyordu. Yine de kendini toparlayıp önümüze geçti ve fener kulesinin giriş kapısını açarak bize rehberlik etti.

"Buyurun, içeri girin. Olay yerini bir de siz inceleyin lütfen," dedi.

Kendisini loş merdiven boşluğuna kadar takip ettik. Biz kuleye girince arkamızdan kapıyı sıkıca kapatan yaşlı bekçi yanımıza geldi ve boğuk bir sesle, "Bir hayalet göreceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi," dedi.

Her zaman kendinden emin bir ses tonuyla konuşan yaşlı Kazama'yı bile bu hâlde görmek beni de telaşlandırmaya başlamıştı. İlerledikçe vücudumun tamamen gerildiğini hissediyordum. İhtiyar dik basamaklı yuvarlak merdivende bize yol gösterirken, "Size olayı baştan sona anlatayım," dedi. Sesi yüksek kule boyunca yankılanıyordu, yankısı hikâyeye daha da gizemli bir hava katıyordu. Karanlığın içinden ürkütücü bir ses ihtiyar adamın söylediklerini tekrar ediyor gibiydi.

"Aslına bakarsanız bugün mesaim bitmişti, gece nöbetim de yoktu. Nöbette diğer bekçi, yani Tomida vardı, gün boyu telsizi tamir etmeye yardımcı olup yorgun düştüğünden ara sıra oturduğu yerde uyukluyordu. Bense evdeydim, huysuz kızımın kaprisleriyle uğraşıyordum her zamanki gibi… Bir yandan da aklıma dilden dile yayılmış şu söylentiler takılmıştı. Durum böyle olunca ne kadar uğraşsam da derin bir uykuya dalamadım. Bundan tam bir saat önce gelen ani bir sesle irkildim, tam uykuya dalacakken bütün uykum kaçtı. Bir süre afallayıp etrafa bakındım. Sonra akhm başıma geldi! Yukarıdan bu denli yüksek bir gürültü geliyorsa fener kulesinde bir şeyler yaşanmış olmalıydı. İçimde huzursuz bir hisle kendimi dışarı attım atmasına fakat etraf zifiri karanlıktı. Aydınlatma odasının ışığı da yanmıyordu. Hemen avazım çıktığı kadar bağırarak aydınlatma odasında görevli olan Bay Tomida'ya seslendim. Fakat ben ahbabımdan bir cevap beklerken duyduğum tek ses bastığım yerin altından gelen yüksek bir gürültüydü yalnızca. Korkunç bir şeylerin yaşandığından emin olmuştum artık, hemen aydınlatma odasına doğru koşmaya başladım. Yolda Mitamura'yla karşılaştım, o da gürültüyü duyunca telaşla telsiz odasından çıkıp gelmişti."

Yaşlı gardiyan burada derin bir nefes aldı. Kaç basamak çıkarsak çıkalım bir türlü sonu gelmeyen merdiven, sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünmeye başlamıştı. İyice sinirlerim bozulmuştu. Bu sırada arkamızdan merdivenleri tırmanan Mitamura da ihtiyarın dediklerini onayladı.

"Her şey Bay Kazama'nın söylediği gibi oldu, efendim. O tuhaf sesi ben de kendi kulaklarımla duydum. Gürültünün ardından aceleyle kulenin girişine koşuşturduk fakat içeriden gelen sesler tüylerimizi diken diken etti. Hırıltılı bir inleme sesi geliyordu yukarıdan, Bay Tomida'ya ait olduğu da belliydi Tomida'nın sesi kesilince yerini canavarın sesleri aldı… Nasıl anlatsam ki size, kelimelere dökülemeyecek kadar korkunç bir sesti duyduğumuz."

Anlatılanları pürdikkat dinleyen Azumaya, “Hayaletin sesi mi dedin?” diye sordu.

“Evet, efendim, hayaletin sesiydi. Yani o sesin bir insana ait olması mümkün değil. Aynı anda hem kahkaha atıyor hem de ağlıyordu sanki… Hah, buldum! Düdüklü balonları hatırlar mısınız? Onların çıkardığı sese benziyordu.”

Yaşlı bekçi, “Aslına bakılırsa bazı göçmen kuşların sesi de tam olarak buna benziyor, belki de onlardan çıkmıştır bu ses,” dedi.

“Haklısınız, efendim, gerçekten de göçmen kuşların sesine de benziyor… Ama bu duyduğum öyle bir şey değildi, illa bir canlıya benzetmemi isterseniz kızgınlık dönemindeki bir kediye daha yakındı.”

Bekçi Kazama genç adama hak verdi. “Doğru ya, kedi sesine daha çok benziyordu,” dedi ve konuyu değiştirdi “Ben size olanların devamını anlatayım. Mitamura’yla karşılaşınca ona telsiz odasına gitmesini söyledim. Ben de bir mum yakıp merdivenleri çıktım, kule tepesindeki aydınlatma odasına koşturdum. İşte tam orada gördüğüm manzara öyle korkunçtu ki…”

Azumaya, “Şu bahsettiğiniz hayaleti mi gördünüz?” diye sordu.

“Evet, bizzat kendi gözlerimle gördüm o canavarı! Aydınlatma odasının etrafını sarmalayan cama devasa bir kaya fırlatmış, içeri öyle girmiş olmalı…”

Yaşlı gardiyanın konuşması bir çığlık sesiyle bölündü. Mitamura’dan gelmişti bu ses, işaretparmağıyla önümüzdeki basamakları gösteriyordu. Mumun yaydığı loş aydınlık, yukarıdaki basamaklardan süzülüp akan kan damlalarını görmek için yeterliydi. Bordo renkteki damlalar üst basamaktaki kan gölünden aşağıdaki basamaklara akıyordu. Sakin kalabilmek için derin bir nefes aldım. Tek kelime dahi etmeden aydınlatma odasına girdik ve gerçekten de böylesi vahşi bir harekette bulunan canavarın arkasında bıraktığı izleri incelemeye koyulduk.

Silindir şeklindeki aydınlatma odasının etrafını büyük camlar sarmalıyordu. Karanlığa bürünmüş denize bakan cepheye büyük bir kaya atılmış ve camı kırmıştı. Kayanın oluşturduğu boşluğun etrafında camda örümcek ağını andıran çatlaklar vardı. İçeri esen serin deniz yeli mum ışığının titremesine neden oluyordu. Silindir odanın ortasında büyük bir fresnel lens* bulunuyordu, içinde piramit şeklinde büyükçe bir aydınlatma lambası vardı. Mekanizmanın bir kısmı feci derecede parçalanmıştı, etrafa yaydığı uğultuya benzer sese bakılırsa kırılan yerden petrol gazı sızıyor

olmalıydı. Cıva haznesinin üzerindeki yuvarlak çerçevede -döner fenerlere özgü- devasa dişli çarklar bulunuyordu. Çarkların bağlı olduğu döner makine hunharca parçalanmıştı. Normalde bu tarz mekanizmalarda makinenin dönmesi için kulenin merkezinde bulunan bir boşluktan ağır bir yükün sallandırılması gerekirdi fakat felaketin yaşandığı bu kuledeki halat çoktan birileri tarafından kesilmişti.

*** Fresnel lens fener kulelerinde ışık veren lambanın etrafına konulan mekanizmalara verilen isimdir. Fresnel lensler sayesinde kuleden verilen ışık kilometrelerce öteden görülebilir. *-yhn***

Parçalanan makinenin yanında Tomida'nın cesedi yatıyordu. Cesedinin ne hâle geldiğini gördüğümüzde afallayıp suratımızı çevirdik. Gözleri oyulmuş Tomida'nın ağzından taşmış kan gölü etrafa yayılmıştı, cesedi tuhaf bir şekilde yerde yatıyordu. Nemli görünen devasa bir kaya parçası cesedin karnının üstüne atılmıştı.

Azumaya, "Bu korkunç… Oldukça büyük bir kaya," dedi.

Mitamura, "Bu kaya en azından 150-200 kilo vardır," diye ekledi.

"Bu ağırlıkta bir kayayı buralara kadar taşıyan bir insan olamaz… İki tane cüsseli adam tutsanız bile oluru yok. Bir de böyle bir kayanın otuz metre aşağıdan, denize bakan taraftan atıldığını düşünürsek geriye tek bir açıklama kalıyor… Bunu yapan bir canavar olmalı!"

Azumaya yaşlı bekçiye dönerek, "Sizin şu gördüğünüz hayalet neye benziyordu, biraz anlatır mısınız?" diye sordu.

Yaşlı bekçi hafızasını yoklarken kaşları çatıldı. "Az önce de söylemiştim, sesleri duyar duymaz buraya koşturdum. Odaya girdiğim an o korkunç canavarla karşılaştım… Ben girdiğimde kırık camın dışında kalan platformdan denize atlayıp kaçtı. Nasıl desem, kızarmış ahtapotu andırıyordu, ıslak vücudu gözeneklerle doluydu ve rengi kıpkırmızıydı."

Azumaya, "Ahtapot mu?" diye sordu.

"Ahtapotların vantuzları olur ya, buraya kadar tırmanmak kolay olmuştur," diye şakayla konuşmaya dahil oldum. Azumaya şakama aldırmadan ciddi bir şekilde, "Buradaki soğuk kıyı akıntılarında ahtapot görülmez ki! Olsa olsa iki-üç metrelik dev pasifik ahtapotları gezinir buralarda, onların da rengi kırmızı değil," dedi.

Hiddetli canavarın ardında bıraktığı izler yerdeki muşamba kaplamanın üstünde açık seçik görülüyordu. Muşamba zeminde etrafa saçılan cam

parçaları ve cesetten yayılan kan gölünün yanı sıra yapış yapış, kirli renkli bir sıvı vardı. Sıvı balık kokusunu andıran bir koku yayıyordu etrafa.

III

“Yok, aklım almıyor bir türlü…” Azumaya iç dökmeye başladı bir süre sonra. “Burada ne yaşandı, hiçbir fikrim yok. Ama en azından bazı şeyleri biliyoruz,” dedi. Kavuşturduğu kollarını açarak konuşmaya devam etti. “Bizim araştırma merkezindeki görevlinin bildirdiklerini ve buradaki çalışanların anlattıklarını bir arada düşünmeye çalışalım… Öncelikle aydınlatma odasının camı dev bir kayayla kırılıyor. Kaya, lambayı sarmalayan fresnel lensle döner makineyi parçalıyor ve nöbette olan Tomida’yı öldürüyor. Tam o esnada döner makine bozulduğu için fener bir süre ışık verememeye başlıyor. Gaz borusundan kaynaklanan bir sorun ışığın tamamen kesilmesine neden oluyor. Ardından, döner makineye bağlı olan halat kesiliyor ve makinenin dönmesine yardımcı olan yük otuz metre yukarıdan yere çakılıyor, aynı anda Tomida’nın sesi son defa duyuluyor. Evet. Bu süreçte bir yerlerde, ağlamaklı bir ses çıkaran, yerdeki tuhaf salgıları etrafa döken bir hayalet kendini gösteriyor… Doğruya doğru, bütün bu bilgilerin neyi çözeceği konusunda benim herhangi bir fikrim yok.”

Yaşlı bekçi Kazama, “Kaç yıllık hayatımda ilk defa böyle bir şeyle karşılaşıyorum!” diye haykırdı

O sırada Azumaya, bekçiye doğru döndü. “Buradaki dehşet verici olayı görünce ne yaptınız peki?” diye sordu.

“Gördüklerim karşısında şaşkına döndüm tabii ki! Geri dönmek için merdivenleri inmeye başladım ve yolda Mitamura’yla karşılaştım.”

“Telsiz çalışmıyor diye haber vermeye geliyordum,” dedi Mitamura.

O sırada yaşlı bekçi, “Şurada bir anten var, tam karşıdaki demir direkle aydınlatma odasının dışında kalan korkuluğun arasına bağlı. Camı kıran kaya anteni de parçalamış. Ben hizmetliye haber vermek için aşağı inerken Mitamura da aydınlatma odasına çıkıyordu. Bir şeyler yapmak gerekiyordu… Ben de bir süre düşündükten sonra hizmetli Sano’yu ve Mitamura’yı sizin araştırma merkezine yardım çağırmaları için gönderdim,” dedi.

Azumaya, “Anlıyorum, keşke bir yardımımız dokunabilseydi,” dedi. Az önceki telaşlı hâlini yenmiş, kendini biraz toparlamıştı. “Fakat böyle elimiz kolumuz bağlı kalamayız. Bay Kazama, siz en iyisi olay yerine gitseniz ve delillere hiçbir zarar vermeden feneri yenilemeye çalışsanız nasıl olur? Şu anda deniz kapkaranlık sonuçta, böyle bırakmak olmaz. Bay Mitamura, siz de bu süreçte anteni tamir etmeye çalışın. Bir an önce iletişim sıkıntılarını halletsek iyi olacak. Biz de size elimizden geldiğince yardım edelim.”

Kulede çalışan ikili kendilerine verilen görevler karşısında başta afallasalar da deniz dalgalarının sesiyle kısa sürede kendilerine geldiler ve Azumaya’nın söylediklerini yapmaya koyuldular. Azumaya ve bense bu korkunç olayların etkisinden kurtulup tüm dikkatimizi dağılmış odayı incelemeye vermeye çalışıyorduk.

Etrafı ararken sır perdesini çözmeye yarayacak altın değerinde bir ipucu keşfettik. Bizden önce odada bulunan birileri odanın karanlığına bürünmüş köşesine bir kör balta atmıştı. Üstelik bu kör baltanın yüzeyi bordomsu kızılımsı kan lekeleriyle kaplıydı!

Dehşet verici bir şey keşfetmiştik… Bu keşifle yüzünün rengi değişen Azumaya eğilerek Tomida’nın cesedini incelemeye başladı. Detaylıca incelerken cesedin sağ kulağının üstünde ölümcül bir yara buldu. Yara izi oldukça yeni görünüyordu, yapısına bakılırsa bir baltanın eseri olduğu aşikârdı.

“Yara üzerindeki pıhtılaşmış kan damlalarına bakılırsa bahsettikleri hayaletin ilk darbesi bu olmuş. Bu darbeyi aldıktan sonra ölmüş muhtemelen. Yani kayayla camı kırdıklarında Tomida çoktan ölüymüş. Öyleyse cam kırıldıktan sonra duydukları iniltinin Tomida’dan çıkmış olması imkânsız… Bu gerçek her şeyi değiştirir işte.”

“Duyulan ses hayaletin kükremesi miydi yani?” diye soruverdim. Fakat ciddi düşüncelere dalmış Azumaya sorumu duymazdan geldi. Bana yanıt dahi vermeden tekrar konuşmasına devam etti. “Önce bu kayanın nereden geldiğini çözmemiz gerekiyor… Şu kayaya baksana, üstünde ne bir kaya midyesi var ne de bir deniz salyangozu. Denizde bu canlılardan milyonlarca olduğu hâlde bu kayada bir tane bile bulunmamasının yalnızca bir açıklaması var: Kaya deniz seviyesinin üzerinde bir yerden alınmış. Aynı zamanda yüzeyi de biraz nemli, dağlık alandan getirilmiş de olamaz. Ne dersin, bir aşağı inip kabaran denizin ıslattığı alanları bir gezelim mi? Daha iyi bir fikir sahibi oluruz.”

Azumaya’nın teklifi üzerine aşağı inerek deniz kıyısında yürümeye başladık.

Karanlığın ve sisin sardığı açık deniz, buz gibi soğuk rüzgârlarla dalgalarını kıyıya vuruyordu. Dalgaların kıyıya en şiddetli vurduğu noktada bulunan kayaların olay yerindeki kayayla aynı olduğunu fark etmiştik.

Bu sırada ayağımı bastığım noktada iki kayanın arasından denizin içine doğru sarkan kalın bir halat gözüme takılmıştı. “Bu ne acaba?” diye düşünüp halatı kendime doğru yavaşça çekmeye başladım. İpucu bulma umuduyla çekmeye devam etsem de oldukça uzun bir halattı bu, sonu gelmek bilmiyordu. Uzun bir uğraştan sonra diğer ucunu yakaladığımı düşünüyordum ama bir de ne göreyim! Halatın ucuna bağlanmış ince bir kablo, denizin içine sarkmaya devam ediyordu. Çekmeye devam ettim ama bu kablonun da sonu gelmek bilmiyordu. Eninde sonunda tamamını denizden çıkardığımda, “Ne tuhaf iş!” diye şaşkınlığımı belirttim. Denizden çıkardığım bu garip halatı pürdikkat izleyen Azumaya, “Şimdi sırlar çözülmeye başladı işte! Şuna bak, akıl almaz bir olay bu!” dedi ve ardından elimdeki kabloyu aldı. “Bu halatı ne için kullanıyorlarmış gidip bir soralım.”

Kuleye vardığımız anda ellerinde bazı kablolarla kule deposundan çıkan Mitamura’yla karşılaştık. Azumaya vakit kaybetmeden genç adamı sorgulamaya başladı.

“Bu halatı fener kulesi için kullanıyorsunuz, değil mi?”

“Evet, efendim, depoda bunlardan çok var. Ah, ama sizin elinizdekine bağlanmış bir kablo var… Nereden buldunuz ki bunu?”

Azumaya genç adamın sorusuna yanıt vermek yerine yine derin düşüncelere dalmış ve gözlerini karanlık gökyüzüne dikmişti. Mitamura’nın dediklerine yanıt vermeden önce farklı bir soru sordu:

“Aydınlatma odasını saymazsak bu kulenin uzunluğu yaklaşık otuz metre, değil mi? Şu halatın uzunluğunu benim için bir ölçer misin?”

Mitamura çıkardığı bir mezurayla halatın uzunluğunu ölçtü.

“Halatı da halata bağlanan ince kabloyu da ölçtüm efendim. İkisi de yirmi altı metre, toplamda elli iki metre yapıyor.”

“Yirmi altı metre demek. Öyleyse…” Azumaya tekrar kafasını karanlık gökyüzüne çevirdi. “Baksana, Mitamura. Aydınlatma odasındaki döner lambanın ağırlığı nedir?” diye sordu.

“Yaklaşık bir ton, efendim.”

“Bir ton, öyle mi? Bir ton dediğin yaklaşık iki yüz altmış altı kan* yapar. Döner makineyi oynatmak için fresnel lense bağlanan ve otuz metrelik kule boşluğundan sarkıtılan şu yük de epey ağır olmalı öyleyse, değil mi?”

*** Kan, bir tür Japon ölçüm birimi. 1 kan yaklaşık 3,74 kilogramdır. *-çn***

“Evet, efendim. O da yaklaşık seksen kan ağırlığında olmalı, değirmen taşından hallice kocaman bir taş yani. Makinenin dönmesi için ağırlığı yavaş yavaş aşağı sarkıtıyor, tamamen kulenin zeminine ulaşınca geri yukarı çekiyoruz.”

“Anlıyorum… En son ne zaman yukarı çekildi?”

“Dün öğleden sonra, efendim.”

“Bu durumda bu gece yükün yukarıda olması gerekiyordu, yanlış mıyım?”

“Haklısınız, efendim.”

“Cevapların için teşekkürler. Sana son bir sorum olacaktı, telsiz kabininde bir dal sigara içebilir miyim?”

Azumaya beni de davet ederek telsiz kabinine yürüdü. İçeri girdiğimde kapıyı sıkıca kapatarak bana döndü. “Yavaş yavaş olayı çözüyorum sanırım. Önce tahminlerimi iyice bir dinle, sonra üstüne konuşalım.”

IV

Azumaya bir sandalyeye oturup sigarasını yaktı, ardından çıkarımlarını anlatmaya başladı.

“Aradığımız şey bir canavar mı yoksa bir insan mı bilemem, emin olduğum tek şey, her kimse oldukça cesur biri olduğu. Aydınlatma odasının camlarının altında bir havalandırma geçidi vardı, hatırlıyor musun? Aradığımız suçlu kalın halatın bir ucunu oradaki geçitten dışarı, kayaların üzerine sarkıtmış. Ardından kuleden inip halatın dışarı sarkan ucunu deniz kıyısındaki kayalardan birine bağlamış. Bu süreçte halatın diğer ucunun hâlâ aydınlatma odasında olduğunu unutmayalım. Tekrar kuleye çıkarak döner makinenin kapağını açmış ve halatın diğer ucunu kule aralığında asılı hâlde duran yükün tutma yerine bağlamış. Bağlarken kayan düğüm denilen yöntemle düğüm atmış. Yani bir ucundan çektiğinde kolayca çözülebilen bir şekilde düğümlemiş. İşini kolaylaştırmak için ince kabloyu da düğümün ucuna bağlamış, böylece yük düştüğünde dahi tutma yerine bağlı olan düğümü çözebilmiş. Kör baltayla yükü tutan asıl halata bir darbe indirerek yükün düşmesini sağlayacağı bir mekanizma oluşturmuş. Makinenin yük vincine bağlı olan halat kesildiğindeyse-”

“Anladım! Makara gibi bir düzenek kurmuş yani,” diyerek konuşmayı böldüm. “150 kiloluk bu ağır yük tüm şiddetiyle yere düştüğünde dışarıda halata bağlanmış olan kayayı uçuracak bir güç oluşturmuş ama bu durumda cam kırıldığında duyulan sesle makine bozulduğunda çıkan sesin aynı anda, yani yük zemine çarptığında çıkması gerekmez miydi?”

“Bunu ben de düşündüm,” dedi Azumaya. “Bilerek mi yapılmış yoksa hesaplamalarda ufak bir hata mı olmuş bilmiyorum ama kulede yükün aşağı salındığı aralık otuz metreyken kullanılan halat yalnızca yirmi altı metre. Daha önce bize anlatılanlarsa denizde yaşayan bir yaratığın devasa bir kaya atarak camı kırdığını ve döner makineyi parçaladığını söylüyor. İhtiyar bekçi makinenin parçalanmasıyla yükü taşıyan halatın da koptuğunu, yere düşerek zeminde korkunç bir gürültüye neden olduğunu söyledi. Ama aslında olaylar hiç de böyle gerçekleşmedi. Aradığımız canavarın ilk hamlesi Tomida’yı öldürmekti. Ardından kalın halatın diğer ucunu yükün tutma yerine bağladı ve kör baltayla döner makineyi parçaladı. Bu süreçte

yükü tutan halat da parçalanarak hızla yere düşmesine sebep oldu. Yani tanıkların ilk duyduğu ses makinenin cam haznesinin parçalanmasından kaynaklanıyordu, ardından da yükün yere düşmesiyle depremi andıran bir sarsıntı yaşadılar," dedi.

Kafamı yukarı aşağı sallayarak, "Şimdi anladım işte," dedim.

"Gizemli canavar ya da suçlu, artık her kimse, yükün ucuna bağlı düğümü çözerek halatı çekti. Tomida'nın cesedi üzerindeki kayaya bağlı düğümü de çözerek düzeneğe dair herhangi bir ipucu bırakmadı. Bunca gürültünün insanları uyandıracağı belliydi, merdivenlerden inerek kaçması mümkün değildi. Camların dışındaki platforma çıkıp aynı mekanizmayla kaçmaya karar verdi, halatın bir ucunu platformdaki demirlere bağladı ve halat yardımıyla kuleden aşağı, kayalıkların üzerine indi. Etraftaki insanların kendisini görmemesi için kulenin zemininden beş-altı metre yukarıda bir kayalığı tercih etmişti. Aynı şekilde düğümün ucunu çözerek artık ihtiyaç duymadığı halatı denizin derinliklerine atarak kaçtı."

"Anlıyorum. Harika," dedim. Suçlunun ince zekâsından etkilenmiştim! "Böyle bir planı cılız, güçsüz bir adam bile kolaylıkla gerçekleştirebilir. Sanırım geriye tek bir soru kalıyor: Tüm bunlar bir hayaletin elinden mi çıktı? Yoksa aradığımız suçlu senin benim gibi bir insan mı?"

Azumaya, "Kimbilir?" diyerek ayağa kalktı.

"Kurulan mekanizmayı düşündüğümüzde yalnızca bir insanın planlayabileceği bir hilekârlık gibi görünüyor. Diğer yandan Kazama gibi asla yalan söylemeyen dürüst ve ciddi bir adamın canavar gördüğünü söylemesi kafamı karıştırıyor. Hem yalnızca o da değil, odadaki lağım suyunu andıran tuhaf ıslaklıklar ve duyulan ağlamaklı gülüş sesi de bir insan olma ihtimalini düşündürüyor. Her neyse, önce kuleye tekrar çıkalım, sonrasına bakarız."

Aydınlatma odasına doğru çıkmaya başladık. Merdivenlerde Mitamura'yla karşılaştık, elinde birtakım ekipmanla bizden birkaç adım öndeydi, aydınlatma odasına çıkıyordu. Kendisiyle karşılaştığımızda anteni değiştirmeye gittiğini söyledi ve kendisine yardım etmemizin mümkün olup olmayacağını sordu. Yardım etmek adına camların dışında kalan, oldukça tehlikeli görünen platforma geçtim ve elektrikçilik oynayan çocuklar gibi kabloları tutmaya başladım.

Rüzgârın daha da güçlenmesiyle etraftaki sis dağılmaya başlamıştı. Şiddetli deniz dalgaları, üzerinde durduğumuz yerin yaklaşık otuz metre

altındaki kayalara vurmaya başlamış, bembeyaz köpükleriyle gözlerimizi kamaştırmıştı.

Bizi izleyen Azumaya, “Amma da yüksekmiş bu kule,” dedi.

“Böyle yüksek bir yerden halatla inmek epey zahmetli olmalı…” derken birden aklına bir şeyler gelmiş gibi yüzü aydınlandı. Tamiratla uğraşan Mitamura’ya dönüp tuhaf bir şekilde, “İşini bölüyorum ama avuç içlerini göstermeni rica edebilir miyim?” diye sordu.

Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Çalışanların avuç içindeki nasırlara bakılırsa aradığımız canavarı bulabilirdik, harika bir plandı bu! Fakat Mitamura’nın ellerinde nasıra dair herhangi bir iz yoktu. Azumaya tahminlerinde yanıldığı için utanmıştı, bizi aydınlatma odasında bırakarak hızlı bir şekilde yanımızdan ayrıldı.

Yukarıda antenle uğraşırken bir yandan da Azumaya’yı izliyordum. Kısa süre içinde kule zeminine varmıştı. Konutlardan çıkan Kazama’ya, “Hâlâ yedek lambayı takamadınız mı?” diye sorduğunu dudaklarından okuyabilmiştim.

“Birazdan değiştireceğim, önce etrafı temizlemem gerekiyor,” dedi yaşlı adam. Ses tonundan yorgun olduğu anlaşılıyordu.

Azumaya, “Temizliğe başlamadan önce avuçlarınıza bakabilir miyim?” diye sordu. Tam da tahmin ettiğim gibi, kulede çalışan herkese sormayı planlıyordu bu soruyu. Merakla olacakları izliyordum. Fakat yaşlı adamın elleri de temiz çıkmıştı, herhangi bir nasır izi yoktu. Bu kısa diyalogun ardından yaşlı bekçi kuleye girerken Azumaya konutlara doğru yol aldı. Kısa süre içerisinde de görüş alanımdan çıktı.

Anteni tamir etmek tahmin ettiğimden daha zordu, kollarım kopmuştu resmen. Yetmezmiş gibi soğuktan dolayı sersemlemiştim. Bu zahmetli işi bitirdiğimizde Azumaya yüzünde telaşlı bir ifadeyle aydınlatma odasına gelinişti. Bir derdi olduğu belliydi, konuşurken sık sık kendi lafını yarıda kesiyor ve nefes almak için ara veriyordu.

“Tomida’nın karısı… Bir şekilde bekçileri atlatmış… Kocasını görmek istiyormuş… Bir an önce görmesine izin versek iyi olur sanırım…”

“Kadının avuç içlerine bakabildin mi peki?” diye sorarak lafını böldüm.

“Avuç içi mi? Baktım, hizmetlinin de kadının da ellerinde şüpheli hiçbir şey yoktu.”

“Öyleyse gerçekten de bir canavarın işi bu!”

“Bir dakika, önce söyleyeceklerimi dinle… Tomida’nın karısıyla konuştuktan sonra hemen yandaki Bay Kazama’nın evine de bir uğrayayım dedim. Kızıyla da konuşayım dedim ama… Ama işte tam o anda çok önemli bir şey keşfettim!”

“Nedir o şey? Midori uyurken odasına girip avuç içlerine mi baktın? Bir iz var mıydı?”

“Hayır, hayır, o değil. Onunla bir alakası yok.”

“Ee? Midori’ye bir şey mi olmuş o zaman?”

“Olmuş ya, hem de çok ciddi bir şey olmuş. Kendisiyle tanışmak için odasına girdiğimde odada değildi. Diğer odaların da hiçbirinde yoktu!”

Mitamura, “Midori evde değil miymiş?” diyerek konuşmayı böldü. Azumaya mum ışığının saçtığı loş aydınlıkta kendi gölgesine bakarken Mitamura’nın sorusuna cevap verdi: “Evde değildi… Midori’yi ararken gördüğüm şey… Bekçinin bahsettiği o yapış yapış kırmızı hayaletin ta kendisiydi!”

V

Azumaya her şeyi anlattıktan sonra kendini toparladı ve Mitamura’ya döndü.

“Mitamura, bu korkunç olay yaşandıktan hemen sonra kuleye çıkan Bay Kazama’yla merdivenlerde karşılaşmıştın, değil mi? Hatırlıyor musun, kuleye çıkarken elinde bir şeyler var mıydı?” diye sordu.

“Siz söyleyince hatırladım, çıkardığı ceketini sağ elinde taşıyordu.”

“Sağ eli demek. Anladım, teşekkür ederim. Bir sorum daha olacaktı. Bay Kazama’nın kızı kaç yaşındaydı?”

“Eh, yanlış hatırlamıyorsam yirmi sekiz yaşındaydı, efendim.”

“Bu kızın huyu suyu nasıldır peki?”

“Ha, huyu suyu nasıl mı? Yani, nasıl desem… Oldukça zeki ve iyi bir hanımefendiye benziyor kendileri…”

“Merak etme, burada konuşulanlar burada kalacak. İçinden geçeni rahatça söyle lütfen.”

“Dürüst olmak gerekirse, efendim, önceleri pek mülayim, hanım hanımcık bir genç kadındı. Fakat zamanla…” Mitamura cümlelerini seçmekte zorluk yaşıyordu. “Geçen yıl bu vakitlerde, Bay Kazama’nın evinde zor duruma düşmüş bir yük gemisi mühendisi kalıyordu. Midori bu mühendisle yakınlaşmaya başlamış, adamla baba evinden kaçmıştı. Yokohama’da bir şekilde geçinmeyi başarmışlar ama sonuçta adam bir denizciydi işte… Vefasız olur denizciler… Tahmin edebileceğiniz gibi Midori hamile kalınca kadını terk edip gitmiş. Midori de yaklaşık altı ay önce üzgün bir şekilde evine geri dönmek zorunda kaldı.”

“Ee, peki sonra?”

“Sonrasında ne olsun? Eski neşeli, şen şakrak kız gitmiş yerine tamamen farklı biri gelmişti sanki… Ardından doğal olarak babasının da tavrı değişmeye başlamış, kızına karşı soğuk davranır olmuştu. Çok talihsiz bir olay gerçekten.”

Mitamura kadının tüm geçmişini ortalığa seriverdiği için kötü hissetmişti, suratından belli oluyordu. Utançla iki elini kavuşturdu. Anlattıklarını hiç ses çıkarmadan dinlemiş olan Azumaya, Mitamura’nın

söyleyecekleri bitince kafasını kaldırdı. Kasvetli bir tonla konuşmaya başladı:

“Kayayı fener kulesine atan kişinin kim olduğunu sonunda anladım.”

“Kimmiş o cani? Bekçinin kızı mı? Yoksa?”

“Evet, suçlu Midori’nin ta kendisi.” Azumaya yanındaki sandalyeye oturdu, dirseklerini dizlerine koyarak parmaklarını birleştirdi. Bir süre hâlâ kendinden emin değilmiş gibi etrafa bakındı.

“Elbette bu dediklerim özünde varsayımlara dayanıyor. Fakat ne yaparsam yapayım, bu senaryonun dışında bir şey düşünemiyorum. Romantizmden de çok anladığım söylenemez, pek alakam yoktur. Her neyse, en iyisi tahminlerimi anlatayım, siz karar verin… Tüm bu yaşananlarda başrol fener kulesi bekçisinin saf kalpli kızı. Bir gün bu kız zor bir duruma düşmüş bir denizciyle karşılaşır ve adama âşık olur. Fakat kızın babası dik kafalı, sert bir adam olduğundan ikilinin aşkına onay vermez. Gençliğin doruklarında olan ikili, tatlı rüyalarının peşinde koşmaya karar verir ve kız, sevgilisiyle evden kaçar. Zamanla aşklarının meyvelerini toplama vakti gelir ve kız hamile kalır. Fakat denizcinin gönlünde her şeyden önce gemisi vardır, çocuk bakacak bir adam değildir. Dolayısıyla sevgilisini ardında bırakıp çok uzaklara gider. Duygularıyla oynanan kızsa kendisini terk eden adama karşı dayanılmaz bir nefret duygusuyla baba evine geri döner. Yaşadığı ihanetin üstüne baba evinde soğuk karşılanması genç kadını delirmenin eşiğine sürükler. Sabah akşam deniz üzerinden gelip geçen gemileri görmek kızın içindeki nefreti daha da körükler. Kendisini terk eden adama olan nefreti zamanla denizci nefretine dönüşür, zamanla gemilerin görüntüsünden bile iğrenmeye başlar. Tüm gemiler batıp yok olsa daha iyidir onun için… İçinde bulunduğu ruh hâliyle kabul edilemez bir işe yeltenir ve denizcilerin hayatlarına kastetmeye karar verir. Sisin yoğun olduğu gecelerde fener kulesine tırmanır ve mesai saatinde uyuyakalmış görevlinin uykusundan faydalanarak planını harekete geçirir. Fakat bir gün şansı yaver gitmez ve kadın iş başındayken görevli uykusundan uyanır. Yakalanan kadın o ânın telaşıyla yanında bulunan baltayı alıp görevlinin kafasına geçirir. İşlediği bu dehşet verici suça kendisi bile inanmakta güçlük çeker. Etrafta bıraktığı delilleri saklamak adına bu kaya mekanizmasını kurarak suçu doğaüstü bir yaratığın üstüne yıkmaya karar verir. Muhtemelen fener kulesine hasar vermek de gemicilerin hayatına kastetme planının bir parçasıydı, olay yerinde birden aklına geldiğini düşünmüyorum.”

“Peki gördüğün o korkunç canavar neyin nesiydi?” diye sorarak konuşmasını böldüm.

“Ortada bir canavar yoktu ki.”

“Ama sen de gördüğünü söylemiştin!”

“Canavarı değil, bahsettikleri o yaratığı gördüm. Konuşmamı bölme, olayı tamamıyla dinlediğinde sen de anlayacaksın… Kulede çalışan o dürüst, sorumlu ve katı bekçi baba, bir denizci uğruna kendisini terk eden kızını bir türlü affedememişti. Kabul edilemez bir günah işleyen kızına sürekli soğuk davranıyordu. Fakat yine de kızıydı işte… Etraftaki gürültüyü duyup vakit kaybetmeden merdivenleri tırmandığında gördüğü manzara karşısında şoka uğramış, tüm duyguları bir anda değişivermişti. Hayatının en büyük yalanını söyleyerek bir canavar uydurdu.”

“Tamam da canavarın olay yerinde bıraktığı kanıtlardan neden bahsetmiyorsun? Daha önce yerde tuhaf, yapış yapış su damlalarının olduğundan bahsedilmişti, biz de kendi gözlerimizle gördük. Kahkaha ve ağlama karışımı bir ses duyulmuştu hani?”

“Yahu önce bir dinlesene! Mum ışığının aydınlattığı basamakları korku içinde çıktıktan sonra yaşlı bekçi aydınlatma odasında ne gördü dersin? İpucu vereyim, cevap kırılmış camın parçaları değil. Bozulmuş fener makinesi veya Tomida’nın ölü vücudu da değil. Cevap oldukça basit, onu şok eden görüntü odada kanlı canlı iki insanın bulunmasıydı! Dehşet verici bir suç işlediği yetmezmiş gibi bir de babasına yakalanan zavallı kız, adam odaya vardığında histerik bir hâlde dışarıdaki platforma çıkmıştı. Babasını görmesiyle kendisini denize atması bir olmuştu. Fakat odada bir kişi daha vardı, ahtapot gibi yapış yapış, yumuşacık, kırmızı bir varlıktı bu. İşlediği suçun şokuyla vücudu uyarılan kadın erken doğum yapmıştı. Yani karşısında bulunan o kırmızı, yapış yapış yaratık ihtiyar adamın ilk torunuydu!”

Duyduklarım karşısında şaşkına dönmüştüm.

Elbette ya, her şey açıklığa kavuşuyordu böylece! Duyulan o tuhaf inilti, doğum ânındaki o acı verici kasılmaların sonucuydu. Düdüklü balon sesini andıran o sesse yeni doğan çocuktan geliyordu. Etraftaki suysa artık fetüsü koruma görevi kalmamış amniyon sıvısından başka bir şey değildi. İhtiyar bekçi Kazama’nın sevimli torununu yerde yatarken gördüğünde neler hissettiklerini tahmin edebiliyordum - bebek, adamın taşlaşmış kalbini

yumuşatmış olmalıydı, adam da ilk torununu korumak için bir yalan uyduruvermişti.

Aklımdaki bu huzurlu manzara aralanan kapının gıcırtısıyla bölündü. Kapı aralığından keyifsizce giren kişi Coroku Kazama'ydı. Mum ışığı, kasvetli adamın şişmiş gözkapaklarına vuruyordu…

GİZEMLİ MAĞAZA* KATİLİ

*** Hikâyede bahsedilen departmanlı mağazaların ana yurdu Amerika Birleşik Devletleri'dir. Türkiye'de yaygın olan alışveriş merkezlerinin aksine departmanlı mağazaların içinde küçük dükkânlar bulunmaz; gözlük bölümü, kıyafet bölümü gibi büyük bir mağazanın içinde açıkta yerleştirilmiş çeşitli bölümler bulunur. Japonya'da en popüler örnekleri Seibu, Manii, Mitsukoşi gibi mağazalardır. *-çn***

Sizlere bahsedeceğim bu tuhaf olay gerçekleştiğinde Kyosuke Aoyama'yla tanışalı henüz iki ay geçmişti. Meslektaşımla bir Alman prodüksiyonu olduğunu sandığım filmin ilk gösteriminde tanışmıştık.

Sabahın beş buçuğunda şirketten aranmıştım. Telefonun hemen ardından Kyosuke'yle bir taksiye atlayıp taksiciden R. Mağazası'na sürmesini istedik. Sabahın erken saatlerinde biri mağazanın çatısından kendini aşağı atmıştı, biz de vakit kaybetmeden olay yerine gidip bilgi toplamalıydık.

Kyosuke benden üç yıl daha tecrübeliydi, kendisi zamanında bilindik bir film şirketinde yönetmenlik yapmıştı, epey de ünlü biriydi. Fakat Japon hayranların beklentileri ve şirketin ticari tutumuyla kişisel görüşleri uyum sağlamadığı için şirketten ayrılmış ve bağımsız bir araştırmacı olarak sessiz sakin bir hayat sürmeye başlamıştı. İşine düşkün ve detaycı biriydi, keskin zekâsıyla ve zengin hayal gücüyle beni sık sık şaşırtırdı. Analitik zekâsı pek kuvvetliydi, birçok bilim dalında zengin bir bilgi birikimine sahipti.

Kyosuke'yle arkadaşlığımızın ilk dönemlerinde tek amacım onun engin bilgilerinden yararlanıp profesyonel hayatımda yardım almaktı. Fakat zamanla arkadaşlığımızın temelini oluşturan azim duygusu gitmiş, onun yerini kendisine karşı hissettiğim hayranlık ve saygı duygusu almıştı. Dostluğumuzun devamı için eşyalarımı toplayıp memleketteki evimi terk

etmiş ve Kyosuke'nin yaşadığı apartman dairesinin dibindeki daireye taşınmıştım. Bütün bunları Kyosuke Aoyama denen adamın üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu sizler de anlayasmız diye söylüyorum.

Saat 6.10 gibi R. Mağazası'na vardık. Talihsiz olay, mağazanın Tohoku Bölgesi'ne bakan arka cephesinde gerçekleşmişti. Asfaltın üzeri kan gölüne dönmüş, çevredeki mağazalardan gelen meraklı esnaf ya da çalışanlar olay yerinde toplanmıştı. Kafalarını çatı katına çeviren insanlar kendi aralarında konuşuyordu.

Geldiğimizde asfaltın üzerindeki kan çoktan kurumuş, cesetse geçici bir süreliğine satın alma departmanının deposuna kaldırılmıştı. Bizden önce olay yerine ulaşmış olan polis memurları, biz depoya girmeden önce ceset üzerinde gerekli incelemeleri yapıp bitirmişti. Geçtiğimiz dönem XX Polis İstasyonu'nda dedektif polisliğe terfi etmiş kuzenim samimiyetle bizi karşıladı. Anlattıklarına göre bu olay bir intihar değil, cinayetti. Kurban, mağazanın mücevherat departmanında çalışan Tatsuiçi Noguçi adında yirmi sekiz yaşında bir gençti, birileri tarafından boğularak öldürülmüştü. Ölü bedeninin düştüğü noktanın hemen yakınlarında çeşitli elmaslarla süslenmiş bir inci kolye bulunmuş, bu kolyenin mücevherat departmanından iki gün önce çalınan iki kolyeden biri olduğu anlaşılmıştı. Adamın cesedi ve çalınan kolye sabah dört sularında devriye gezen bir polis tarafından bulunmuştu. Olayın detaylarını anlatan kuzenim konuşmasını bitirirken bu olayla bizzat kendisinin ilgilendiğini belirtti ve gururla bizlere cesedi incelememiz için izin vereceğini söyledi. Kuzenim açıklamalarını bitirdiğinde müsaadesini isteyerek cesedin yanına gittik.

Ceset, içinde bulunduğu hâlle bir gelincik çiçeğini andırıyordu. Yere çakılmanın etkisiyle kafatası paramparça olmuş, suratı bir insanı andıramayacak derecede zedelenmişti. Kurumaya başlamış koyu renkli kan tüm suratını boyamıştı. Boynunda strangülasyondan kaynaklı izler vardı. Solgun renkteki derisinin üzerinde yer yer sıyrıklar görülüyordu. Vücudundan akan kan kurbanın üzerindeki kumaş pijamaları kirletmişti. Pijama üstünü otopsi için açtıklarında cesedin soluk renkli göğsündeki uzun, çaprazlama atılmış yaralar ortaya çıkmıştı. Göğüs kafesinin solunda, bu tuhaf yara izlerinin hemen altında bir kaburga kemiği canice kırılmıştı. Yalnızca bununla da bitmiyordu, vücudunun farklı yerlerinde sayısız yara izleri görülüyordu. Avuç içleri, omuzları, çene kemiği ve dirsekleri sayısız yara bere gördüğümüz yerlerden sadece birkaçıydı. Üstündeki pijamanın çeşitli yerlerinde de yırtıkların olduğunu fark etmiştik.

Ben karşımda duran bu dehşet verici görüntüyle ilgili notlar alırken Kyosuke hiç çekinmeden ölünün yanına gidip vücuduna dokunmaya başlamıştı. Bir yandan adamın avuç içlerine dokunurken diğer yandan da göğüs ve boyun bölgesindeki yaraları dikkatlice süzüyordu.

Eğildiği yerden doğrularak, “Ölümünün üzerinden kaç saat geçmiş?” diye sordu. O âna dek Kyosuke’yi dikkatle izleyen adli tabip, “Altı-yedi saat olduğunu düşünüyoruz,” cevabını verdi.

“Yani dün gece saat on ila on bir arası öldürülmüş, değil mi? Peki, ne zaman binadan aşağı atılmış acaba?”

“Yol üzerindeki izlere ve cesedin kafasındaki pıhtılaşmış kan lekelerine bakarsak gece yarısı saat üçten hemen önce atılmış olmalı. Zaten o caddede gece yarısına kadar etrafta insan eksik olmaz, adamın düşüşüne kimsenin tanık olmadığını düşünürsek gece yarısı 12’den sonra, sabah üçten önce atıldığını varsayabiliriz.”

“Ben de öyle düşünüyordum. Bir diğer soruysa şu: Kurbanın üzerindeki pijama da neyin nesi? Gece nöbetinde falandı herhalde.”

Adli tabip sessiz kalmıştı. Biz cesedi incelerken kuzenimin olay hakkında soruşturduğu altı tezgâhtardan biri -ki bu adamlar da pijamalarıyla gelmişti- Kyosuke’nin sorusunu cevapladı.

“Evet, efendim, dün gece Noguçi bizimle gece vardiyasındaydı. Biliyorsunuz burası birbirinden farklı departmanları bir arada bulunduran büyük bir mağaza. Buranın bir kuralı vardır, her akşam mağazanın her katında bir departman çalışanı nöbet tutar. Dün gece nöbetinde Noguçi, ben ve şurada gördüğünüz beş kişi görevliydik. Gece nöbetinde yedi kişiydik yani. Mağaza temizliğinden sorumlu üç hizmetliyi de sayarsak toplamda on kişiydik. Biz yedi kişi aynı dinlenme odasında kalıyorduk ama birbirimizi iyi tanıdığımız söylenemezdi. Yalnızca surat aşinalığı vardı diyebilirim… Efendim? Dün gece hakkında bilgi almak istiyorsunuz, öyle mi? Sizin de bildiğiniz gibi gece saat dokuza kadar müşteri kabul ediyoruz. Kepenkleri indirdikten sonra etrafın sessizliğe bürünmesiyse yaklaşık kırk dakika sürüyor. Dün gece mağaza kapandıktan sonra iş bölümünü yapmış, mağaza girişlerini kilitleyip ışıkları kapatmıştık. Biraz uyumak için dinlenme odasına gittiğimizde saat ona yaklaşıyordu. Noguçi pijamalarını giydikten kısa süre sonra odadan dışarı çıktı. Muhtemelen tuvalete gidiyordur diye düşünerek kendisini takip etme ihtiyacı duymadım. Ardından polis memurları saat dörtte bizleri uyandırana dek deliksiz bir şekilde uyumuşum. Evet, efendim, hizmetçilerin kaldığı dinlenme odası bizimkinden farklı.

Onların kaldığı oda zemin katında, bizimkiyse üçüncü katın arka cepheye bakan tarafında. Altıncı kattan çatıya çıkan kapıdan mı bahsediyorsunuz, efendim? Hayır, efendim, o kapıyı kilitlemiyorduk.”

Adam ifadesini bitirince Kyosuke diğerlerine dönüp dün geceye dair eklemek istedikleri herhangi bir şeyin olup olmadığını sordu. Fakat kimseden yeni bir şey çıkmadı. Çocuk kıyafetleri departmanında çalışan bir kişi söz alarak dün gece diş ağrısından dolayı sabah bire kadar uyuyamadığını söyledi. Uyuyamadığı süre boyunca Noguçi Tatsuiçi’nin yatağının boş olduğunu fark etmediğini, şüphe uyandıracak hiçbir ses duymadığını da ekledi.

Ardından Kyosuke gruba cesedin yanında bulunan kolye hakkında da sorular sordu. Burnunun ucundaki ter damlasını elindeki mendille silen mücevherat departmanının başı konuşmaya katıldı.

“Haberleri duyduğumda çok şaşırdım ve vakit kaybetmeden mağazaya geldim. Noguçi çok efendi bir çocuktu. Başına gelen bu talihsiz olaya ne kadar üzüldüğümü anlatamam. Hiç kimseyle bir derdi» yoktu, kimseye sorun çıkarmazdı. Çalınan kolyeden mi bahsediyorsunuz? Yok, efendim, Noguçi asla böyle bir şey yapmaz… Hırsızlık olayıyla herhangi bir alakası olduğunu sanmıyorum. Gördüğünüz kolye ve ona benzer başka bir kolye, iki gün önce mağazanın kapanacağı saatlerde çalınmıştı. Toplamda 20 bin yenlik bir zararımız var. Hırsızın müşterilerimizden biri olduğunu düşünüyoruz. Durumu fark ettiğimiz andan itibaren tüm çalışanları toplayıp her birini sorguladık, mağazada da tepeden tırnağa her şeyi inceleyeceğimiz bir soruşturma başlattık. İki gün boyunca dur durak demeden her ihtimali gözden geçirdik. Ardından gördüğünüz gibi daha talihsiz olaylar yaşandı… İnsan hayret ediyor gerçekten!”

Mücevherat departmanının başı sözlerini bitirdiğinde ceset taşıma aracı da olay yerine varmıştı. Dün gece nöbetinde olan üç hizmetli, epey ağır olan cesedi sallantılı adımlarla dışarı taşımaya koyuldular. Suratlarında endişeli bir ifade vardı. Kyosuke hizmetlilerin ardından bir süre baktı, ardından bizlere geri döndü, omzuma elini attı ve neşeli bir sesle, “Haydi gel, çatıya bakalım,” dedi.

Mağazanın açılış saati yaklaşıyordu. Mesaiye başlamış tezgâhtarlar ve satış elemanları ürünlerin üstüne serili beyaz pamuk örtüleri kaldırıyor, yeni ürünleri tezgâhlara taşıyorlardı. Çatıya çıkan asansörün içinde, telaşlı adımlarla bir oraya bir buraya koşuşturan çalışanları izliyordum. Derin bir nefes vererek içinde bulunduğum kasvetli ruh hâlinden kurtulmaya çalıştım

ve sonbahar aylarının bulutsuz gökyüzünün altında kalan şehir görüntüsünü izlemeye başladım.

Çatı katına vardığımızda Kyosuke kuzeydoğu yönünde yürüyerek kurbanın atıldığını düşündüğümüz noktada durdu. Bulunduğu yerde çömelip ayaklarının altındaki zemini inceledi ve çatı katını çevreleyen demir korkuluğun içeri bakan kısmında filizlenmiş otlara dokundu. Yaklaşık 100 santimetrelik bir alanı kaplayan bu otların etrafındaki kumu dahi inceledi. O olay yerini incelerken ben de çatının güneyinde kaplanların yemlerini veren bekçileri ve doğudaki balkon tarafında reklam balonlarını onaran yetkilileri izliyordum.* Kısa süre sonra Kyosuke bana döndü ve gözlerinde tuhaf bir ışıltıyla yanına gelmem için sessiz bir işarette bulundu.

*** Japonya'da, departmanlı mağazaların çatı katı eğlence parkları veya yapay bahçeler gibi ziyaretçilerin ilgisini çekecek aktivitelerle doludur. 1923 yılında Matsuzakaya mağaza zinciri, Tokyo'nun Ginza semtindeki mağazasının çatı katına bir mini hayvanat bahçesi yerleştirmiştir. Hikâyede belirtilen mağazada da mini hayvanat bahçesi bulunmaktadır. *-çn***

"Kaplana mı bakıyordun? Şimdi boş ver onu, aradığımız ipucunu bulmaya çok yaklaştık… Sana şunu diyeyim, bu vaka gitgide daha da ilginç bir hâl alıyor."

Kyosuke cümlesini bitirip yürümeye başladığında merakla arkasına takıldım ve birlikte altıncı kata indik. Bu vaka gerçekten de ilgisini çekmişti, bunu hissediyordum. İndiğimiz katta bir telefon kulübesi vardı. Bir gazeteci olarak vazifemi yerine getirmek için vakit kaybetmeden çalıştığım şirketi aradım ve olayın detaylarını ilettim. Ardından yemek alanına kadar Kyosuke'ye eşlik ettim.

Hâlâ sabahın erken saatlerinde olduğumuz için yemek alanında pek insan yoktu. Bizim dışımızda dedektif polisle onun emrinde olan genç bir polis vardı ve köşedeki pencerenin önüne yerleştirilmiş bir masada sandviçlerini yiyorlardı. Yemek alanında çalışan garson kız siparişimizi almak için yanımıza geldi. Fakat Kyosuke hiçbir şey demeden pencere demirlerine bakıyordu. Beklemekten vazgeçip gidecekken kızı bileğinden tutarak durdurdu ve mağazadaki pencereler hakkında sorular sordu. Kızın söylediklerine göre mağazadaki tüm pencereler demir korkuluklarla korunuyordu.

Sonunda yemeğimiz gelmişti. Yemeğin yanında sipariş ettiği sıcak çayı höpürdeterek içen kuzenim vaka hakkında konuşmaya başladı.

“Olaylar çok karmaşık görünse de aslında bu vakanın çözümü çok kolay. Ben olay yerinde detaylı bir araştırmayla aradığımız tüm bilgilere ulaşabileceğimize inanıyorum. Gelin elimizdeki bilgileri tekrar bir gözden geçirelim. Cinayet dün gece on ile on bir saatleri arasında gerçekleşti. Katilin cesedi çatı katından atmasıysa on iki ile üç arasında yaşandı. Bu zaman dilimleri arasında mağaza kapılarının ve pencerelerinin sıkıca kilitlenmiş olduğunu düşünürsek katilin dışarıdan gelmiş olmasına imkân yok diyebiliriz. Yani aradığımız katil olay zamanı çoktan mağazanın içindeydi. Bu konuda hemfikiriz, değil mi? Daha net konuşmam gerekirse, katil dün gece mesaisi için mağazada kalan çalışanlardan biri. Elimdeki tüm bilgileri ilk size aktardım. En kısa sürede dün gece bu mağazada nöbet tutan herkesi teker teker detaylı bir sorgulamadan geçireceğim. Fakat burada ufak bir sorun var, o da şu kolye meselesi. Noguçi’yi öldüren kişi mağazadan kolyeyi çalan kişiydi diyelim, öyleyse neden kolyeyi olay yerinde bırakıp kaçtı? Belki de kolyeyi çalan kişi Noguçi’ydi. Bu durumda katili suça iten sebebin ne olduğunu bulmamız gerekiyor. Fakat bu sorülara cevap bulmak için önce kolye üzerindeki parmak izlerini inceleyeceğim. Size afiyet olsun.”

Sözlerini neşeli bir tonda bitirdikten sonra emrindeki polisi de alarak yemek alanından ayrıldı.

Kuzenim yanımızdan ayrılınca bir süre sessizce yemeğini yiyen Kyosuke, yüzünde hafif bir gülümsemeyle konuşmaya başladı.

“Kuzenim demiştin, değil mi? Eh, yapacak bir şey yok, Japon polisleri biraz böyledir. Ellerindeki vaka ne olursa olsun, her şeyden önce kişiyi suça iten sebebi bulmakta ısrar ederler. Suçlunun yüzeysel bir motivasyonu olduğunda veya bu vakada olduğu gibi suça iten sebep belli olmadığında şaşırıp kalıyorlar. Bu yaklaşımları vakaları daha da karmaşıklaştırıyor aslında. Yanlış anlama lütfen, suça iten sebebi anlamaya çalışmakta hiçbir sıkıntı yok kesinlikle. Benim eleştirdiğim unsur, vakayı çözmek için gerekli olan tek şeymiş gibi davranmaları. Ben buna karşıyım. Bana sorarsan kolyeyi kimin çaldığıyla ilgilenmek yerine kurbanın vücudunda gördüğümüz üç tuhaf ipucuna yoğunlaşmak daha yararlı olacak. Öncelikle ilk ipucumuz boynundaki boğazlanma izleri ve göğsündeki yaralar. Başta kamçı gibi bir aletin bu yaralara sebep olduğunu düşündüm ama yanıldığımı fark etmem uzun sürmedi. Yine de vücudunun durumuna

bakarsak epey güçlü birinin eline düşmüş diyebiliriz. İlgimi çeken ikinci şeyse kurbanın avuç içlerindeki dikey sıyrıklar. Ellerinde yer yer nasırların oluştuğunu da göz ardı etmemek gerekiyor. Son olaraksa omuz, çene ve dirsek gibi vücudunun açıkta kalmış bölgelerinde oluşan sayısız sıyrığı dikkatlice incelemeliyiz.”

“Elimizdeki bu ipuçlarını teker teker gözden geçirelim. Kurbanın nasıl boğulduğuna bakarsak yapabileceğimiz iki çıkarım var: Ya bu cinayet birden fazla kişinin eseri ya da kurbanı boğan kişi insanüstü bir kuvvete sahip birisi. Avcundaki sıyrıklarsa adamın ölmeden önce bir şeylere tutunmaya çalıştığını ve avuç içlerinin sürtünme sonucu böyle tahriş olduğunu gösteriyor. Son ipucumuzsa kurbanın göğsünde gördüğümüz hafif sıyrıklar… Bunlar hem yüzeysel hem de geniş çaplı görünüyor, bir bıçak veya benzeri bir metal araçla yapılmadığını anlamak mümkün. Avuç içlerindeki yaraların oluşmasına neden olan ucu kör, kaba saba alet her neyse kurbanın göğsünde de aynısı kullanılmış. Burada asıl merak ettiğim şey şu, bu alet cinayet zamanı kurbanın etrafında kolayca bulunabilecek bir şey miydi? Yoksa suçlunun yanında getirdiği bir alet mi? Ben suçlunun beraberinde getirdiğini düşünüyorum. Uygulanan kaba kuvvetin derecesi değişse de kurbanın avuç içlerindeki yaralarla göğsündekiler aynı nitelikte çünkü. Göğsündeki ve boynundaki izlere dönelim, hatırlarsan adamın vücudunda belirgin bir halat izi yoktu, yalnızca sıyrık izleri ve kan lekeleri vardı. Tam da bu yüzden boynundaki ve göğsündeki izlerin, avuç içlerindeki sıyrıklara sebep olan o kör uçlu, kalın aletle yapıldığını düşünüyorum.”

“Dediklerimi baştan sona değerlendirirsek bu yaraların olay yerinde tesadüfen var olan bir aletle yapıldığını düşünmüyorum. Suçlu seçtiği bir aletle yapmış olmalı bunları. Yani demek istediğim, kurbanın vücudundaki sayısız sıyrık olay yerinde tesadüfi bulunan bir objeden kaynaklanmıyordu. Adam yılan gibi uzun ve bükülgen bir aletle dur durak bilmeden hasar almış. Çıkarımlarımıza en yardımcı olacak ipucu avuç içlerindeki sıyrıklar olmalı Sonuçta adam ölmeden önce katiliyle halat çekme oyunu oynamış olamaz, değil mi?”

“Bu tarz yaraların tek bir açıklaması var, o da kurbanın yaşam mücadelesi verirken yaralanmış olması. Peki bu boğuşma nerede yaşandı? Noguçi nerede öldürüldü? Biraz akıl yürütürsek katilin cinayeti sokakta işleyip onca ipucu bıraktıktan sonra intihar süsü vermek için çatı katına çıkması çok saçma olurdu tabii. O saatlerde mağazanın tüm kapıları ve

pencereleri sıkı sıkı kapalıydı sonuçta. Cinayetin mağaza içinde işlendiği düşüncesine ne dersin? Ama mağaza içinde hayatı pahasına debelenen adamın yardım çığlıklarının duyulmaması şaşırtıcı derecede imkânsız olurdu. Tam da bu yüzden kurbanın çatı katında öldürüldüğünü düşünüyorum. Gayet bariz bir gerçek bu, eminim polis memurları da bizimle hemfikir olacaktır. Tahminlerimde haklı olduğuma eminim aslında, yine de söylemeden önce bir-iki konuda gerçekleri açığa çıkarmak gerekiyor. Başta kurbanın boynundaki izlere bakarak cinayeti işleyen bir kişi mi onu öğrenmeliyiz. Hatta az önceki çıkarımlarıma dayanarak katilin yalnızca bir kişi olduğunu söyleyebiliriz. Gece nöbeti için bir araya getirilmiş birbirinden alakasız insanların böyle bir faciayı önceden planlamış olması pek mümkün gelmiyor. Bu durumda aradığımız katil epey kuvvetli bir erkek çalışan… İyi de kim bu güçlü adam?"

"İşler iyice sarpa sarmaya başladı desene!"

Kyosuke'nin anlattıklarını kendimden geçmiş bir şekilde dinlerken heyecanıma hâkim olamayıp konuşmasını bölmüştüm. Kyosuke bir dal sigara alıp yaktı ve derin derin içine çekti. Ardından gözlerinde bir ışıltıyla cümlelerine devam etti.

"Sarpa mı sardı? Yanılıyorsun, aksine her şey gün yüzüne çıkmaya başladı bile. Üstat Sherlock Holmes'un da dediği gibi: İmkânsızı elediğinde, elinde kalan şey gerçeklerdir. Şimdi tekrar düşünelim, suç yerinin çatı katı olduğunu biliyoruz, ayrıca unutulmamalı ki dibindeki otlarda da hiçbir ayak izine rastlanmadı. Cesedin avuç içleri başta olmak üzere vücudunun çeşitli yerlerinde sayısız sıyrıklar gördük. Bütün bunların suçlusu epey kuvvetli birileri ve hasara dayanıklı bir suç aleti. Elimizdeki tüm bu bilgileri kullanarak son bir soruşturma daha yapalım. Hemen bir büyüteç al gel, çatıya bir kez daha çıkalım ve her şeyi detaylıca inceleyelim," dedi.

Masadan kalkıp yemek katından ayrıldık. Vaka hakkında konuştuğumuz süreçte mağazanın açılış saati gelmiş, içerisi ziyaretçilerle dolmaya başlamıştı. Alt kattaki müzik enstrümanı departmanından gelen keyifli caz müziği mağazada gezinen insanların arasında salınıyordu.

Üçüncü katta optik gözlüklerin satıldığı departmandan orta ölçekli bir büyüteç alarak insan yığını arasından geçip çatı katına çıktık. Yaşanan talihsiz olay nedeniyle çatı katı ziyaretçilere kapatılmıştı, yalnızca suç mahalli incelemesiyle görevlendirilmiş insanların geçişine izin veriliyordu.

Yanımdaki dostumla olay yerine geçerken polis memurları meraklı gözlerle hareketlerimizi izliyordu.

Kyosuke gözlerini kıstı, kaşlarını çattı ve çatıyı boydan boya inceledi. Ardından beni kuzeydoğu yönüne bakan köşenin yakınlarına çağırdı, kurbanın bu noktadan aşağı atıldığı düşünülüyordu. Yanına geldiğimde cebinden büyüteci çıkardı ve demir korkuluklarla etrafında yeni yeni filizlenmeye başlamış bitkileri tüm ciddiyetiyle inceledi. Bir süre böyle vakit geçirdikten sonra aniden aklına bir şey gelmiş gibi bir ifadeyle doğrulup yürümeye başladı. Mırıldanarak kaplan kafesinin bulunduğu batı cephesine doğru yol aldı. Kafesin içinde huzurlu bir öğle uykusunda olan Afrika kaplanma bakarken derin düşünceler içinde gibiydi. Tekrar ani bir hareketle arkasına döndü ve kafasını yukarı çevirerek güneşli havaya baktı. Gözlerinde yeni bir şeyler keşfetmenin ışıltısıyla doğu tarafındaki balkona doğru koşturdu.

Balkonun yukarısında gri renkli devasa bir reklam balonu tüm ihtişamıyla mavi gökyüzünde sallanıyordu. Bir süre bu muhteşem görüntüye nefesim kesilmiş hâlde baktım.

Kyosuke kendisinden beklenilmeyecek bir agresiflikle balondan sorumlu yetkilinin yanına gitti ve adamı sert bir şekilde sorgulamaya başladı.

“Saat kaçta geldin buraya?”

“Dün gece hava çok kötüydü, ben de bir sorun çıkacağından telaşlanıp işe erken geldim, saat 6.30 sularında buradaydım, efendim.”

Yetkili dostane bir tavırla yanıt verirken diğer yandan da balon vincinin* kolunu çevirip balonun bağlı olduğu halatı rahatlatıyordu.

*** Balon vinçleri, balonun bağlı olduğu halatı gerginleştirerek veya rahatlatarak balonların gündüzleri havaya salınmasını, akşamlarıysa toplanmasını sağlar.**
-çn

“Bu balkona geldiğinde saat 6.30’du yani?”

“Hayır, efendim. Mağazaya o vakitte vardım, olayları öğrenince hemen dışarı çıkıp cesedi incelemek istedim. Bu yüzden balkona ancak saat 7.30’da çıkabildim.”

“Buraya geldiğinde herhangi bir değişiklik var mıydı?”

“Gözüme çarpan bir şey olmadı, efendim. Yalnızca, hava hortumunu etrafa savrulmuş bir hâlde bulmuştum. Dolayısıyla balon uçuculuğunu epey

kaybetmişti, tüm havasını kaybedip düşecekmiş gibi duruyordu. Ama havanın kötü olduğu günlerde bu tarz durumların yaşanması hiç şaşırtıcı gelmez bize.”

“Sabah akşam havada mı tutuyorsunuz bu balonu?”

“Genelde mağaza kapanmadan önce havasını alıp balonu indiriyoruz. Fakat ara sıra havanın iyi olacağını düşünüp havada bıraktığımız da oluyor elbette.”

“Balonun uçuculuğunu kaybettiğinden bahsetmiştin, değil mi?”

“Evet, efendim, balon kubbesinde bir delik vardı. Geçtiğimiz ay tamir etmiştim ama yine bir sıkıntı çıktı sanırım.”

“Bugün burada balonun tamiriyle meşguldün yani. Bu arada bu balonun uçuculuğu nedir, kaç kilo taşıyabilir?”

“Standart atmosfer basıncında 600 kilograma kadar ağırlık taşıyabiliyor, efendim.”

“600 kilogram demek… Epey kuvvetli öyleyse. Peki, gerekli cevapları aldım, teşekkürler.”

Sorgulamayı bitiren Kyosuke bir süre balona baktı. Balonun halata bağlandığı noktaya bir reklam afişi yapıştırılmıştı.

Kuzenim yanımıza geldiğinde balonun halatı iyice gerilmiş, balon gökyüzünde ulaşabileceği en yüksek noktaya yükselmişti.

“Demek çatıya çıkıp şöyle bir temiz hava almak istediniz! Ne güzel, ne güzel. Ben de size bir haber getirdim. Kolye üzerindeki parmak izleri tahmin ettiğimiz gibi Noguçi’ye ait çıktı. Şuna bakın, her şey apaçık ortada.”

Ardından ışıl ışıl parıldayan kolyeyi kaldırarak göz hizasında tuttu. Gerçekten de kolyenin taşları üzerinde iki koca parmak izi belirgin bir şekilde görülüyordu.

Yüzünde bir gülümsemeyle, “Vay, bu yeterli,” diyen Kyosuke ardından, “Bu arada rica etsem, şu cıva-kireç karışımı tozu birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim?” diye ekledi.

Kuzenim bu ani soru karşısında önce afalladı, sonra elindeki karışımı uzattı. Kyosuke analiz ekipmanını alıp balon vincinin yanına gitti ve elindeki grimsi renkteki tozu makinenin kulpuna dikkatli bir şekilde döktü. Ardından etrafa saçılan tozu deve kılı fırçayla temizledi.

Bir süredir derin düşünceler içinde sessiz kalan yetkili birden konuşmayı böldü.

“Ah, daha önce söylemeyi unuttum. Bu sabah balonu tamir etmek için indirdiğimde hava kanalının kapakçığının açık olduğunu fark etmiştim, efendim.”

“Kapakçık açık mıydı?” Kyosuke bunu şaşırmış bir surat ifadesiyle sordu. Bir süre yetkilinin dediklerini dinledikten sonra, “Çok iyi, elimize çok önemli bir ipucu geçti,” diye kendi kendine mırıldandı. İlgisini tekrar makineye verdi ve büyüteçle kulpu incelerken tekrar konuşmaya başladı.

“Sabah bu makineye eldivensiz dokundun herhalde.”

“Evet, efendim, balonu indirdikten sonra vakit kaybetmeden tamir edeyim derken unutmuşum…”

Kyosuke dedektiften kolyeyi rica etti ve makine kulpundaki parmak izleriyle kolyedeki izleri karşılaştırmaya başladı. Ben de arkadaşımın yanına çömelip büyük ilgiyle parmak izlerini inceledim. Fakat incelediğimiz parmak izleri hiçbir şekilde birbirine benzemiyordu.

“Senin de gördüğün gibi, makinenin kulpunda yalnızca buradaki beyefendinin parmak izleri var. Kolye üzerinde gördüğümüz kurbanın parmak izlerinden burada eser yok. Bu iyi bir şey tabii. Balonu indirebilir misiniz? Bir de onu inceleyelim.”

Yetkili, Kyosuke’ye kuşkulu bir bakış attıktan sonra iş eldivenlerini giyip vincin kulpunu çevirmeye başladı. Elli santimetre, yüz santimetre derken reklam balonu yavaş yavaş bulunduğumuz noktaya inmeye başladı.

Kyosuke elinde büyüteçle balonu indirmek için çekilen halata yaklaştı ve keskin bakışlarla halatı incelemeye başladı. Halatın neredeyse bir metresi çekildiğinde yetkiliden balonu indirmeyi bırakabileceğini söyledi ve dedektife dönerek seslendi: “Suçluyu buldum!”

Kyosuke’nin haykırışı hepimizi şaşırtmıştı. Parmağıyla balona bağlanmış kalın halatı gösteriyordu. İşaret ettiği yere baktığımızda halatın üzerinde bordo kan lekelerinin olduğunu fark ettik.

“Gördüğünüz gibi, halatın üzerindeki lekeler kurbanın boynunda oluşan yaralara ait. Artık bu balonla işimiz bitti, geri yükseltebilirsiniz… Ya da bekleyin lütfen, vazgeçtim. Tamamen indirin balonu, kontrol etmeyi unuttuğum bir şey daha var. Tahminlerimde tamamen haklı mıyım, emin olmak istiyorum.”

Yetkili, olanlar karşısında iyice afallamıştı. Yine de sesini çıkarmadan balonu indirmeye devam etti. Heyecanına hâkim olmakta zorlanan polis memuru kuzenim dişlerini sıkarak inen balona bakıyordu. Balon inerken bir

yandan Kyosuke'yi, diğer yandan yetkilinin hareketlerini tüm dikkatiyle izliyordu.

İhtişamlı balon sonunda balkona tamamen inmişti. Kyosuke gaz kapakçığından içeri elini soktu, bir süre içerideki hava kanalını salladı ve balonun içinden ihtişamlı bir kolye çıkardı.

Polis kuzenim kolyeyi görür görmez, "Seni pis herif!" diye bağırarak balondan sorumlu yetkilinin üzerine yürümeye başladı. Fakat Kyosuke hemen kendisini durdurarak durumu açıkladı. "Bekleyin lütfen! Dediklerimi yanlış anladınız. Aradığınız suçlu bu yetkili değil, balonun ta kendisi! Buyurun, kendi gözlerinizle görün," dedi ve parmak izi analizi için kullanılan tozu sırasıyla hava girişindeki metallere, kapakçığa ve hava kanalından çıkan kolyeye döktü. Ardından deve kılı fırçayla artan tozları temizledi. Sonuç apaçık ortadaydı, üç parmak izi de birbirine uyuyordu.

"Siz de kontrol edin lütfen. Parmak izleri aynı kişiye ait, değil mi?"

Kuzenim, "Evet, haklısınız, buradaki parmak izleri Noguçi Tatsuiçi'ye ait," dedi. Tüm bu gelişmeler iyice kafasını karıştırmıştı.

Kyosuke bana döndü. "Senden bir şey isteyebilir miyim? Merkezdeki meteoroloji gözlemevini arayıp dün akşam Tokyo civarlarında havanın nasıl olduğunu sorabilir misin?" diye sordu.

Kyosuke'nin isteği üzerine altıncı kata inerek telefon kabinine girdim ve görevimi yerine getirmeye koyuldum. Cevaplarını not aldıktan sonra tekrar çatı katına çıktım ve Kyosuke'ye kâğıdı uzattım.

"Teşekkür ederim. Demek dün gece 753 milibarlık alçak basınç ve güneybatı yönünde esen güçlü bir rüzgâr vardı… Bu arada, artık balonla işimiz bittiğine göre tekrar havaya kaldırabilirsiniz. Şimdi sizlere başından beri kendime sakladığım çıkarımlarımı anlatabilirim," diye lafa başladı Kyosuke. Kısa bir süre yükselen reklam balonuna sessizlik içinde baktı. Ardından bir sigara yaktı ve ağzına koydu.

"İlk çıkarımım suçlunun gece nöbetine kalan çalışanların dışında, güçlü bir kişi olduğuydu. Bu çıkarımda unutmamamız gereken şey kapıların sıkı sıkı kapalı olduğu. Suçlunun mağazaya girebilmesi imkânsızdı yani. İkinci çıkarımımsa suç yerinin çatı katı olduğuydu. Fakat ne demir korkuluklarda ne de korkulukların etrafındaki otlarda herhangi bir iz olmadığını da akılda tutmak gerekiyor. Suç yerinde hiçbir ize rastlamamak oldukça tuhaf, değil mi? Üçüncü çıkarımım olaraksa suç aletinin uzun ve pürüzlü yüzeye sahip olduğunu, kolayca bükülebilen yılanımsı bir alet olduğunu söylemiştim.

Son olarak cinayet sebebinin belirsiz olduğunu çözmüştük. Elimizdeki bu ipuçlarını değerlendirirken hayal gücümü de özgür bıraktım ve tüm ihtimalleri ciddi bir şekilde değerlendirdim. Sonuç olarak suç aletinin burada gördüğünüz balonun halatı olduğu çıkarımına vardım. Başlarda cevapsız pek çok soru vardı, onların cevaplarını da bu balkona gelip detaylıca araştırarak buldum.”

Kyosuke kısa bir süre konuşmaya ara verdi. Kafasını gökyüzündeki reklam balonuna çevirerek daha gür bir sesle devam etti.

“Yani dün gece nöbetinde görevli olan Noguçi Tatsuiçi, mağazadan iki kolye çalmıştı. Hırsızlık olayı ortaya çıktığı anda mağazada derin çaplı bir arama olacağını, çalışanların da üstlerinin aranacağını tahmin etmişti. Bu nedenle kolyeleri kimsenin bulamayacağı, güvenli bir yer olan balonun içine saklamıştı.”

Balkondaki yetkili adama baktı. “Siz geceleri balon başında nöbet tutmuyorsunuz, değil mi? Gece balondan sorumlu kimse yok demek bu. Neyse, vakaya dönelim. Dün gece nöbette olan Noguçi, sakladığı kolyelerin durumunu merak etmiş olmalıydı. Balonu kontrol etmek isteyen adam, uyumadan önce saat gece on gibi çatı katına çıkmıştı. Fakat çatıya çıktığında balonda bir delik olduğunu ve yavaş yavaş uçuculuğunu kaybederek alçaldığını görüp paniklemişti. Sorunu çözmek için tüm gücüyle halata asılarak balonu aşağı çekmeye çalıştı. Ama nafile! Uçuculuğunu kaybetmeye başlasa da çekmeye çalıştığı balon normalde 600 kilogram taşıyabilecek kocaman bir balondu sonuçta. Dolayısıyla çekmeye çalıştığı halat ellerinde sayısız sıyrığın ve çiziğin oluşmasına neden olmuştu. Genç adam balon iner inmez hava kanalının kapakçığını açarak sakladığı kolyelerin güvende olduğundan emin olmak istemişti. Hırsızlık olayı yaşanalı pek geçmemişti, balondan kolyeleri çıkarıp kaçmaya çalışmak tehlikeli olacaktı. Bu yüzden kolyeleri geri balona koydu ve balona hava vererek uçurmaya başladı. Havanın girmesiyle balonun uçuculuğu da arttı tabii, tam da bu noktada Noguçi kabul edilemez bir hata yapmıştı. Çatıya çıkıp balonun alçalmaya başladığını gördüğünde balon vincini kullanmayı akıl edememiş, iki eliyle halata yapışıp çıplak elle balonu aşağı indirmeye çalışmıştı. Balon vincinin üzerinde Noguçi’ye ait bir parmak izinin bulunmamasından adamın halatı tamamen bilek gücüyle çektiğini anlayabiliriz. Bildiğiniz gibi vinç üzerinde yalnızca buradaki yetkilinin parmak izlerini bulmuştuk, adam sabah eldivenlerini bile giymeden balonu tamir etmeye yeltendiği için çıplak elleriyle dokunmuştu

alete. Bizim talihsiz Noguçi bir yandan balona hava basarken diğer yandan da bir eliyle hava girişinin kapakçığındaki metal parçaları ve halatı tutuyordu. Bastığı havayla uçuculuğunu geri kazanan balon yukarı çıkmaya başlayınca kurbanımız balon vincini kullanmamakla büyük hata yaptığını anlamıştı. Farkına varır varmaz balonun aniden yükselmesini önlemek istemiş ve alelacele halatın bir ucunu vince bağlamaya çalışmıştı ama ne çare! Tüm uğraşlarına rağmen balon, hava hortumunu bir kenara savurmuş ve hava kapakçığı açık hâlde gökyüzüne hızla yükselmeye devam etmişti. Noguçi, foyasının ortaya çıkacağından korkuyor, balonun hızını kesmek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. İki eliyle halata asılıp balonu çekmeye çalışıyordu ama nafile, tuttuğu kalın ve pürüzlü halat balonla birlikte yükseldikçe Noguçi'nin de ellerini kesiyordu. Adam büyük bir gayret gösterse de reklam panosu da çoktan uçup gitmişti artık… Başlangıçta yaptığı ufak bir hata kendisi için korkunç sonuçlar doğurmuştu. Var gücüyle çabalıyordu ama balonun hızla yükselişiyle aniden yukarı çekilen halat önce bacaklarına, sonra da tüm vücuduna dolanmıştı. Kendini karmakarışık bir durumun içinde bulan çaresiz adam canhıraş halatlarla boğuşuyordu… Boğuştukça omuzlarında, dirseklerinde ve çenesinde yer yer sıyrıklar ve çizikler oluşmuş, pijaması yırtılmıştı. Dahası, halatın göğsüne ve boynuna dolanmasıyla nefesi kesilmeye başlamıştı. Hareket yetisini tamamen kaybetmiş zavallı adamın vücudu balonla birlikte gökyüzüne yükselmişti. Balon yükseldikçe halat da gerginleşmiş, halat gerginleştikçe çaresiz adam nefes alamaz hâle gelmişti. Vücudundaki sıyrıklar iyice derinleşmiş ve yaralardan çıkan kan damlaları halatı lekelemişti. Noguçi Tatsuiçi tabiri caizse öbür dünyaya uçmuştu."

Kyosuke bir an durakladı ve kendisine verdiğim notlara göz attı. "Gece yarısından saat 2.30'a kadar Tokyo civarında 753 milibarlık bir alçak basınç görülmüş. Bunun yanı sıra güneybatı tarafından gelen güçlü bir rüzgâr esintisi olmuş. Bu iki faktöre bağlı olarak yükselen balon kuzeydoğu yönüne doğru uçmaya başlamıştı. Fakat kubbesindeki delik, balonun kısa süre içerisinde uçuculuğunu kaybetmesine neden olmuş, balon alçaldıkça halat da gevşemiş ve sonucunda zavallı adam yere düşmüştü. Rüzgâr, balonu kuzeydoğu yönünde sürüklediği için halat gevşediğinde Noguçi çatı katı yerine mağazanın kuzeyindeki asfalta çakılmıştı. Adamın ölü bedeninin aniden salınmasıyla oluşan sarsıntı, balon içindeki kolyelerden birinin açık hava kapakçığından çıkarak yere düşmesine sebep olmuştu. Sizler de biliyorsunuzdur, boğularak can veren insanların vücutlarında kan uzun bir

süre sıvı hâlini korur. Bu da adamın hayatını kaybettikten saatler sonra düşmesine rağmen çakıldığı noktayı kan gölüne çevirebilmesini açıklıyor.”

Açıklamasını bitiren Kyosuke kafasını kaldırarak gökyüzüne baktı.

Eylül ayının güzel ve masmavi göğünde katil reklam balonu tatlı esintiler eşliğinde bir oraya bir buraya sakince sallanıyordu.

HAYALET EŞ

Gelin efendiler, size bu gizemli hikâyeyi tüm detaylarıyla anlatayım. Bu esrarengiz olay yaşanana dek hayatta her şeyi gördüm geçirdim sanırdım ama olay öyle değilmiş, bu tuhaf olay başıma gelince anladım.

Bu arada talihsiz bir sonla karşılaşan efendimin ismini duymayan kalmamıştır herhalde, değil mi? Evet, o adam, gazetede haberi çıkmıştı. İsmi Şociro Hirata'ydı. Bugün sizlere anlatacağım gizemli olay yaşandığında henüz kırk altı yaşındaydı. Bu gazeteler de olayları çarpıtmadan yazamıyor… Arada doğru tutturdukları noktalar da vardı elbette ama siz yine de doğrusunu benden dinleyin… Efendim N. Meslek Yüksekokulu'nda müdürdü, fazlasıyla ciddi bir adamdı. Zaten kişiliğindeki tek kusur da fazla katı olmasıydı. Hikâyeye başlamadan söylemiş olayım, bu anlatacağım olay yaşanmadan kısa süre önce efendim ve eşi boşanmıştı. Boşanmaları hepimizi derinden üzmüştü. Hanımefendinin adı Natsue'ydi, otuz dört yaşındaydı. Efendimden on iki yaş küçüktü yani. Gazete haberinde bahsedildiği gibi pek alımlı, pek iyi kalpli bir hanımefendiydi. Bunu uluorta anlatmak uygun olmaz aslında ama… İki yıl önce hademelik yaptığım okuldaki işimden ayrılmıştım, sonrasında hemen efendimin konağında ona uşaklık etmeye başlamıştım. Evdeki hizmetçi kadınlar kendi aralarında konuşurken duydum, işe alınmam hanımefendi sayesinde olmuş.

Efendim biraz müşkülpesent biriydi. Hanımefendiyse varlıklı bir ailenin kızından ne beklerseniz oydu: Her konuda anlayışlı, zarif bir hanımdı. Birbirlerini dengeledikleri için karı koca arasında anlaşmazlık olmazdı, birbirlerine söylendiklerini hiç görmemiştik.

Unutmadan ekleyeyim, efendimin aksine tam bir Edo çocuğuydu.* Ailesi Ningyoço'da yaşıyor ve aynı semtte oldukça kazançlı bir kimono dükkânı işletiyordu. Efendimin hiç çocuğu yoktu, sükûnetin hâkim olduğu konakta günlerimiz olaysız geçiyordu. Fakat her ne olduysa oldu ve birden

işler sapa sarmaya başladı… Tatsız bir boşanma haberi evin gündemine oturdu.

*** Edokko yani Edo çocuğu, 18. yüzyılın sonlarında ortaya çıkmış bir terimdir. Tokyo'da (eski adıyla Edo) doğup büyüyen kişilere denir. Buradaki yerli halkın merhametli, neşeli, cömert kişiliklere sahip olduğuna inanılır. -*çn***

İnsan hayret ediyor dostlar… Durup dururken ne olmuştu da birden boşanma raddesine gelmişlerdi? Doğrusu bizim de hiçbir fikrimiz yoktu. Bu süreçte hanımefendinin babası birkaç kez ziyaret edip boşanmaktan vazgeçmeleri için efendimle konuşmaya çalıştı ama nafile, inatçı efendimiz hiç oralı olmadı. Dolayısıyla hanımefendi, baba evine geri dönmek zorunda kaldı.

Bu boşanma olayı hayatımızdaki talihsizliklerin yalnızca başlangıcıydı. Kederden bitap düşmüş hanımefendimiz, ağlamaktan kan çanağı olmuş gözleriyle konağı terk etmiş ve babasıyla birlikte eski evine dönmüştü. Efendimizin de keyfi kaçmıştı tabii, ağzını bıçak açmıyordu. Kendisi için endişelenmesine endişeleniyorduk elbette ama ne diyebilirdik ki? Hem daha boşanmalarının arkasında yatan sebebi bile bilmiyorduk, hakkında konuşmak uygun olmazdı. Hizmetlilerden Sumi Hanım, hanımefendinin uygunsuz davranışları nedeniyle boşandıklarını iddia etmişti. Fakat ben hanımefendinin öyle biri olmadığından emindim, efendime olan sadakatini biliyordum.

Hanımefendi pek bir güzeldi. Şitamaçi* semtlerinden birinde büyümüştü sonuçta, doğal olarak Japon kültürüne düşkündü, saçlarını her zaman Japon topuzu şeklinde toplardı. O hâlde ne kadar zarif göründüğünü anlatmaya kelimeler yetmezdi! Efendimin hanımı hakkında bu şekilde konuştuğum için beni bağışlayın… Kısacası demek istediğim, hanımefendi bir okul müdürünün eşinden beklenileceği gibi zarif ve güzeldi. Çocuğu olmadığı için gün içerisinde rahatça tek başına dışarı çıkardı. Ama size yemin ederim ki akşam vakti tek başına çıktığı hiç görülmemişti. Bu yaşıma kadar onlarca kadın tanıdım ama inanın bana, davranışlarına hanımefendimiz kadar dikkat eden başka bir kadın görmedim.

*** Tokyo'nun semtleri Yamanote ve Şitamachi adı verilen iki alana ayrılır. Şitamachi semtlerinde doğan insanların Edokko olduğuna inanılır, bu bölgeler pek fazla değişikliğe uğramayarak tarihi özelliklerini saklayabilmiştir. -*çn***

Oradan buradan bahsedip konuyu biraz dağıtmış oldum, kusura bakmayın. Gazetelere kadar konu olan bu talihsiz olaya geri dönüyorum… Bahsettiğim felaket efendimizin boşanma kararından tam dört gün sonra vuku buldu. Hanımefendinin eşyaları hâlâ konaktaydı, almaya gelmesini bekliyorduk. Fakat biz gelmesini beklerken hanımefendimiz ayrılığın acısını bir türlü atlatamamış ve baba evinde kendini zehirleyerek hayatına son vermişti. Böylece efendimle olan evlilikleri bir trajediyle sonlanmıştı. Hanımefendinin ölümünden geç haberim olmuştu benim, sonrasında efendim için arkasında kısa bir mektup bıraktığını öğrendim. Mektubunda tamamen masum olduğunu söylemiş ve efendimizin güvenini kazanamadığı için ne denli üzgün olduğunu belirtmişti. Efendimiz Ningyoço'dan gelen haberciyi gördüğü an olan biteni anlamış, hanımefendinin zamansız ölümünü duyduğunda beti benzi solmuştu.

Görüyorsunuz ya, alim insanlar yeri geldiğinde dediğim dedik kişilere dönüşebiliyor. Hanımefendimiz, kendisine bir türlü inanmayan efendime masumiyetini kanıtlamak uğruna hayatını çöpe atmıştı. Haydi diyelim gerçekten de masum değildi, çoktan hayatına son vermiş, Buda Hazretleri'nin yanına varmıştı, inada gerek var mıydı? Ama yok! Efendim gelen haberciye boşandıkları için hanımefendiyle bir alakası kalmadığını, dolayısıyla kendisini aileden saymamaları gerektiğini söylemişti. Artık gururu mu elvermedi, yoksa sadece inatçılığı mı tuttu bilmiyorum, hanımefendinin cenaze merasimine uğramadı bile. Biz hizmetliler olarak ne yapacağımızı şaşırmıştık. Sonra başkalarından cenaze merasimine yalnızca hanımefendinin yakın ailesinin katıldığını duyduk…

Bununla da kalmadı elbette. Öyle olsaydı gazetelere kadar çıkmazdı sonuçta, bu anlattıklarım tüm olayların başlangıcı yalnızca… Sizler de biliyorsunuz, boşanmanın hemen ardından çalıştığım konakta talihsiz mi talihsiz bir olay daha yaşandı.

Bu arada, önce hanımefendinin cenaze merasiminden üç gün sonra efendimin davranışlarında bir tuhaflık olduğunu fark ettim. Demin de söylediğim gibi efendim oldukça inatçı bir beyefendiydi, cenaze merasimine de bu nedenle gitmemişti. Onun için konu burada bitmiş olabilirdi… Ama konaktaki hizmetliler olarak bizler hanımefendiye borçlu hissediyorduk. En azından mezarını ziyaret etmiş olalım diye düşünerek efendimizden izin almaya gittik. İnadından hiç ödün vermemiş efendimizin bile içten içe suçlu hissettiğini tahmin edebiliyorduk. Dolayısıyla, "İyi

madem, ben de sizinle geleyim, ziyaret etmiş olurum,” diyerek bize eşlik etmeyi teklif etmesine şaşırmamıştık.

Daha erken söylemeyi unutmuşum, hanımefendinin mezarı, Tabata semtindeki konağımızın yakınlarında bulunan Yanaka Mezarlığı’ndaydı. Yakında olduğu için mezarlığa yürüyerek gitmeye karar verdik. Efendimiz okuldaki işlerini bitirir bitirmez bize katıldı, birlikte Dokanyama’dan geçip mezarlığa ulaştığımızda güneş batmaya başlıyordu. Akşam güneşin battığı saatlerde etraf ıssız olurdu.

Efendimiz daha öncesinde hanımefendinin aile mezarlığını ziyaret ettiğinden kolaylıkla bulmuştu mezarın yerini. Ellerinde ziyarete gelirken aldığı çiçekleri tutuyordu. Bense su kuyusundan su getirmeye* gittiğim için mezarın yanına gelmem biraz vakit aldı. Mezarın başında duran efendimin yanına vardığımda suratının renginin attığını, bir şeylerden kaçmak istercesine aceleci bir tavırda olduğunu gördüm. Bana dönerek, “Başıma bir fenalık geldi, eve gidelim artık. Bir araba çağır da gelsin,” dedi. Efendimin bu telaşlı hâline epey şaşırmıştım. Sonunda buralara kadar gelebilmişken erkenden dönmek de istemiyordum açıkçası. Ama yapacak bir şey yoktu, o iyi değilken efendimi yalnız bırakacak değildim. Üzülsem de mezarın yanından ayrılarak Sakuragiço’daki geniş bir caddeye kadar efendime eşlik ettim. Orada bir araba çağırdık ve vakit kaybetmeden konağa geri döndük.

*** Japonya’da yaygın olan Budizm inancına bağlı olarak cenaze ziyaretlerinde sığ bir kuyudan bir miktar su taşınarak mezarın üzerine dökülür. *-çn***

Şimdi geriye bakıp düşünüyorum da… Efendimi konağa gitmek üzere arabaya bindirdikten sonra hemen mezarlığa geri dönebilirdim. Biraz etrafta koşuşturmak gerekirdi ama belki de o gün efendimin mezar başında gördüğü her neyse o şeyi ben de görebilirdim böylece. Belki de su alıp dönerken efendimin gördüğü manzarayla karşılaştığım hâlde dikkat etmedim, kimbilir? Efendimin zor durumda olduğunu görünce hemen telaşla yanına gitmiş ve başka hiçbir şeye dikkat etmemiştim sonuçta.

Neyse, ben çok uzatmadan hikâyeye dönelim. Konağa vardıktan kısa süre sonra efendim kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Yine de o gün ne gördüyse davranışlarını da etkilemişti, yavaş yavaş farklı bir insana dönüşüyordu efendimiz. Çabuk sinirlenen biriydi artık, her gün soluk bir tenle ve kan çanağı olmuş gözlerle geziyordu… Onun bu hâlini gördükçe tam anlamıyla iyileşmediğinden emin oluyorduk.

Elbette yalnızca dış görünüşü değildi değişen. O zamana kadar her akşam geç saatlere kadar kitap okumayı ya da bir şeyler yazmayı alışkanlık edinmiş efendimiz, birden bu huyunu bırakmıştı. Erkenden hizmetliye yatağını açmasını söyler, saat geç olmadan uykuya dalar hâle gelmişti. Bunun yanı sıra her gece tüm kapıların kapanmasını emretmeye, bu konuda fazlasıyla telaşlı bir tavır sergilemeye başlamıştı. Nedenini anlamadığımız bir şekilde efendimizin davranışları büyük ölçüde değişmiş, daha tedirgin biri hâline gelmişti.

Hanımefendinin trajik ölümden sonraki dört gün boyunca efendimin hâli tavrı farklıydı, giderek *Botan Doro* hikâyesindeki *Saburo*'ya* benziyordu. Bu uğursuz duruma son verense o korkunç gece olmuştu.

*** *Botan Doro*, 17. yüzyılda Japon edebi kültürüne dahil olmuş bir romantik korku hikâyesidir. Hikâyede Saburo, Otsuyu adında bir kadına âşık olur. İkilinin aşkını tasvip etmeyen Saburo'nun teyzesi, Saburo'ya Otsuyu'nun, Otsuyu'yaysa Saburo'nun öldüğünü ileterek ayırmaya çalışır. Eninde sonunda birbirlerine kavuşan ikili, ilişkilerine gizli bir şekilde devam ederler. Fakat bir sabah ikiliyi kontrol etmeye gelen bir hizmetli, Saburo'nun bir iskeletle cinsel ilişkiye girdiğini görür. Otsuyu'nun hayaletinden korunmaya çalışan Saburo'nun sağlığı gün geçtikçe kötüleşir. *-çn***

Vah ki ne vah! O felaket gecesini düşündükçe tüylerim diken diken oluyor… O talihsiz günde hizmetli Sumi Hanım bir günlüğüne izin almıştı. Söylediğine göre Çiba'dan ağabeyi ziyaretine gelecekti ve o akşam birlikte eğlenmeye çıkacaklardı. Dolayısıyla efendimizle ilgilenmek de bana kalmıştı. Efendim akşam altı sularında akşam yemeğini yedikten sonra çalışma odasından birtakım belgeler alarak çıktı. Belgelerini bana uzatıp, "Yarından itibaren iki-üç gün okuldan izin alacağım. Bu belgeleri Vaseda'daki Bay Ueda'ya götürüp iznimi kullanacağımı iletir misin?" dedi. Bay Ueda, efendimizin çalıştığı okulun müdür yardımcısıydı. Henüz saat erken olduğundan muhtemelen iki saat içinde gidip gelebilirdim. Vakit kaybetmeden belgeleri alarak Tabata İstasyonu'ndan Vaseda'ya gitmek için yola koyuldum. Konaktan ayrılmadan önce efendimin günlerdir tembih ettiği gibi tüm kapıları iyice kilitledim. Ön kapıyı sıkıca kilitlediğimden emin olduktan sonra arka kapıdan çıktım. Şimdi düşünüyorum da… O gece ne olursa olsun efendimi konakta bir başına bırakmamalıydım.

Görevimi tamamlayıp eve vardığımda beklediğimden geç olmuş, saat akşam sekiz buçuğu bulmuştu. Efendimden azar yiyeceğim belliydi. Mahcup bir şekilde dudak bükerek hızlıca koridorda efendimin çalışma odasına doğru yaklaştım, kapısının önündeyken tedirgin bir şekilde, “Geldim, efendim,” dedim. Fakat kapının diğer ucundan hiçbir yanıt gelmedi. Bir kez daha seslendim ve kapıyı açarak içeri bir adım attım. Fakat karşımda bulduğum manzara karşısında afalladım. Efendim odasında değildi. Dahası, odada bahçeye bakan cam kapı zorlanarak açılmıştı. Penceredeki korkuluğu ait birkaç demir çubuk yerlerinden çıkarılmış, bahçeye atılmış hâldeydi. Zifiri karanlıkta parıldayan ay, sökülmüş olan parmaklıkların oluşturduğu boşluktan içeri giriyor ve odayı aydınlatıyordu. İlerleyerek pencereye doğru yürüdüm. Yürürken efendimin odasının bitişiğindeki odaya açılan sürgülü kapının da açık olduğunu fark ettim. Zemini tatamiyle kaplanmış oturma odasını baştan aşağı incelerken gördüklerim karşısında dizimin bağı çözüldü, bulunduğum yere çöktüm kaldım. Oturma odasında duvar girintisinin hemen yanı başındaydı… Efendim sırtüstü yatıyordu, son nefesini çoktan vermişti! O hâli öyle dehşet vericiydi ki tekrar bakmaya yüreğim el vermemişti. Ölmeden önce korkunç bir şeyler görmüş olmalıydı, gözleri fal taşı gibi açıktı. O hâldeyken gözbebekleri yerinden her an çıkabilirmiş gibi görünüyordu. Suratı kül rengini andırır şekilde solmuştu. Etrafa baktığımda odanın darmadağın olduğunu gördüm. Nasıl bir yaratıkla karşılaşmışsa epey direnmiş olmalıydı, odanın bir köşesine oturma minderleri ve ateş maşası savrulmuştu.

O manzarayı gördükten sonra hissettiğim şoktan dolayı tam anlamıyla neler olduğunu bir türlü hatırlayamıyorum. Biraz sakinleşip kendime geldiğimde konağa bir polis ekibinin geldiğini ve etrafı didik didik aradıklarını gördüm. Konakta yürütülen incelemelerden sonra oldukça esrarengiz ipuçlarıyla karşılaştık.

Olay yeri inceleme sonuçlarına göre efendime yaklaşan bu korkunç yaratık açıkça konağa yalnız gelmişti. Ayaklarına bir çift geta terliği giymiş ve ön kapının yanındaki çitten geçerek arka kapıya kadar dolanmıştı. Bahçeye bakan çalışma odasının önündeki cama kadar yürümüştü ve içeri buradan girmişti. Ayaklarındaki geta terliğinin iki dişi arası arasında bulunan düğüm, terlik artık miadını doldurmaya başladığı için sarkmış ve dişlerle birlikte yerde iz bırakmıştı. İki çift yatay izin yanına bir de

düğümün bıraktığı iz eklenildiğinde suçlunun bir geta terliği giydiği kesinleşmişti.

Polis memurları kendi aralarında olay yerindeki bulgular hakkında konuşurken kulak misafiri oldum. Fakat duyduklarım karşısında öylesine şaşırmıştım ki, olduğum yerde kalakalmıştım. Daha önce de bahsettiğim gibi, aramızdan talihsiz bir şekilde ayrılmış hanımefendimiz tam bir Japon kadınıydı… Saçını geleneksel Japon topuzu şeklinde toplar, yürürken ayak parmaklarını içe kıvırırdı. Böyle olunca da geta terlikleri erkenden eskir, alt kısmındaki düğüm tez zamanda gevşeyerek aşağı sarkmaya başlardı. Duyduklarım karşısında dehşete kapılsam da polise hanımefendiyle ilgili bir şey dememeye karar verdim.

Suçlu her kimse çalışma odasındaki pencere korkuluğunun demir çubuklarının üçünü korkunç bir güç gösterisiyle söküp atmıştı. Bu demir çubukların her biri bir başparmağı kalınlığındaydı, yerlerinden sökülürken suçlu tam ortadan tutarak demirlerin kıvrılmasına neden olmuştu. Bu feci görüntü karşısında kanım donmuştu, korkuyla sarsılıyordum.

Yerde yatan efendimin cansız bedeni dehşet verici bir hâldeydi. Kafatası sert bir aletle ezilerek paramparça edilmişti, darbenin etkisiyle beyin sarsıntısından ölmüş olmalıydı. Kuvvetli saldırıda boynu da kırılmıştı. Vücudunda başka herhangi bir yara izi yoktu fakat sağ avcunun içinde tuhaf bir şeyi sıkı sıkıya tutuyordu. Bedeninin yanına çömelerek elinde tuttuğu şeyin ne olduğuna bakmaya çalıştım… Bir de ne göreyim! Efendimin elinde canı pahasına tuttuğu şey ipek gibi upuzun bir tutam saç olmasın mı! Saç tutamının etrafa yaydığı koku bana konaktaki anılarımı hatırlatıyordu. Dikkatlice düşündüğümde bu kokunun Japon topuzunda kullanılan balsam yağının kokusu olduğunu fark ettim.

Kafamı kaldırıp etrafa baktım. Yaklaşık on tatamilik bu odada, efendimin cansız bedeninin bulunduğu noktanın tam karşısında hanımefendinin eşyaları için yapılmış aynalı şifonyer ve makyaj masası vardı. Hanımefendinin ansız ölümünün ardından eşyalarını toplayıp atamadığımız için bir süreliğine şifonyer ve masanın üstünü muşambayla kapatmakla yetinmiştik. Balsam yağının kokusunu alır almaz hemen kafamı kaldırıp gözlerimi şifonyere çevirdim. Gördüklerim karşısında bir kez daha derin bir ürperti hissettim… Yüzen stilinde* canlı renklerle boyanmış şifonyerin örtüsü hafifçe kaldırılmıştı. En alt çekmece yarıya kadar açılmış, içinden çıkarılan tarak tatami zeminin üzerine bırakılmıştı. Düşünmeye dahi vaktim olmadan kalkıp şifonyerin yanına yürüdüm. Şifonyerin önünde bir

kez daha çömelir gibi yapıp etrafa bakındım… Çekmecenin önüne fırlatılmış bu tarağın üzerinde efendimin avcundaki saç tutamıyla birebir aynı iki-üç saç teli vardı.

*** Yüzen boyama stili özellikle kimonolarda sık sık kullanılan bir tekniktir. Bu tekniğe göre önce kumaşın üzerine suda çözünebilen bir boyayla desenler çizilir. Ardından pirinç maskesiyle boyanmayacak yerler kaplanır, böylece kumaştaki boyalar birbirine karışmaz.**
-çn

Tam o anda gözlerimin önünde o ruhani figür canlandı… Hanımefendinin şifonyerin önüne oturmuş darmadağın saçlarını taradığını görebiliyor gibiydim… Korkudan zangır zangır titremeye başlamıştım.

Tüm tuhaflıklar bunlarla sınırlı kalsa yine iyi… Şifonyerin önüne geldiğimde korkunç bir gerçek dikkatimi çekti. Yeni alındığı apaçık ortada birkaç tütsü çubuğu, odanın bir köşesinden başlayarak her yere saçılmıştı. Yakından baktığımda birkaçının üstüne basılmış bu tütsülerin cenaze merasimlerinde kullanılan tütsü çubuklar olduğunu fark ettim. Bu kadarı da fazlaydı! Hiçbir şey düşünemiyordum, çaresizce gözlerimi kapatıp avuçlarımı birleştirdim ve aklıma hangi tanrı geldiyse ona dua ettim. Tüm bu felaketleri gördükten sonra sessiz kalamazdım elbette, polis memurları ifademi almak için geldiğinde dayanamayıp bildiğim her şeyi onlara aktardım. Hanımefendinin evden nasıl ayrıldığını, kendi canına nasıl kıydığını birer birer anlattım. Sonrasında, Yanaka Mezarlığı’na gittiğimiz günden itibaren efendimin ne kadar tuhaflaştığından bahsettim, baştan sona yaşananları tüm detaylarıyla polis memurlarına ilettim.

Üniformasında altın şeritli bir apolet bulunan polis memuru, anlattıklarımı hiç sesini çıkarmadan dinledi. İfademi bitirene kadar sessiz kaldıktan sonra yanındaki meslektaşına döndü, “Dediklerinize bakılırsa kurbanı öldüren kişi, birkaç gün önce intihar eden karısının hayaleti, öyle mi?” diye sordu. Anlattıklarıma inanmamışlardı! Bir süre aralarında gülüştükten sonra ifademi dinleyen polis memuru tekrar bana döndü ve konuşmaya başladı.

“Sizi de anlıyorum, İnsan insana bunu yapar mı?’ diye düşünüyorsunuz. Böylesine canice bir hareketin kanlı canlı birileri tarafından gerçekleştirilmiş olması inanılır gelmiyor size. Fakat biraz üstüne düşünürsek bir kadının bile gücü yeter böyle bir cinayete. Şurada gördüğünüz pencere korkuluğunu sökmek için bir canavar ya da hayalet

olmaya hiç gerek yok, çok basit bir hilesi var. Anlatayım: Havlu gibi yumuşak bir kumaşı, korkuluk demirlerinden ikisinin etrafına bağlayıp bir çember yapıyorsunuz. Çemberi tuttuğunuz uçtan döndürerek sıklaştırdıktan sonra bir tahta parçasını çemberin içine koyup tekrar döndürmeye devam ediyorsunuz. Birkaç dakika içinde sökmeye uğraştığınız demir çubuklar korkuluktan ayrılıp düşüyor böylece, zorlayıcı bir yanı yok yani. Kurbanın vücudundaki yaralara bakarsak ağır bir suç aleti kullanıldığını görebiliyoruz, burada suçlunun kendisiyle ilgili bir ipucu yok. Düğüm kısmı gevşeyip sarkmış geta terliklerine gelirsek… Parmaklarını içe basarak yürümek bu ülkede oldukça yaygın bir durum, bu şekilde yürüyen tek kişi evin hanımı değil ya! Yine de bizi şu hanımefendinin evine götürebilir misiniz? Ningyoço'daki aile evinden bahsediyorum. Oradaki kadınlarla da detaylıca konuşalım bu konuyu."

Polis bunları dedikten sonra ayağa kalkarak gürbüz vücuduyla karşıma dikildi. Ben yaşanan olayları anlatırken çalışma odasında doktor olduğunu düşündüğüm genç bir beyefendi de efendimin vücudunu inceliyordu. İşi bitince yanımıza gelen doktor konuştuklarımıza kulak misafiri olmuştu. "Fakat polis bey, yanıldığınız bir nokta var," diyerek hızlıca lafa girdi.

"Pencere korkuluklarının demirleri hakkındaki açıklamalarınızdan bahsediyorum… Dediklerinizde haklısınız, ufak bir hileyle demir çubuklardan ikisini sökmek çocuk oyuncağı. Ama takdir edersiniz ki durum böyle değil, bu pencere korkuluğundan üç adet demir sökülmüş. Şayet suçlu anlattığınız yöntemi denemiş olsaydı ya iki ya da dört adet demirin sökülmesi gerekirdi, değil mi? Üç adet demirin söküldüğünü düşünürsek havlu yönteminin denenmiş olması pek mümkün görünmüyor. Buradaki felaketin basit bir hırsızlık hilesiyle başlamadığı ortada, gerçekten de insanüstü bir güce sahip birileri sökmüş olmalı bu demirleri."

"Terlik meselesine gelelim. Evi ziyaret etmek istediğinize göre, içe basarak yürüyen suçlunun Ningyoço'daki aileden biri olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi? Bunun üstüne biraz düşünmenizi rica edeceğim. Geta terliklerinin altındaki düğümün bu denli gevşemesi için bir-iki kez değil, günlük terlik gibi defalarca giyilmesi gerekir… İntikam için girdiği evin sahibini öldürdükten sonra ayna karşısında saçlarını tarayacak kadar asil bir kadının her yere geta terliğiyle gideceğini düşünmüş olamazsınız. Ningyoço gibi bir semtte çapaçul bir şekilde geta terliğiyle gezen bir kadın bulabileceğinizi de sanmıyorum açıkçası."

Lafını bitiren doktor, yürüyerek tatami üzerinde bulunan tütsü çubuklarını aldı. Ciddi bir surat ifadesiyle çubukları yanımıza getirdi ve bana bakarak, “Yanaka Mezarlığı’na gitsek vefat eden hanımefendinin mezarını gösterebilir misiniz acaba?” diye sordu. Ani soru karşısında şaşırarak ses çıkarmadan kafamı evet anlamında salladığımda genç ve zeki doktor kendisini mezarlığa götürmemi rica etti ve sonra polis memurlarına dönerek, “Bu tütsü çubukları yeni alınmış, muhtemelen suçlu bunları cinayet sonrasında kullanmayı planlıyordu. Sizler de benimle Yanaka Mezarlığı’na gelip tütsü çubuklarını olay yerinde unutmuş olan bu feci yaratığı görmek ister misiniz?” diye sordu. Yaklaşık on dakika sonra polis memurunun arabasına atladık.

Mezarlığa vardığımızda çoktan gece yarısı olmuştu.

Mezarlık girişinden birkaç metre ötede arabadan indik. Genç doktor konuşmadan sessizce ilerlememizi söylediği için ayak seslerimize bile dikkat ederek mezarlığa girdik Gökyüzündeki bulutların arasından parlayan dolunay ışığıyla neredeyse tüm mezar taşları rahat bir şekilde görünüyor, etraftaki ağaçların dalları gece rüzgârıyla tatlı tatlı sallanıyordu.

Ah efendiler! O gece mezarlıkta gördüğüm manzarayı bugün bile tüm detaylarıyla hatırlıyorum. Hafızama tüm ömrüm boyunca unutmayacağım şekilde kazındı o görüntü!

Mezarlığa girdikten kısa bir süre sonra hanımefendinin mezarına yaklaşmıştık. İyice yakınlarına geldiğimizde birden dermanım kesildi ve olduğum yerde kalakaldım. Uzaktan baktığımda henüz bir pagoda bile yerleştirilmemiş mezarın ne kadar kasvetli göründüğünü fark ettim. Mezarın hemen yakınlarından soluk bir tütsü dumanı yükseliyor ve gecenin karanlığında kayboluyordu. Rehberlik yapacak gücüm kalmamıştı. Elimle mezarı işaret ederek “Şurada yükselen dumanı görüyorsunuz ya, hanımefendinin mezarı orada,” demekle yetindim. Önümden geçip giden polis memurları ve doktorun arkasına takılıp yavaş yavaş onları takip etmeye başladım. Doktor hızla mezarın bulunduğu yere gitti ve tam orada durdu. Bizleri eliyle yanına çağırırken, “Beyler, tahminlerimde haklı çıktım,” dedi. Mezarın yanına bir an önce gittiğimde beni karşılayan görüntü öyle tuhaftı, öyle şaşırtıcıydı ki!

Nemden simsiyah olmuş toprağın üstünde, hanımefendi adına dikilmiş ahşap mezar taşının hemen önünde cansız bir beden yatıyordu! Buz gibi soğuk havada üstünde yalnızca renkli ince bir yukata olan cesedin upuzun saçları yukarıdan topluydu. Yerde yatan adamın görünüşüne bakıldığında

bir sumo güreşçisi olduğu anlaşılıyordu. Son nefesini çoktan vermiş olan adam, dilini ısırarak koparmıştı.

Doktor, “Çok geç kalmışız,” dedi. Ardından ölünün vücudunu incelemeye başladı. Adamın vücudunu incelerken ahşap mezar taşının yanında tüten tütsü dikkatini çekmişti. Tütsü çubuklarının yanında beyaz bir kâğıt parçası bulunuyordu. Bir mektuptu bu! Doktor vakit kaybetmeden tütsülerin yanına konulmuş kâğıdı açtı, okudu ve yorum dahi yapmadan mektubu polis memurlarına uzattı. Ben de içinde yazanları okuma şansını yakalamıştım. Yazan kişinin el yazısı pek iyi sayılmazdı fakat bu önemli değildi. Adamın fedakârlığı yazdıklarından anlaşılıyordu.

Değerli efendim,

Yaşananları babanızla konuşunca öğrendim, benim yüzümden haksız yere suçlanmışsınız. Size yapılan bu saygısızlık kimsenin yanına kalmayacak, intikamınızı alacağım. Tüm benliğimle size müteşekkir olduğumu en azından böyle kanıtlayabilirim.

Mektupta yazanlar aşağı yukarı böyle bir şeydi.

Ah efendiler, ne tuhaf işti bu! Geta terliklerinin bu sumo güreşçisine ait olduğunu öğrenince polis memurlarına anlattıklarım amma aptalca gelmişti! Tüm bu talihsizliklerin ardından hanımefendinin babasıyla konuşma fırsatım oldu. Sumo güreşçilerinin geta terliklerini çok çabuk eskittiklerini, düğümlerin erkenden gevşeyip sarktığını söyledi. Güçlerinin büyük bir kısmı ayak başparmağından gelirmiş sumo güreşçilerinin, yürürken başparmaklarına ağırlıklarını verdikçe düğüm gevşermiş… Hanımefendi de ailesinin diğer fertleri de sumo güreşini pek severlermiş. Dilini koparıp intihar eden bu güreşçi, İbaraki ekibinden yakışıklı bir adammış, hanımefendinin ailesi tarafından da sevilip sayılan bir güreşçiymiş. Adı Kotatsuyama olan bu güreşçinin gelecek vadettiğini düşündükleri için ailecek onu destekliyorlarmış.

Olacak iş değil! İntikam almaya gelen hanımefendinin hayaleti değil, bir sumo güreşçisiymiş! Daha önce de demiştim, başından beri hanımefendinin uygunsuz davranışlarda bulunacak bir kadın olmadığından emindim. Tüm bu yaşananlar da beni haklı çıkarmıştı. Görüyorsunuz ya efendiler, hanımefendimin başına gelen tüm bu talihsizlikler bir sumo güreşçisine hamilik ettiği içinmiş! Diyorum ya, bu ilim adamlarının inadı

tuttu mu, kimseye inanmazlar. Efendim de karısının masumiyetini kabul etmemekte ısrar etmişti.

Şu işe bakın, anlatırken kendimi kaptırmışım. Artık sizler de doğruları öğrendiğinize göre ben artık müsaadenizi isteyeyim.

TAŞ DUVARIN RUHU

I

Akimori ailesinin konağı N. şehrinde, Yutaro Yoşida'nın yaşadığı apartman dairesinin hemen batısında bulunuyordu. Çatısı gri kiremitlerle kaplı, eski usul bir tasarıma sahip güneye bakan bu geniş konağın etrafını süsleyen görkemli kestane ağaçları ve çalı meşeleri apartmanın herhangi bir penceresinden içeriyi görmeyi zorlaştırıyordu. Konağı çevreleyen ve üç metreye yakın olduğu varsayılan duvarlar bir önceki kış yenilenmişti. İki yapının önünden, doğu-batı yönünde ilerleyen ıssız ve on metre genişliğinde bir yol geçiyor ve konağın ana kapısını dokuz yüz metrekarelik uzun bir araziden ayırıyordu. Otlarla dolu bu boş arazinin güneyinde onlarca metre yüksekliğinde bir uçurum vardı.

Yutaro Yoşida buraya yerleştiği günden itibaren ağaçlar ve duvarlar arasına gizlenmiş bu konağa açıklanamaz bir ilgi beslemeye başlamıştı. Fakat onu bu konağa çeken şey konağın şatafatlı görünüşü değildi, asıl merak ettiği Akimori ailesinin üyeleriydi. Taşınalı tam altı ay olmuştu fakat hizmetçi kılıklı bir kadın dışında bu aileye mensup hiç kimseyi görmemişti etrafta. Kadın ara sıra taş duvarın batısında kalan arka kapının etrafında görünüyordu. Elbette bu devasa tahta kapının açık olduğuna da hiç rastlamamıştı Yutaro. Anlaşılan, Akimori ailesi oldukça kasvetli, münzevi bir aileydi. Yutaro bu ailenin mensuplarının toplum tarafından unutulmuş, bu ıssız dağ yamacına terk edilmiş insanlar olduğundan emindi.

Söylentilere göre ailenin direği altmış yaşlarının sonunda dul bir adamdı. Bu devasa konakta iki bekâr oğluyla yaşıyordu. Yaşlı adam ve oğullarının yanında konağın işlerini çekip çeviren bir uşak ve karısı ile bir-iki hizmetçi kadın vardı. Bu söylentileri yayanlar dahi ne yaşlı adamla ne de oğullarıyla karşılaşmışlardı.

Konak hakkında dedikoduların yaygınlaştığı bu dönemde, bir gün Akimori ailesinin başına akıl almaz bir olay geldi. Oldum olası aileyi merak eden Yutaro ise kendini bu olayın merkezinde buldu.

Bu esrarengiz olay yaz aylarının ortasında, nemli bir pazar gününde yaşandı. Saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu. Memleketteki evine mektup yazmayı yeni bitiren Yutaro, posta gönderim vaktinin geldiğini fark etti ve postacıyı yakalamak için apartman dairesinden aceleyle çıktı. Dakikliğinden ödün vermeyen çalışkan postacı çoktan posta kutusunun önüne eğilmiş, kutuyu açmak için anahtarını çıkarmıştı. Yutaro adamın yanına yaklaşıp kendisine selam verdikten sonra memlekete göndereceği mektubu adama teslim etti. Karşısında duran terden sırılsıklam olmuş, yüzü kırışıklıklarla dolu yaşlı postacıyı bir süre tepeden tırnağa süzdü. “Ne kadar sıcak ve ne kadar sessiz bir yer burası,” diye düşündü. Dağ yamacındaki bir semt için bile fazlasıyla sessizdi. Bu sokaklardan pek geçen olmazdı ve o gün yine de normale kıyasla bile fazla ıssız, sıcak bir gündü sanki. On metrelik yol üzerinde yatıp dinlenen bir kedi dahi yoktu, yalnızca kavuran gün ışığıyla kaplı bir sessizlik hâkimdi etrafa. Bu sessizliğin bir felaketin habercisi olduğu sonra anlaşılmıştı.

Yutaro ve yaşlı postacı, Akimori konağından boğuk bir feryat duyunca irkildiler. Hemen bakışlarını feryadın duyulduğu tarafa, batı yönüne çevirdiler. Yanında dikildikleri posta kutusundan yaklaşık 60 metre ötede, Akimori Konağı’nın giriş kapısının hemen önünde beyaz yukata giymiş iki erkek, siyah, büyükçe bir yığının üzerinden atlayıp yüksek ve dayanıklı taş duvar boyunca yan yana koşuyor, Yutaro’nun bulunduğu noktadan kaçarak uzaklaşıyorlardı. Kaçan iki figür birbirine öyle yakındı ki, her an biri diğerinin üstüne çıkacak gibi koşuyorlardı. Kısa süre içerisinde kuzey yönüne kıvrılan taş duvarın gölgesinde yok olmuş gibi bir anda hiçbir yerde görünmez oldular. Oldukça tuhaf bir olaydı bu… İkili en az 60 metre uzaktaydılar, bu nedenle kim olduklarını anlamak güçtü. Yalnızca vücut yapılarının benzer olduğu, aynı şekilde beyaz yukata giydikleri ve yukatalarını siyah kemerle bağladıkları belliydi. Yutaro şaşkınlıktan serseme dönmüştü ve yanındaki posta kutusuna yaslandı. Yaz sıcağıyla sımsıcak olmuş posta kutusu derisini yakmaya başlayınca kendine geldi ve postacının çoktan Akimorilerin konağına doğru koşmaya başladığını fark etti. Hemen yaşlı adamı takip ettiyse de ön kapıya vardığında şüphelilerin çoktan kaçmış olduğunu gördü. Uzaktan büyük ve siyah bir yığın gibi görünen nesnenin tam da korktukları gibi bir kurbanın vücuduna ait

olduğunu gördüler. Yüzüstü yere yığılmış bu kişi hâlâ zorlanarak nefes alıyordu. Orta yaşlarındaki bir kadındı bu, bembeyaz ensesi açıktaydı. Vücudundan akan kıpkırmızı kan yol boyunca dağılmaya başlamıştı. Postacı endişeyle eğilip kadını kucakladı ve Yutaro'ya, "Git şu adamları kovala!" dercesine bir işarette bulundu.

Altı metre genişliğindeki yol ve onu çevreleyen büyük taş duvar, konağın ön kapısının hemen önünden kuzeye doğru kıvrılıyordu. Sağa kıvrılan uzun yol boyunca koşarken vücudu dans eder gibi görünüyordu. Sağ tarafında Akimorilerin konağını da çevreleyen o yüksek taş duvar kalıyordu, sol tarafında ise benzer yükseklikte bir tuğla duvar vardı. Bu tuğla duvar, konağın yanında bulunan, bir barona ait olan evi çevreliyordu. İki tarafı da duvarlarla kaplı yol boyunca saklanabilecek pek bir yer yok gibiydi. Ama ne tuhaftır ki, etrafta suçlulardan eser yoktu!

Uzun yol boyunca karşısına çıkan ilk kişi, aradığı kişilere benzemiyordu. Batı tarzı takım elbise giymiş bir adamdı. Bir elinde siyah bir deri çanta tutuyordu, bir satış pazarlamacıya benziyordu. Adamı gören Yutaro zaman kaybetmeden sordu:

"Yol boyunca koşturan beyaz yukatalı iki adam gördünüz mü?"

Ani soru karşısında afallamış adam bir süre hiçbir şey demedi. Ardından kafasını hayır anlamında salladı. "Öyle birilerine rastlamadım. Bir şey mi oldu?"

"Ah, hem de neler oldu!" diye atladı telaşlı Yutaro. "Hemen az önce, Akimori Beylerin evinde bir cinayet işlendi!"

"Ne diyorsun sen?!" Adamın suratının rengi atmıştı. "Bir katil mi? Kim ölmüş?!" Adam endişe içinde Yutaro'nun peşine takılıp olay yerine koşturmaya başladı. Koşuştururken nefes nefese kendini tanıttı.

"Ben Akimorilerin uşağıyım… Adım Yaiçi Togava," dedi.

Taş duvardan köşeye dönüp Akimori Konağı'nın ana kapısını gördüklerinde konuşmayı kesip olay yerine ilerlediler. Kısa süre içinde yerde yatan kadın ve kadının yaralarına mendille pansuman yapan postacı da göründü. Takım elbiseli adam, kadını görür görmez hızlandı ve, "Ah, Someko!" diye bağırdı. Adam acıdan deliye dönmüş gibiydi, kendine hâkim olamıyordu, "Bu… Bu benim karım!" diye bağırıyordu. Kadının yanına geldiğinde dizlerinin üstüne çöküp karısının üzerine çullandı. Yutaro duvarın diğer köşesinden çindon'ya bandosunun "Çiçiçin… Çiçiçin…" diye gelen sesini duyabiliyordu.

II

Birkaç dakika sonra, N. şehrinin polis karakolunda.

Çaylak polis, o gün etrafa hâkim olan kavurucu sıcağın etkisiyle gelen şekerleme isteğine karşı koymaya çalışıyordu.

O sırada, boynundan aşağı çanlar ve bir adet taiko davulu asılmış, kıyafetinin arkasında “Kafe Lupin” yazan bir chindon’ya müzisyeni nefes nefese polis karakoluna girdi Polis memurlarına Akimori Konağı’nın önünden geçtiklerini ve bu sırada endişe içindeki üç adamdan yaşanan korkunç cinayeti öğrendiklerini söyledi. Adamların yaşadıkları şokun etkisiyle ne yapacaklarını şaşırdıklarını, dolayısıyla olayı bildirmek için kendisinin geldiğini de ekledi.

Bir cinayet olayı demek! Çaylak polis Haçisuka detayları duyar duymaz uykusunun açıldığını hissetmişti, yerinden fırlayıp saate baktı. Saat 14.50’yi gösteriyordu. Vakit kaybetmeden emniyete telefon açarak durumu bildirdi ardından çindon’ya müzisyeninin peşine takıldı.

Olaya tanıklık eden üç adamın etrafına konak çalışanları ve yoldan geçen meraklı insanlar da toplanmıştı, cinayet olayı duyulmaya başlamıştı demek. Toplanan insanları kovalamakla uğraşan Yutaro, polis memurunu görünce adama yaklaşıp kanlara bulanmış bir bıçak uzattı. Bu bıçağı, kurbanın bulunduğu yerden yaklaşık 10 metre uzakta, batı tarafında bulduğunu söyledi.

Polis Haçisuka vakit kaybetmeden tanıkları sorgudan geçirmeye başladı.

“Anlattıklarınıza göre, Bay Yoşida tam bu noktadan koşmaya başlayıp yukata giyen iki adamın arkasından gitti. Bu sürede karşı yönden Bay Togava, konağa doğru yürüyordu. Yani suçluları bir noktada sıkıştırmış olmanız gerekirdi, herhangi bir yol ayrımı da yok sonuçta. Ama suçlulara hiçbir yerde rastlamadınız, öyle mi? Öyleyse…”

Haçisuka dar yol boyunca yürüyerek etrafı kolaçan etmeye başladı. Kaşlarını çatmış, dudağını ısırarak yolu inceliyordu. En sonunda taş duvarın batısında kalan, Akimori Konağı’nın tahtadan yapılmış arka kapısına yöneldi. Yüzünü tanıklara çevirip ikiliye acıklı bir şekilde gülümsedi.

Yutaro da Bay Togava da polis memurunun ne ima ettiğini hemencecik anlamışlardı. Kafalarını sallayarak onayladılar.

“Bu ne feci olay…” dedi Togava. Yüzünde umudunu yitirmiş bir ifade vardı. “Yol boyunca kaçabilecekleri tek yer konağın arka kapısı…”

Polis Haçisuka cesaretini toparlayıp arka kapıyı açmaya gitti ve konağın bahçesine girdi. Bir süre içeride etrafı inceledikten sonra suratında gururlu bir ifadeyle geri çıktı.

“Evet. Tam da düşündüğümüz gibi İçeride ayak izleri var.”

İşte bu anda kıdemli bir polis memuru önderliğinde bir grup polis olay yerine geldi. Haçisuka, Yutaro’nun kendisine verdiği suç aletini ve kendi ön incelemesinin sonucunda edindiği çıkarımları gururlu bir şekilde kıdemli polise bildirdi. Ardından tekrar tanıkların ifadeleri alındı. Kurban Akimori ailesinin uşağı Togava’nın karısı Someko’ydu. Cinayet Yutaro ve postacının gözleri önünde olmuştu, kurbanın bir bıçak darbesiyle hayatını kaybettiği ise aşikârdı. Bütün bu nedenlerden dolayı kurbanın cesedini incelemeyi bıraktılar. Yutaro’nın, postacı ve Bay Togava’nın ifadeleri doğrultusunda, kıdemli polis memuru, Haçisuka’nın keşfettiği ayak izlerini incelemeye karar verdi.

Önce arka kapıyı açıp içeri girdiler. Karşılarında, yaklaşık 10 metre uzakta, mutfak kapısının girişi vardı. Sol taraflarında yol ile beraber kıvrılan devasa taş duvar bulunuyor, sağ taraflarında ise gür bitkilerle dolu bahçe uzanıyordu. Bahçenin hemen ardında ana bina, yani konak vardı. Bitkiler sıcaktan etkilenmesin diye sulama yapılmıştı, yerler hafif nemliydi. Arka bahçe kapısı ve mutfağa açılan kapı arasında ayakkabı izleri ve zori terliklerine ait izler üst üste binmiş gibi görünüyordu. Polis Haçisuka’nın keşfettiği ayak izleri arka kapıdan hemen sağa sapıyor, bahçenin gür bitkileri arasından konağa ilerliyordu. İyice incelediklerinde bu izlerin bahçelerde kullanılan geta terliklerine ait olduğunu fark ettiler. Çok sayıda ayak izi görülebiliyordu.

Yapılan incelemelerin sonunda bahçedeki ayak izlerinin dörde ayrılabileceğini saptadılar. Çıkarılan sonuca göre, iki insan bahçe getaları ile bahçede ileri geri gezinmişti Arka kapıdan girip tekrar dışarı mı çıkmışlardı? Yoksa konaktan çıkıp suç işledikten sonra içeri mi dönmüşlerdi? Bu sorunun cevabını bulmak basit olacaktı, geta terliklerinin önü ve arkası belirgin bir şekilde farklıydı, böylece kişinin nereye gittiğini anlamak için biraz dikkatlice bakmak yeterliydi. Bahçedeki geta izlerine birebir uyan bir çift geta terliği, verandanın hemen önünde duruyordu.

Akimori ailesi şüpheli gözükmeye başlamıştı.

Polis memurlarının yüzü gülüyordu. Kıdemli polis, Haçisuka'ya bahçede kalmasını ve ayak izlerini incelemesini söyledi. Kendisi ana binanın verandasına doğru yürüdü. Yutaro, postacı ve Bay Togava ile birlikte Akimori ailesi üzerine detaylı bir araştırma başlatıldı.

Ailenin büyüğü Tatsuzo Akimori hastalığından dolayı hareket edemediğini söyleyerek soruşturmaya dahil olmak istemediğini belirtti. Ev idarecisi ve kadın hizmetçiler de bu hastalığa şahit olduklarından kıdemli polis, adamın oğullarını çağırarak soruşturmaya devam etti. Fakat oğullar ortaya çıkınca Yutaro ve postacının beti benzi attı.

Karşılarında dikilen iki adamın vücutları benzer yapıdaydı, ikisinin de üstünde beyaz yukata vardı. Yukatalarını siyah krep kumaştan bir kuşakla bağlamışlardı. İsimleri Hiroshi ve Minoru'ydu, ikisi de yirmi sekiz yaşındaydı. Tek yumurta ikizleri oldukları aşikârdı.

Bir süre kimseden çıt çıkmadı. Fakat kendini tutamayan postacı sonunda titrek bir sesle haykırdı:

"Bu, bu adamlar! Konaktan kaçan bu adamlardı!"

Postacının haykırışı üzerine iki oğul detaylı bir soruşturmadan geçti. Fakat ikizler olayın yaşandığı vakitte arka bahçenin çardağında, mor salkımların gölgesinde şekerleme yaptıklarını söylediler. Ön kapıdan çıkmadıklarını, kendilerinin olayla hiçbir alakalarının olmadığını iddia ediyorlardı.

Kadın hizmetçiler bir kez daha ifadeleri alınmak üzere çağırıldı. Yaşlı hizmetçi Natsu, gününü yan binada yaşlı adamın bakımıyla geçirdiğini ve bu nedenle ana binada olanlar hakkında hiçbir şey bilmediğini belirtti. Genç hizmetçi Kimi ise evdeki genç beyefendilerin çardakta şekerleme yaptıklarını gördüğünü belirtirken görev başında uyukladığını, yaklaşık bir saat boyunca evde olanlardan haberinin olmadığını da ekledi. Olay yaşanmadan hemen önce Someko, genç hizmetçiyi telefonla aramış ve o yokken evle ilgilenmesini istemişti. Genç kadın ifadesini verirken uyuyakaldığı için çok pişman olduğunu üstüne basa basa belirtti.

İkiz kardeşler bir şahit bulmuş olsalar da cinayetin yaşandığı vakitte çardakta olduklarını tam anlamıyla kanıtlayamamışlardı. Daha kötüsü, ne zaman Someko Togava'nın ismi anılsa ikisi de endişeyle gözlerini kırpıştırıyor, konuşurken sesleri titremeye başlıyordu. Bu hareketleri açık bir şekilde polis memurlarını şüphelendiriyordu. Bunun üzerine kıdemli

polis, ikizlerin parmak izlerinin suç aleti üzerindekilerle eşleşip eşleşmediğini öğrenmesi için emrindeki polislerden birini Tokyo metropolü emniyet müdürlüğüne gönderdi.

III

Konak içinde soruşturmalar devam ederken ayak izlerini muhafaza etmek için bahçede bekleyen acemi polis Haçisuka ise kariyerindeki ilk cinayet vakasında böylesine önemli bir ipucu bulmanın gururunu yaşıyordu. Sayesinde her şey tereyağından kıl çeker gibi kolayca çözülecekti. Kendinden emin bir şekilde ellerini arkadan bağlayarak ayak izleri boyunca bir oraya bir buraya yürüyordu.

Dikkatlice bakıldığında ayak izleri oldukça ilgi çekici görünüyordu. Örneğin, arka kapının yakınlarında bir yere çömelip baktığında geta terlikleri tarafından basılmış pembemsi renkte, genişçe bir broşür olduğunu görmüştü. Broşür üzerindeki geta izlerine bakılırsa, üzerine basan kişi kapı tarafına yöneliyordu. Yani bahçe getalarını giyen bu bişi, gür bitkilerin olduğu bahçeden gelmiş ve arka kapıdan kaçmayı planlamıştı. Demek öyleydi… Yerdeki broşür bir kafeye aitti, Kafe Lupin adında bir kafenin reklam broşürüydü. Lupin mi? Haçisuka bu ismi bir yerlerde duyduğuna emindi.

Aklına aniden bir şeyler gelmiş gibi hızlıca çömeldiği yerden kalktı ve yüzünde düşünceli bir ifadeyle hareket etmeden bekledi. Bir süre sonra mutfağın kapısından genç hizmetçi Kimi'nin çıktığını gördü, kadın ifadesini vermiş olmalıydı. Yanına yürüyerek seslendi.

"Bakar mısın? Sormak istediğim bir soru olacaktı. Gazete veya broşürler nereye bırakılıyor bu evde?"

"Gazeteler mi?" Hizmetçi ellerini önlüğüne silerek kuruladı. "Gazeteleri şurada gördüğünüz arka kapıdan girip mutfağa getiriyorlar. Posta da aynı şekilde geliyor, efendim. Reklam broşürlerini ise kapıyı hafifçe aralayıp atıp bırakıyorlar."

"Anladım. Yanıtların için teşekkür ederim." Polis Haçisuka kafasını eğerek teşekkür etti. O âna kadar kendinden emin hisseden acemi polis şaşkınlığa uğramış, suratının rengi değişmeye başlamıştı. Endişe içinde dudaklarını ısırırken parmak uçlarıyla şakaklarına hafifçe dokunup masaj yapıyordu.

Çok tuhaftı. Broşürler arka kapıdan içeri atılıyordu. Suçlu ise kadını öldürmek için dışarı çıkarken bu broşüre basmıştı. Gerçekten böyle mi olmuştu yani? Olayların bu şekilde gelişmesi mümkün müydü? Hayır, hayır… Hiçbir mantığı yoktu bu işin! Acemi polis bulunduğu yerde derin düşüncelere daldı.

Bu sırada kıdemli polis ve emrindeki polis memuru, yanlarına Hiroşi ve Minori'yi almış, kendilerinden memnun surat ifadeleriyle konaktan ayrılıyordu. Haçisuka ise durum karşısında git gide telaşlanmaya başlamıştı. Heyecanla kıdemli polisin yanına giderek, "Bekleyin lütfen! Bu olaya dair şüpheli unsurlar var…" dedi.

"Neymiş o şüpheli unsurlar?" Kıdemli polis, çaylağa doğru eğildi. "Olayın çözülmediğini mi iddia ediyorsun sen? Saçmalama, her şey apaçık ortada işte! Adli tıptan aradılar az önce. Bıçağın kabzasındaki parmak izleri Hiroşi Akimori'ye ait çıktı!"

Kıdemli polisin söyledikleri üzerine Haçisuka çaresizce geri çekildi.

Polis memurları yakaladıkları suçlularla birlikte olay yerinden ayrıldılar. Akimori ikizleri suçlu bulunmuş ve emniyet müdürlüğüne götürülmüştü. Bir süre orada tutuklu kalmalarına karar verilmişti, böylece vaka da durulacaktı.

Acemi polis Haçisuka, bu gelişmelerden hiç memnun kalmamıştı. Akşam vakti olmuş, mesaisi bitmişti ama yine de konu hakkında derin derin düşünüyordu. Çareyi Akimori Konağı'nı tekrar ziyaret etmekte buldu. Kendisini karşılayan hizmetçiyle arka kapıdan girerek geta terlikleri tarafından ezilmiş broşürün yanına gitti ve bir kez daha olaylar üzerine fikir yürütmeye başladı.

"Kafe Lupin" adında bir mekânı tanıtmak amacıyla yapılmış bir broşürdü bu. Çindon'ya bandosundaki müzisyenlerden biri savurmuş olmalıydı. Öyleyse bu kapının önünden ilk çindon'ya müzisyenleri mi geçmişti? Yoksa suçlu ikili, bandodan önce bu kapıdan çıkıp gitmiş miydi? Yerdeki broşüre bakılırsa buradan ilk bandonun geçmiş olması gerekiyordu, ardından ise kaçmaya çalışan suçlular ayaklarındaki bahçe getaları ile broşürün üstüne basıp geçmiş olmalıydılar. Bu durumu yorumlamanın başka bir yolu yoktu. Elbette ya, aksi mümkün değildi. Bu durumda çindon'ya bandosundaki müzisyenler, iki suçlu kapıdan kaçmadan önce buradan geçmişti. Yani bu korkunç olay yaşandığında buradan çoktan geçip gitmiş olmalılardı, değil mi? Başka bir çıkarım yapılamazdı, değil mi? Hayır, hayır, bir yanlışlık olmalıydı! Çindon'ya bandosu felaket yaşandıktan

sonra geçmişti, içlerinden biri karakola koşup Haçisuka'ya haber vermişti. Nereden bakarsa baksın mantıklı bir açıklama bulamıyordu!

Kafası iyice karışmış olan acemi polis ayağa kalktı.

Yapabileceği tek bir şey vardı. Çindon'ya müzisyenleriyle konuşup ifadelerini almalıydı. Gerçekten de bu feci olay yaşanmadan önce buradan geçmiş olabilirlerdi. Elbette bu ihtimal pek olası durmuyordu, yine de ifadelerini almanın bir zararı olmazdı. Haçisuka bir yandan çözüm önerileri düşünürken diğer yandan da doğu yönünde, taş duvar boyunca yürüyordu. Akimori ailesinin yaşadığı konaktan ayrılmıştı.

Düşündükleri doğruysa, yani çindon'ya müzisyeni suç işlendikten sonra broşürü attıysa… Bu durumda suçlulara ait ayak izlerini açıklamak gerekiyordu… Elbette ya! Her şey acımasız bir tuzaktan ibaretti. Akıl almaz bir tuzak kurulmuştu. Acemi polis derin düşünceler içinde yürümeye devam ediyordu. Fakat bütün bu beyin fırtınasına rağmen bir kez daha çıkmaza girmiş, çözümü olmayan bir sorunla karşılaşmıştı.

Akimorilere ait konağın ana kapısına, yani suç mahalline yaklaştığında şaşırtıcı bir gerçek dikkatini çekti, genç polis bir süre afallamış hâlde olduğu yerde kaldı. Kafasını bir o yana bir bu yana eğip önündeki manzaraya dikkatlice baktı. Bu gerçek her şeyi değiştirirdi işte… İyice canı sıkılmıştı, dudaklarını büzüştürdü ve huzursuzluk içinde yürümeye devam etti. Konağın hemen yakınındaki apartman binasının önüne geldiğinde bina yetkilisine dönerek Yutaro Yoşida'yı çağırmasını istedi.

Soruşturma sürecinde fazlasıyla yorulmuş ve dinlenmek için odasına çekilmiş Yutaro tekrar çağırıldığını duyunca şaşırmıştı. Vakit kaybetmeden odasından çıkarak merdivenleri indi. Haçisuka'nın suratındaki ifadeyi görünce, "Yeni bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Aslına bakarsan herhangi bir gelişme olmadı. Sana sormak istediğim birkaç soru var yalnızca. Kusura bakmazsan biraz benimle gelmeni isteyeceğim."

İkili binadan çıkarak yürümeye başladılar.

"Neler oluyor?" Yutaro, polisin arkasından giderken heyecanla sordu. Fakat polis hiçbir şey söylemeden yürümeye devam ediyordu. Akimori ailesine ait konağın ön kapısına vardıklarında Haçisuka, az önce hayretler içinde kaldığı noktada durakladı. Yutaro'ya dönerek, "Şu an durduğum nokta suç mahalli, yani kadının öldürüldüğü nokta, değil mi?" diye sordu.

Birden soruları ve cevabı aşikâr olan bu soru karşısında Yutaro'nun kafası daha da karışmıştı. Titreyerek kafasını aşağı yukarı salladı ve onayladı. Haçisuka, telaşlı Yutaro'yu baştan aşağı süzerek konuşmaya devam etti. "Bak, ifadende dürüst olduğuna inanıyorum. Fakat tutarsızlıkları bir türlü göz ardı edemiyorum. Kurbanın yerde yattığını gördüğünde apartmanın önünde, posta kutusunun yanında olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Yutaro hemen onayladı. "Evet, efendim. Bana inanmıyorsanız postacıya sorabilirsiniz."

"Pekâlâ. Dediğin doğruysa buradan baktığımızda bahsettiğin posta kutusunun görülebilmesi gerekirdi, değil mi? Bir baksana sen de. Posta kutusunu görebiliyor musun buradan?"

Yutaro'nun beti benzi atmıştı. Gerçekten de görüş alanında posta kutusundan eser yoktu! Kendisi bir yana, gölgesi bile görünmüyordu! Posta kutusundan yalnızca birkaç metre ötede bulunan sokak lambası yaydığı loş ışıkla etrafı aydınlatıyordu. Fakat aydınlattığı yolun üzerinde posta kutusunu görmek mümkün değildi.

Polis Haçisuka, Yutaro'nun omzuna elini koydu ve titreyen bir sesle, "Burada neler oluyor sence?" diye sordu.

IV

Gelişmeler karşısında şaşkına dönen Yutaro, akşam yaşananları düşünmekten uyuyamamıştı. Ertesi sabah erken saatlerde yine Haçisuka tarafından çağınhnca memnuniyetsiz bir şekilde kimonosunu giyip odasından çıktı.

Haçisuka merdivenlerden inen adamı görünce, “Biraz yardımını isteyeceğim,” dedi. Bir önceki günün aksine oldukça sıcak davranıyordu. “Dün gece ben de hiç uyuyamadım. Yanından ayrıldıktan sonra tüm geceyi çindon’ya bandosundaki müzisyenleri arayarak geçirdim. Şimdilik aramızda sır olarak kalsın ama çok şaşırtıcı gelişmeler oldu. Olanları tekrar hatırlayalım: Cinayetten kısa süre sonra, çindon’ya müzisyenleri arka kapının önünden geçerken içeri bir broşür attılar. Aradığımız suçlular da kaçarken bahçe getaları ile bu broşüre basıp geçti. İşte burada olaylar karmaşıklaşıyor. Broşürün üzerindeki geta izleri suç anına değil, sonrasına ait. Konakta yaşayan ikizleri suçlu göstermek için kurulmuş korkunç bir tuzak yani! Gerçek suçlu kim henüz hiçbir fikrim yok ama Akimori ikizlerinin suçsuz olduğuna eminim.”

Apartmandan çıkarken Yutaro’nun yüzündeki şaşkın ifadeyi umursamayan Haçisuka karamsar bir sesle konuşmaya devam etti. “Ama fikirlerimi emniyetteki polislere dinletemiyorum ki bir türlü… Sonuçta ellerinde şahitler var, kanıtlar var… Bunlar yetmezmiş gibi ölen kadın ve ikizlerin arasında akla hayale sığmayan bir ilişki olduğunu öğrendiler! İnanılacak iş mi bu? Artık öldürülen kadın ikizlere ‘özel bir hizmet’ mi sunuyordu, yoksa kendi arzularına yenik düşmesinin sonucunda ikizlerle bir işler mi çevirmeye başlamıştı bilemiyorum. Tek bildiğim emniyettekilerin bu ahlak dışı ilişkiyi cinayetin asıl sebebi olarak kullanacağı. Hem dün konuştuğumuz şu posta kutusu olayını da çözemedim daha… Bu olayda çok tuhaf bir şeylerin olduğu kesin… Bu kadar gizemli bir vakada geri çekilip işleri oluruna bırakamam.”

İkili Akimori Konağı’nın ön kapısına vardılar. Acemi polis Haçisuka cebinden büyükçe bir mezura çıkardı ve Yutaro’nun da yardımıyla taş duvar boyunca yürüyüp duvarın ölçülerini aldılar. Fakat ne kadar uğraşsalar da nafileydi, posta kutusunun bulunduğu noktadan kurbanın yerde yattığı

noktayı göremiyorlardı. Duvarın kavisi, kurbanın bulunduğu noktayı gizliyordu. Tam tersi şekilde kurbanın yerde yattığı noktadan da posta kutusunu görmek mümkün değildi. Haçisuka bir süre sonra pes edip mezurayı bir kenara attı.

“Yoşida. Bir kez daha soruyorum. Bu son soruşum olacak, bana yardımcı olacağına inanıyorum. Bana doğruyu söyle lütfen. İfadende postacı ile posta kutusunun yanında dururken suç mahallini gördüğünü söyledin, değil mi? Gördüğüne gerçekten emin misin?”

Yutaro, Haçisuka’nın ısrarla aynı soruyu sormasına öfkelense de kendine hâkim olarak dün gece verdiği cevabı yineledi.

“Eminsin yani? Pekâlâ. Şüphelendiğim için kusura bakma.” Haçisuka mezurayı tekrar topladı. Yutaro’ya dönüp kafasını sallayarak, “Öyleyse cinayetin yaşandığı günden bu yana taş duvarın yola yaklaşık altı metre daha yakınlaştığı dışında bir açıklama kalmıyor geriye. Elbette böyle bir şeyin mümkün olması söz konusu dahi olamaz… Yine de teşekkür ederim ifaden için,” dedi. “Yalnız şimdiden söylemiş olayım, bu çelişki ifadenin güvenilirliğinin sorgulanmasına sebep olabilir ve tekrar aynı soruyla karşılaşabilirsin.”

Sözlerini bitiren acemi polis Haçisuka hayal kırıklığına uğramış bir şekilde uzaklaştı.

Yutaro derin bir iç çekti. Başına iş almıştı. Gerçekten yanılıyor olabilir miydi? Hayır, hayır, kadını yerde yatarken gördüğüne emindi. Emin olmasına emindi fakat bu olayda gerçekten de bir tuhaflık vardı. Polis Haçisuka, Akimori ikizlerinin suçlu olmadığını söylemişti. Öyleyse kimdi bu kadını öldüren? Bir suç ortağı var mıydı? Akimorilerin dışında ikiz kardeşler var mıydı etrafta? Yoksa…

Gizemini koruyan tüm bu olaylar artık huzurunu bozmaya başlamış, rahatsız edici bir hâl almıştı. Haçisuka’nın ayrılmadan önce dedikleri içine oturmuştu. Şüpheli tanık yerine mi konulacaktı gerçekten? Nereden çıkmıştı şimdi bu? Yutaro karamsar düşüncelerin içinden çıkamıyordu. Ne kadar düşünürse düşünsün bir türlü çıkar yol bulamıyordu. Tek başına düşünerek bir adım bile ilerleyemeyeceğini anlamıştı, kendisine yardım edebilecek güvenilir birilerini aramaya başladı.

Elbette ya, Kyosuke Aoyama’ya gidebilirdi! Son zamanlarda okulundaki derslere girmeye başlamış tuhaf bir adam olan Kyosuke’den yardım isteyebilirdi. Yutaro ile konuşurken geçmişte pek çok suç vakasına

dahil olduğunu, birçoğunun çözümüne yardımcı olduğunu söylemişti. Olayı tüm detaylarıyla anlatırsa bir yardımı dokunabilirdi.

Ertesi gün okuldan ayrılır ayrılmaz vakit kaybetmeden Kyosuke Aoyama'nın evini ziyarete gitti.

Kyosuke oturması için Yutaro'ya sandalye uzatırken ilgisiz olduğunu belli eden bir tonla, "Bahsettiğin şu vaka çoktan çözülmedi mi?" diye sordu. Yutaro tanık olduğu olayları detaylıca anlattı. Acemi polis Haçisuka'nın vaka çözümlendikten sonra ortaya attığı argümanla ikizlerin masumiyetinin kanıtlandığını, taş duvarın gizemli kavisi ile posta kutusunun ve kurbanın nasıl gizlendiğini, bu tuhaf olaylar nedeniyle kendi şahitliğinin şüpheli görünebileceğini detaylıca anlattığında Kyosuke ilgisiz tavrını geride bırakmış ve dikkatlice dinlemeye başlamıştı, hatta ara sıra konuşmayı bölerek sorular dahi sormuştu. Öğrendikleri karşısında gözlerini kapatıp düşündükten sonra ayağa kalktı. "Pekâlâ, anladım. Sana yardım edeceğim. Şimdilik şunu söyleyebilirim: Haçisuka'nın da dediği gibi suçlu Akimori ikizleri değil. Kim olduğunu sorarsan bunun cevabını almak için yarın akşamı beklesen daha iyi olur," dedi.

V

Ertesi gün bir türlü bitmek bilmiyormuş gibiydi Sanki zaman geçmiyor, saatin akrep ile yelkovanı zerre hareket etmiyordu. Sabırsızlıkla akşamı bekleyen Yutaro, akşam yemeğini erkenden yemiş ve hemen evden dışarı atmıştı kendisini.

Kyosuke Aoyama koltuğuna oturmuş, Yutaro'yu bekliyordu. "Bugün bahsettiğin polis Haçisuka ile görüştüm. Oldukça zeki birine benziyor," dedi. "Bu vakayı çözdüğü için terfi alacağı kesin."

"Gerçek suçlunun kim olduğunu bulabildin mi?"

"Buldum tabii! Dün konuşmanı bitirir bitirmez anlamıştım aradığın suçlunun kim olduğunu. Şaşırtıcı hiçbir yanı yok ki! Biraz düşün, çok basit bir vaka değil mi sence de? Postacıyla birlikte yolun ötesindeki iki suçlunun ardından koştunuz. Konakta çalışan uşak ise yolun diğer ucundan konağa doğru yürüyordu. Bu süreçte suçluları gören olmadı. Dolayısıyla kaçabilecekleri tek yere, yani Akimori Konağı'nın arka kapısına baktınız. Ve orada katile ait ayak izlerini buldunuz. Sonrasında ise ayak izlerinin cinayetten çok daha sonra oluştuğunu öğrendiniz. Buradan nasıl bir çıkarım yapılır sence?"

"Katiller arka kapıdan girmedi demek oluyor bu."

"Aynen öyle. Bu süreçte taş duvarın dışarısında yalnızca üç kişi vardı. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Sanırım anlıyorum… Ya da hayır, pek anlayamadım."

"Anlaşılmayacak ne var? Katil duvarın dışındaydı demek oluyor bu. Yani kısaca, katil üçünüzden biri!"

Ne demekti bu? Yutaro bağırarak inkâr etmek istedi. Fakat Kyosuke onu sakinleştirerek, "Üçünüzden biri, çindon'ya müzisyeninin arka kapıya ulaşarak kafenin broşürünü bırakması ile cinayet sonrasında çindon'ya müzisyeninin polis memuru Haçisuka'yı çağırması arasında geçen sürede arka kapıdan girmiş olmalı. İşte aradığınız suçlu o."

"Öyleyse suçlu konaktaki uşak, yani Togava mı?"

"Evet, ta kendisi. Bu arada, Togava evde yaklaşık kaç dakika kaldı, biliyor musun?"

“Yaklaşık beş dakika boyunca içerideydi. Çantasını konağa bırakıp ev halkını haberdar etmek için girmişti…”

“O çanta önemli bir kanıt işte. Bugün Haçisuka ile içini açıp inceledik. İçinden ne çıktı biliyor musun? Beyaz bir yukata ve siyah bir bel kemeri! Şimdi dinle, yaşananları kısaca anlatacağım. Konaktaki insanlar öğle uykusundayken Togava karısını telefonla arayarak dışarı çıkmasını istedi. İkizlerden birinin parmak izlerinin bulunduğu bir bıçağı yanına almıştı, gözlerinizin önünde karısını bıçakladı ve kaçmaya başladı. Görüş alanınızın dışına çıkınca giydiği beyaz yukatayı çıkarıp çantasının içine koydu, yukatanın altına giydiği takım elbisesi ortaya çıktı. Ardından hızlıca konağa girip acele içinde bahçedeki geta izlerini oluşturdu, her şey tamamlanınca ise hizmetçileri uyandırdı. Gayet basit bir plandı bu. Akimori ikizleri ile kadının arasındaki ahlaksız ilişkiden dolayı polisler bunu ikizler tarafından işlenmiş bir ‘tutku cinayeti’ olarak kabul ettiler. Ben de tam tersi bir çıkarımla yaklaşarak aslında kadının kocasının, yani Yaiçi Togava’nın cinayet sebebini açığa çıkardım.”

“Bu durumda suç ortağı kim?”

“Suç ortağı mı? Başından beri suç ortağı yoktu ki.”

“Bir dakika, bana kör mü diyorsun? Kendi gözlerimle gördüm suçluları, iki kişiydiler!”

“Sinirlenmekte haklısın… Ama gördüğünden emin olduğun o suç ortağı aslında taş duvardan kaynaklı bir serap sadece. Dediklerimi dikkatlice dinle… Katil olaya tanıklık edebilecek birilerinin gözleri önünde kadını öldürmeyi ve taş duvardan kaynaklanan göz yanılsamasını kendi lehine kullanmak istiyordu. Postacı gibi her gün aynı saatlerde bu mahalleden geçecek birini gözüne kestirmişti, bu saatlerde suçu işlerse planını yürürlüğe sokabilirdi. Ne oldu, olayları kavramak biraz zor mu geldi? Eh, sen de haklısın… Gizemli bir taş duvardan bahsediyorum burada, anlaşılması pek de kolay değil. Aslında benim bir teorim var ama açıklamaya çalışsam bile inanacağını sanmıyorum. Birkaç gün bekle lütfen… Ben de bu arada emniyete gidip olayları çözeceğim.”

Üç sancılı günün sonunda Kyosuke, Yutaro’nun başını ağrıtan konuyu tüm detaylarıyla anlatmaya karar verdi. Bir araya toplandıkları gün tıpkı cinayetin yaşandığı gün gibiydi, etrafta kavurucu bir sıcak vardı. Kyosuke ve Yutaro, polis memuru Haçisuka ile Akimori ailesine ait konağa doğru yürüyordu. Sonunda o meşhur noktaya geldiklerinde konuşmaya başladı.

“Deneyimize burada başlayacağız, ben işe yarayacağına eminim. Buradaki taş duvar boyunca Akimorilerin ön kapısına, yani bıçaklanan kadının yattığı noktaya doğru yürüyeceğiz. Kadının bulunduğu noktadan posta kutusunun olduğu yere baktığımızda, normalde görmememiz gereken o posta kutusunu görebilirsek tahminlerimde haklı çıkmış ve taş duvarın gizemini çözmüşüm demektir. Anladınız mı? Hadi şimdi yürüyelim.”

Yutaro ve Haçisuka, büyülü bir şeylerin peşindeymiş gibi bir hisle yürümeye başladılar. On metre, yirmi metre, otuz metre derken iyice yaklaştılar, Akimori ailesinin kaldığı konağın ön kapısına sadece 10 metre kalmıştı. Fakat henüz bir şey görememişlerdi. Konağa yaklaşık altı metre kala arkalarını dönüp baktıklarında bir ne de görsünler, posta kutusu oradaydı işte!

Cinayetin işlendiği noktadan yalnızca altı metre uzaktaydılar. 60 metre ötedeki apartman binasının önünde olması gereken kırmızı posta kutusu bariz bir şekilde görülüyordu. Üçlü yürüdükçe posta kutusunun görüntüsü daha da netleşti ve en sonunda taş duvarın gölgesi altından ayrılarak iyice belirgin bir şekilde görünür oldu. Fakat o da neyin nesiydi? Başka bir posta kutusu daha görünüyor, hatta gördükleri ilk posta kutusu ile üst üste biniyor gibi duruyordu! Ön kapının tam önüne geldiklerinde, bulundukları yerden altmış metre ötede iki adet kırmızı posta kutusu birbirinden ayrı, yan yana dizilmiş bir şekilde duruyordu. Yutaro’nun başı dönmeye başlamıştı, bir süre gözlerini kapattı. Fakat Kyosuke’nin aniden konuşmasıyla gözlerini tekrar açtı.

“Baksanıza, bugün postacının ikiz kardeşi de gelmiş!”

Gerçekten de omuzlarından aşağı büyük siyah postacı çantası asılı, gri kıyafetli iki postacı, üçlünün bulunduğu noktaya doğru yürüyerek geliyordu. Fakat ne tuhaftı ki, postacı ikizler Akimorilerin konağına yaklaştıkça âdeta üst üste binmeye başlamış ve birden bütünleşmişlerdi! Üçlüye yaklaşmakta olan dakik postacı durakladı ve şaşkın gözlerle karşısında bekleyen kişilere baktı.

Yutaro birden, “Bir illüzyonmuş demek!” diye bağırdı.

“Eh, tam olarak haklısın diyemem ama epey yaklaştın,” dedi Kyosuke. “Bu karmaşaya sebep olan şey, hava durumundan kaynaklı bir ışık yansıması. Belki biliyorsundur, sıcaklık farkı nedeniyle hava yoğunluğu değiştiğinde, güneş ışınları kırılarak olağandışı yansımalara sebep olabiliyor. Bu tarz göz yanılsamalarına serap da deniyor. Bizim bugün tecrübe ettiğimiz, biraz daha küçük çaph bir serap. Bugün, tıpkı cinayetin

yaşandığı gün gibi etrafta kavurucu bir sıcak var. Yakın süre önce yenilenmiş, güneye bakan bu devada taş duvar, baktığı boş araziden yansıyan sıcağı çekiyor. Duvarın uzunluğu ve yüksekliği gibi çeşitli faktörler, duvarın çeşitli bölümlerinde ısı değişikliklerine sebep oluyor. Dolayısıyla şu an burada durduğumuz noktadan baktığımızda, posta kutusunun etrafından geçen ışınların havada kırılmasıyla duvarın mucizesini, yani bu tuhaf serapları görüyoruz.” Kyosuke birden yolda duran postacıyı kafasıyla işaret etti. “Heh… Şuna baksanıza. Karşıdan gelen bu postacıyı başta iki kişi olarak görüyorduk, kırılma noktasını geçtiği için artık tek kişi olarak görünüyor. Muhtemelen o da aynı şeyi tecrübe etti… Şu şaşkın suratına bir baksanıza! Yaklaşık yarım saat içinde taş duvarın sıcaklığı bir nebze düşecek, seraplara neden olan fiziksel koşullar ortadan kalkınca posta kutusu tekrar görüş alanımızdan çıkmış olacak… Nasıl? Kendi gözlerinle görüp tanık olduğuna göre durumu iyice anlamışsındır, değil mi?”

1935

SOĞUK GECENİN ARDI

Yine bir kış mevsimi geldi çattı… Etrafın beyaza kaplandığını gördüğümde zavallı Sanşiro Asami'nin başına gelenleri hatırlar, dostumu yad ederim hep.

Bir zamanlar uzaklarda, kuzey taraflarında bir şehirde -bu şehre H. şehri diyelim- bulunan kız okulunda Japonca öğretmenliği yapıyordum. Sanşiro Asami de aynı okulda İngilizce öğretmeni olarak çalışıyordu, kendisi o dönemlerde en yakın arkadaşımdı.

Sanşiro'nun ailesi Tokyo'da yaşıyordu, oldukça zengin bir tüccar ailesiydi ikinci oğul olan Sanşiro, aile geleneğini devam ettirip ticaretle uğraşmak yerine V Üniversitesi'ne girmiş ve İngiliz edebiyatı üzerine eğitim almıştı. Öğretmen olduktan sonra şehirden şehre gezmiş, bir süre yazarlıkla geçinmeye çalışsa da pek başarı gösterememişti H. şehrinde yollarımız kesiştiğinde sekiz yaşında bir oğlu olan otuzlu yaşlarında bir adamdı. Tanışır tanışmaz yakın dost olmuştuk. Biraz sabırsız bir kişiliği vardı, insanlara karşı sevecenlikle yaklaşırdı, kendisiyle en ufak bir tanışıklığı olan herkes Sanşiro'yu severdi Elbette yalnızca kişiliğinden kaynaklı değildi bu, ailesinin sahip olduğu servet de insanlara çekici gelen bir unsurdu. Dostum hizmetliler dahil çalıştığı yerdeki herkese iyi davranırdı, içinde en ufak bir kötülük yoktu. Kendisini tanıyıp yakınlaştıkça yazarlıkta neden başarılı olamadığını anlıyordum, edebiyatın karanlık yollarında yürüyebilecek bir adam değildi.

Sanşiro'yu kendi evinde görmek ayrı bir keyif kaynağıydı, karısını ve çocuğunu dünyadaki her şeyden daha değerli bulduğu her hareketinden belli oluyordu. Ailesine düşkünlüğü sayesinde okuldaki kız öğrencilerin hayranlığını kazanmıştı, tüm öğretmenlerin arkasından takılan lakaplardan muaf olan tek kişi Sanşiro'ydu. Çok ilginç bir şeydi bu.

Şimdi düşününce anlıyorum ki bu kusursuz kişiliği dostumun başına gelen talihsiz olaylarda büyük bir rol oynamış olabilirdi.

O zamanlar H. şehrinin banliyösünde yaşıyorduk. Evim, Asami ailesinin yaşadığı evin hemen yakınlarındaydı. O feci olay yaşandığında dostum bir süredir evinde olmadığından kendisine en yakın eve, yani benim evime gelmiş ve haber vermişlerdi. Duyduklarım karşısında öyle şaşırmıştım ki ne yapacağımı bilemez hâldeydim… Eğitim Bakanlığı'ndan gelen bir atamayla Sanşiro, dönem sonuna dek vilayetin dağlık bölgelerinde yeni açılmış bir tarım okulunda geçici eğitmenlik yapmaya gitmişti. Öğretmenlik yaptığı okul ayın yirmi beşinden sonra kış tatiline girecek, Sanşiro da aynı günün akşamı H. şehrindeki evine dönecekti, plan böyleydi. Bu talihsiz olaysa dostumun dönüşünden tam bir gün önce, ayın yirmi dördünün akşamında yaşanmıştı.

Sanşiro yokken ayın başında evine karısı Hiroko'nun kuzeni Oikava gelmişti. M. Üniversitesi'nde okuyan bu genci pek yakından tanımasam da zeki, gencecik bir delikanlı olduğunu biliyordum. Üniversitenin kayak kulübünün aktif bir üyesiydi, her kış tatilinde karlarla kaplı H. şehrine gelip kuzenini ziyaret ederdi. Buralarda aralık gelince kar birikir, tepelerde kalan bölgeler kayak yapmaya elverişli hâle gelirdi. Sanşiro'nun yokluğunda Oikava, kuzeni Hiroko ve önümüzdeki bahar ayı ilkokula başlayacak olan evin çocuğu Haruo'yla kalacaktı. Bir bakıma dostumun yokluğunda evi kollayıp gözetleyecekti. Fakat ne yazıktır ki bu bile Asami ailesini başlarına gelen felaketten koruyamamıştı.

Uğursuz olay 24 Aralık tarihinde yaşanmıştı. Sabah erken saatlerden itibaren etrafı karanlık bulutlar sarmış, akşam olduğundaysa bulutlar bembeyaz kar tanelerini dökmeye başlamıştı. Başlarda göklerde dans edercesine yavaş, huzurla düşen kar taneleri akşam saat altı ve yedi arasında hızlanmış, saat sekizdeyse son tanelerini dökerek durmuştu. Bulutlar dağıldıkça yıldızların ışığıyla parlayan gece karanlığı kendini gösteriyordu. Bu çevrede hava durumu her saat değişiklik gösterebilirdi, ortalıkta tuhaf bir durum yoktu. Kış aylarının çetinleştiği, soğuğun iyice hissedildiği otuz günlük süreçte hava durumunda ani değişikliklerin görülmesi normaldi. Gün boyu etrafı kaplayan kasvetli bulutlar gece oldu mu birden yok olur, ay ve yıldızlar karanlık gecenin içinde ışıl ışıl parıldardı. Bölge halkı bu tür olaylara iyice alışkın olduğundan onlara "soğuk gecenin ardı" adını vermişti.

O akşam saat sekizde yemeğimi yiyordum. Çalıştığım kız okulu çoktan kış tatiline girmişti, ben de güneyde bir yerleri ziyaret edip biraz dinleneyim diye düşünüyordum. Hayallerimin içine dalmış düşünürken Sanşiro'nun ek ders verdiği A sınıfından Miki isimli bir öğrenci, öğretmeninin evinde yaşanan felaketin haberini vermek için evime geldi. Kapıyı açar açmaz soğuk havayı iliklerime kadar hissetmiş olsam da hiç vakit kaybetmeden üstümü giydim ve Miki'nin ardından dostumun evine hızla koşturdum. Evden dışarı adımımı attığımda şehir merkezindeki kiliselerden çan seslerinin duyulduğunu fark ettim, Noel arifesini kutluyorlardı. Saat yaklaşık dokuz olmalıydı.

Miki adındaki bu kız biraz kalıplı, hayat dolu görünen bir kızdı. Yaşıtlarına kıyasla daha erken olgunlaşmıştı, bu yaşta makyaj yapmayı öğrenmişti. Giydiği eteğin boyu günden güne değişirdi, defterinin kenarlarına küçük harflerle sevdiği şairlerin baş harflerini yazardı Sanşiro'nun evineyse sık sık ziyarete gider, "Asami Hoca bana edebiyat öğretiyor," derdi. Hocasının etrafta olmadığı zamanlarda dahi Asamilerin evini ziyaret ederdi, belki de bu süreçte "edebiyat" öğrenmek için Oikava'yı tercih etmeye başlamıştı, kimbilir? Her neyse, konuyu değiştirmeden anlatayım… Miki, o akşam da Sanşiro'nun evine gitmeye karar vermiş fakat kapı kilitli olmadığı hâlde içeriden hiçbir ses gelmiyormuş. Kötü bir şeylerin olabileceğinden telaşlanan kız kapıyı açarak içeri girmiş ve gördükleri karşısında şaşkına dönüp çareyi etraftaki evlerden biri olan benim evime koşmakta bulmuş.

Gerçekten de evlerimiz çok yakındı, Sanşiro'nun evine gitmek kayakla on dakikadan az sürüyordu. Sanşiro'nun evi rüstik tarza uygun tasarlanmış şık bir tomruk evdi. Aynı arazide art arda dizilmiş üç ev arasında en sağda kalan ev arkadaşıma aitti. En soldaki evin sakinleri çoktan uykuya dalmış gibiydi, tüm perdeleri kapalıydı. Ortadaki ev de kapkaranlıktı, camında emlakçının bilgilerinin yazıldığı bir kâğıt asılıydı. Eve vardığımızda Miki korkudan kaskatı kesilmiş ve bir adım dahi atamaz hâle gelmişti. Kendisine evi hemen yakınlarımızda olan fizik öğretmeni Bay Tabei'nin yanına gitmesini söyledim. Kendimi göreceklerime hazırlayarak Sanşiro'nun evine adımımı attım.

Girişin hemen yanındaki oda Haruo'nun odasıydı. Duvara küçük çocuğun pastel boyalarla çizdiği iki resim asılmıştı, birinde bir general vardı, diğerindeyse lale tutan bir asker resmedilmişti. Odada küçük bir köknar ağacı duruyordu, kendisini tutan minik saksısıyla odanın tam

ortasına yerleştirilmişti. Dalları altın sarısı kablolar ve renkli renkli kâğıtlarla kaplanmış, çiçekler ve bembeyaz kar taneleriyle süslenmişti. Sanşiro'nun geçici eğitmen olarak evi terk etmeden önce minik Haruo için hazırladığı Noel ağacıydı bu.

Odaya girdiğim anda gözüme çarpan başka bir şey daha vardı Komodinin hemen önüne yerleştirilmiş yatağın üzerindeki nevresim takımı geriye katlanmıştı fakat içinde odanın sahibine dair herhangi bir iz yoktu. Sahibini kaybetmiş zavallı Noel ağacının altın kaplamalı yıldızı, odaya giren rüzgârla sallandıkça etrafa ışık saçıyordu. Fakat hemen sonra geçici bir süreliğine çocuk odasının ikinci sahibi olan Oikava'yı gördüm. Oturma odasının girişinde, kapı aralığından görünecek şekilde yüzüstü yatıyordu. Nefesim kesilmişti. Kapı aralığından oturma odasının içinde bulunduğu korkunç vaziyete bir baktığımda etrafı incelemek için önce kendimi toparlamamın gerektiğini anladım. Korka korka adım atarak önce ayağımın dibindeki cesede, sonrasındaysa odada bulunan ikinci kişiye gözlerimi diktim.

Tam karşımda Sanşiro'nun karısı Hiroko vardı. Suratı zorla sobaya bastırılmış ve yanmıştı. Soba ateşiyle yanmış saçlarının korkunç kokusu tüm odaya yayılmıştı.

Bir süre korkuyla titreyerek olduğum yerde kaldım ama korkunun faydası yoktu, zorla kendimi toparlamaya çalıştım. Oikava'nın yerde yatan vücuduna ayağımla dokunarak yokladım. Vücut yerine ceset demek daha doğru olur elbette.

Cesetlerin bulunduğu duruma bakılırsa Oikava da Hiroko da başlarına gelen şey her neyse direnmek için tüm güçleriyle çabalamışlardı. Suratları, boyunları ve kolları dahil olmak üzere vücutlarının her yeri morluklarla kaplıydı, katil her kimse zavallı ikiliye bir aletle defalarca darbe indirmişti. Uzuvları çoktan darbenin etkisiyle şişmişti. Etrafa bakınırken suç aletini bulmak hiç de zor olmamıştı. Oikava'nın ayakucunda hafifçe bükülmüş bir soba karıştırma demiri vardı, suçlu işini bitirdikten sonra demiri ayakucuna fırlatıp gitmiş olmalıydı. Odanın içi de darmadağın hâldeydi. Koltuklar bile devrilmişti. Masa geriye doğru iteklenmiş, masanın üzerinde bulunan mukavvadan yapılmış oyuncak kutusu ıslanmış ve kanepenin önüne atılmıştı. Kutunun içinden bir tren, bir maskot oyuncak ve bir adet kocaman topaç çıkarılmış ve etrafa saçılmıştı. Oyuncakların yanı sıra çocuğun karamelli şekerleri, bonbonları ve hayvan şekilli çikolataları oraya buraya

atılmıştı. Sahibini kaybetmiş bu oyuncaklara bakmak bile çocuksu bir masumiyet saçıyordu etrafa.

Yakın arkadaşımın değil de tanımadığım birinin evine girmiş olsaydım, böyle bir manzarayla karşılaştıktan sonra etrafı incelemeye kalkışamazdım tabii ki. Girdiğim gibi şaşkına döner, evdeki kurbanları görür görmez olay yerini o şekilde bırakır ve bir an önce evden dışarı atardım kendimi. Ardından da polise haber verir, görevimi tamamladığımı düşünüp rahatlardım. Fakat dostumla alakalı bu feci olayla karşılaştığımda gördüklerimden daha çok henüz görmediklerim korkutuyordu beni. Hiroko ve Oikava'yı bulmuştum ama evin minik sahibini, yani Haruo'yu hiçbir yerde bulamamıştım. Bu şekilde söylemek tuhaf kaçabilir ama gözlerimin önündeki cesetlerdense hiçbir yerde görünmeyen çocuğun akıbeti beni daha çok telaşlandırmıştı. Sonuçta dostumun evde olmadığı bir dönemde çocuğunun güvenliğini sağlamak Hiroko ve Oikava'nın olduğu kadar benim de sorumluluğumdu.

Sanşiro'nun evi toplamda dört odadan oluşuyordu. Telaşla güm güm atan kalbime hâkim olmaya çalışıp geri kalan odaları da kontrol etmeye başladım. Ama evin her yerini altüst ettiysem de minik çocuğa dair en ufak bir ize bile rastlamadım.

Tam o anda bir şeyi fark ettim. Felaketin yaşandığı odanın sürgülü penceresi açıktı. Üstüne düşünmeye bile gerek yoktu, böylesine soğuk bir günde pencerenin açık olması hiç de normal değildi. Eve zorla giren bir kişi evdeki yetişkinleri darp ettikten sonra çocuğu alıp camdan kaçmış olabilirdi, pencereden çıkıp kaçtıktan sonra geri kapatmak aklına dahi gelmemişti muhtemelen. Bir ürpertiyle sarsılarak oturma odasına geri döndüm. Görünmeyen bu düşmana karşı gardımı aldım ve sırtımı duvara vererek pencereden dışarı baktım.

İpucu bulmak için pencereden aşağı baktığımda tam da aradığım şeyi buldum. Kar örtüsünün üzerinde açıkça kayak izleri vardı! Gecenin karanlığında dahi apaçık belliydi, iki paralel çizgi şeklinde ilerleyen şüpheli izler, çitlerin arasındaki boşluktan geçerek karanlığın içine doğru gidiyordu. Parlak yıldızlarla dolu gökyüzünün altında durmak bilmeyen Noel çanlarının sesi kulağıma şeytanın fısıltıları gibi geliyordu. Her çan sesinde içim ürperiyordu.

Daha fazla oyalanmamaya karar verdim, evin girişine geri dönerek kayaklarımı taktım ve dışarı çıktım. Evin etrafından geçerek arka kapının olduğu yere doğru yöneldim, açık bırakılmış pencerenin altına kadar gittim.

Kar yüzeyindeki kayak izleri gerçekten de iki paralel çizgi hâlindeydi, suçlunun tek kişi olduğundan emin olabilirdim. İzlerin üstüne basmamaya gayret göstererek çitlerin arasındaki boşluktan geçtim ve şüpheli kayak izlerini takip etmeye devam ettim. Bu süreçte işime yarayacak bir ipucu da bulabilmiştim. Suçlu, düz zeminde kayak yapmış olmasına rağmen balonlardan yalnızca birini kullanmıştı. Kayak balonunu sol eliyle kullandığı belliydi. Batonun ucundaki halkanın birkaç dakikada bir yerdeki karla temas etmesinden oluşan izlerden sağ tarafta eser yoktu.

Kalbim sıkışmaya başlamıştı, gerçekten de olanlar tahmin ettiğim gibi gerçekleşmişti! Adam sol eliyle batonu tutarken sağ eliyle başka bir şeyi tutuyor olmalıydı… Tekinsiz bir adam tarafından sürüklenirken kaçmak için debelenen küçük Haruo'nun görüntüsünü aklımda canlandırabiliyordum. Gittikçe gerginlikten kaskatı kesilerek bitmek bilmeyen izleri takip etmeye devam ettim.

Söz konusu izler çitlerin arasından boş araziye, oradansa ıssız arka sokaklara doğru devam ediyordu. Geçtiğim ıssız sokak, H. şehrinin yerleşime yeni açılmış kenar mahallelerinden birine aitti. Evler seyrek bir şekilde yerleştirilmişti, aralarında karla kaplı boş alanlar vardı. Bu alanlar kişiye özel arazi miydi yoksa halka açık alanlar mıydı, karla kaplı oldukları için anlamak güçtü.

Tüm şehir akşam saat sekizde düşen karla kaplanmıştı. Bu güzel mi güzel kar perdesinin üstünde evlerin önünde kavuşan kayak izleri ve evcil köpeklerin pati izleri dışında pek bir iz yoktu. Buraya kadar takip ettiğim kayak izleriyse hiçbir şekilde bozulmamıştı. Karşımdaki kişi benim düşmanımdı, tedbiri elden bırakmam kötü sonuçlar doğurabilirdi. Vücudumun korkunç bir şekilde titremesine hâkim olamasam da titremeye devam ederek karanlığın örttüğü gökyüzünün altında dikkatlice kaymaya devam ettim.

Şüpheli kayak izleri bu ıssız sokaktan sağa dönerek geniş bir karlık alanda devam ediyordu. Bu alanın ötesinde bir ucu Sanşiro'nun evine kadar uzanan ana cadde vardı, banliyöden şehir merkezine doğru uzuyordu. Kayak izleri karlık alanı çaprazlamasına geçerek şehir merkezine doğru ilerliyor, çok ileride tekrar ana caddeye dönecekmiş gibi kıvrılıyordu. İzleri dikkatlice takip edersem yolda bir polis karakolu bulup yardım etmelerini isteyebilirdim. Bulduğum ipucu tüm enerjimi yerine getirmişti. Epey geniş olan bu karlı araziyi çaprazlama geçmeye yeltendiysem de sonucu hüsran oldu.

Kayak izlerinin ana caddeye kadar devam edeceğine inanmak büyük hataydı. Yanılmıştım, kendimden emin bir şekilde yolu yarıladığımda şüpheli kayak izlerinin yok olduğunu fark ettim. Birden kesilen izler karşısında iyice afallayıp bir süre etrafa bakındıysam da herhangi bir iz bulamadım. Benim sağa sola giden karmaşık izlerim hariç hiçbir iz kalmamıştı etrafta. Dikkatsizliğime sinirlenip kendi kayak izlerimi takip ederek geri döndüm. Şüpheli kayak izlerini hâlâ bulamamıştım, iyice afallamıştım.

Bu arada, araziye girdiğim noktaya döndüğümde bembeyaz karların üzerindeki şüpheli kayak izlerini tekrar bulabilmiştim, içim rahatlamış bir şekilde izlere yaklaştım ve bu defa daha dikkatli bir şekilde takip ettim. İzler gerçekten de çaprazlama geçerek ana caddeye doğru ilerliyordu… Az önce bir şekilde gözden kaçırmış ve kaybolmuş olmalıydım. Kendime sitem ederek izleri pür dikkat takip etmeye devam ettim. Fakat daha dikkatli takip etmeme rağmen yine sonuç aynıydı.

Arazide ilerledikçe şüpheli kayak izlerinin derinliği azalıyor gibiydi, gittikçe izler silikleşiyordu. Henüz tutmamış karın üstündeki kayak izleri halihazırda pek de derin değildi, yine de git gide seçilemez derecede sığlaşıyordu. Arazinin tam ortasındaysa izler birdenbire yok oluyordu, sanki suçlu duman olup gitmişti!

İzlerin birdenbire yok olduğunu düşününce yalnızca iki ihtimal bulunuyordu: Adam ya aniden bir çift kanat bulup uçmuştu ya da kayak izleri yağan karla kapanmıştı. Böylesine tuhaf bir durum için başka bir açıklama olamazdı.

Kafam allak bullaktı. Bir şekilde tüm dikkatimi toplayıp düşünmeye başladım. Daha önce de bahsettiğim gibi saat akşam sekizde kar birden kesilmiş, ardından “soğuk gecenin ardı” dedikleri durum gerçekleşmişti. Sonrasındaysa hiç kar yağmamıştı. Hem kar yağmış olsa tüm araziyi kaplamaz mıydı? Takip edebileceğim bir iz kalmazdı ortada. Olağanüstü bir hadise yaşanmış olabilir miydi? Belki de kuvvetle esen bir rüzgâr yağan kar tanelerini taşımış ve yalnızca bulunduğum noktadan sonraki izlerin kapanmasına neden olmuştu. Ama o gece böyle sıradışı bir olayı mümkün kılacak güçte bir rüzgâr da esmemişti ki! Hayalet görmüş gibi olduğum yerde kaskatı kesildim, bitmek bilmeyen tekinsiz Noel çanlarının bomboş arazide yankılanan sesi şeytani kahkahalar gibi geliyordu kulağıma.

Böyle, olduğum yerde telaşlanıp boşa vakit harcayamazdım. Kaçırılan zavallı çocuğun can sağlığı tehlikedeydi, aile evindeyse iki ceset vardı. Hiç

oyalanmamak ve en kısa zamanda gördüklerimi bir polis memuruna anlatmalıydım.

Kararımı vermiştim, her şeyi bırakacak ve hiçbir yere sapmadan doğruca şehir merkezine gidecektim.

En yakın polis karakoluna giderek durumu anlattım, ardından genç bir polis memuruyla Asami ailesinin evine doğru yola çıktık. Yol boyunca karlık arazide kaybolan o uğursuz kayak izlerinin neyin nesi olduğunu düşünüyordum.

Sanşiro'nun evine vardığımızda yaşanan bu felaketin çoktan komşular tarafından duyulduğunu gördüm. İki-üç kişi kayaklarını takmıştı, polis karakoluna gitmeye hazırlanıyorlardı. Evin önünde toplanmış insanların arasında Miki de vardı, ağlamaklı bir surat ifadesiyle içeri bakıyordu. Evin içinde Bay Tabei vardı, Miki'nin çağrısıyla gelmiş olmalıydı. Tıpkı benim yaptığım gibi evde köşe bucak kayıp çocuğu arıyordu herhalde.

Polis memuru evin içine girdi ve olay yerine bir göz attı. Ardından bize dönüp emniyet müdürlüğünden bir yetkili dedektifin geleceğini, o gelene dek odalarda hiçbir şeye dokunmamamız gerektiğini söyledi. Ardından polis memuru dışarıda bekleyen Miki'yi de içeri çağırarak üçümüzü Sanşiro'nun çalışma odasına yönlendirdi. Ardından bizi sorguya çekmeye başladı.

Miki de ben de hararetli bir şekilde evde yaşanan suçu nasıl fark ettiğimizi anlattık ve ev sakinleri hakkında bilgi verdik. Önemli hiçbir bilgiyi atlamamak için ara sıra birbirimizin lafını kestik, ara sıra birbirimizin dediklerini tekrarladık. Fakat bizim aksimize Bay Tabei oldukça sakindi, ağzından pek bir laf çıkmamıştı.

Bir süre sonra etrafına genç polis memurları toplanmış cüsseli ve kıdemli bir dedektif olay yerine vardı, vakit kaybetmeden odaları incelemeye başladı. Dedektif çevreyi incelerken olay yerinin fotoğraflarını çeken polis memurlarından deklanşör sesleri duyuluyordu. Ön incelemenin ardından polis memurları evin dışına çıkarak pencere altında toplandılar. Cüsseli dedektif oturma odasında bir yandan genç polislerin raporlarını dinliyor, diğer yandan da cesetlerin durumunu inceliyordu. Pencerenin altında toplanan güruh çitlerin arasındaki boşluktan ilerleyerek kayak izlerini takip ediyordu. Şüpheli izlerin takibini gençlere bırakan kıdemli dedektif de dışarı çıkarak evin bahçesini incelemeye başlamıştı.

Yetkililer olay yerini incelerken ben de Sanşiro'ya yaşananları anlatan bir telgraf yazdım ve telgrafı yollaması için Miki'yi postaneye gönderdim. Yavaş yavaş kendime geliyordum. Bay Tabei'ye döndüm. Olay yerine gelen polis memurlarına ifade verirken oldukça sakin olan Tabei, nedendir bilinmez, sakinliğini kaybetmeye başlamıştı. Derin bir düşünceye dalmış gibiydi Tam olarak ne düşünüyordu acaba? Yoksa özel bir ipucu mu bulmuştu?

"Bay Tabei," diyerek kararlı bir şekilde seslendim. "Yaşanan bu felaket hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Bay Tabei, "Ne mi düşünüyorum?" diyerek kafasını kaldırdı.

Olayların yaşandığı odaya bakıyordum. "Ne diyebilirim ki… Siz de gördünüz, adam gaddarca bir cinayet işleyip zavallı çocuğu kaçırmış. Ardından da birden kanatlanıp uçmuş gibi izlerini yok etmiş, gerçekten çok ilginç."

"Çok haklısınız, kayak izlerinin birden yok olması gerçekten de çok tuhaf. Fakat tuhaf olan yalnızca bu değil, vakada esrarengiz olmayan hiçbir şey yok."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yere saçılmış bulduğumuz o şekerlemeler ve oyuncaklar var ya… Tüm bunlar yaşanmadan önce de odada mıydı dersiniz?"

"Katil gelmeden önce çocuk odada şekerlemeleri yiyor, oyun falan oynuyordu muhtemelen."

Bay Tabei, "Ben böyle düşünmüyorum," dedi. "Çocuk olay vakti odada şekerlemelerini yiyordu dediniz, değil mi? Bu durumda etrafta şekerleme kaplamaları olmalıydı. Polis memurları olay yerine varmadan önce her yere bakındım ama nafile, yerdeki çikolataların hiçbirinin paketi açılmamıştı. Etrafa saçılan oyuncakların her biriyse yepyeni görünüyordu. Peki ya koltuğun önüne savrulan mukavva oyuncak kutusuna ne demeli? Odanın hiçbir yerinde çay, su gibi bir sıvı yokken bu oyuncak kutusu neyle ıslanmış olabilir? Bana sorarsanız oyuncak kutusunun kapağında biriken kar eriyince oluştu bu ıslaklık… Her neyse, bu sıkıcı detaylara girmesek de olur," dedikten sonra ses tonunu değiştirdi, gözlerimin içine ciddi bir ifadeyle baktı ve konuşmasına devam etti. "Elimizde esrarengiz bir vaka var… Bir düşünün lütfen, her şey bir Noel arifesinde yaşandı, değil mi? Suçlumuz camdan çıktı, karların üzerinde kayak izleri bırakarak gitti ve izler birden cennete gitmiş gibi yok oldu…"

Bay Tabei aniden durdu ve bir kez daha gözlerimin içine baktı ve “Tüm bunları düşündüğümüzde, sizce suçlu kim?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve düşünmeye başladım “Bu durumda cinayeti Noel Baba’nın işlediğini mi düşünüyorsunuz?” diye sordum.

“Evet, tüm bu yaşananları düşündüğümüzde insanın aklına ilk Noel Baba geliyor.”

Dediklerinin tuhaflığı karşısında iyice şaşırmıştım. Ne diyeceğimi bilemedim. “Öyleyse bu Noel Baba çok cani biri olmalı.”

“Aynen öyle. Aradığımız katil zalim bir Noel Baba. Hatta belki Noel Baba kılığına girmiş bir şeytandır, kimbilir?” Bay Tabei’nin ses tonu birden tekrar ciddileşti ve ayağa kalktı. “Yavaş yavaş şeytanın gerçek yüzü ortaya çıkmaya başlıyor. Olayın arkasındaki gizemi çözmeye başladığımı söyleyebilirim. Dilerseniz bana katılın, birlikte şu Noel Baba’yı yakalayalım.”

Gizemli konuşmasını bitiren Bay Tabei, oturma odasının girişine yürüdü ve olay yeriyle ilgili elde ettikleri delilleri not alan polis memurlarına dışarı çıkacağını bildirdi. Bana gelmemi işaret eden bir bakış attıktan sonra kapıya yöneldi. Dediklerini anladığım söylenemezdi, şifrelerle konuşuyormuş gibi hissetmiştim. Yine de kendinden emin tutumu karşısında ona güvenmeye karar verdim, bacaklarım titrese de kendimi kalkmaya zorladım. Arkasından onu takip ederken bir yandan da şüpheli kayak izlerinin neyin nesi olduğunu düşünüyordum.

Beklentimin aksine, izlerin başladığı pencere altına yönelmek yerine çitlerin ön kapısına doğru yürüyorduk. Bay Tabei kapının yanına dikilip etrafa keskin bakışlar atmaya başladı. Kar yüzeyi eve girip çıkan insanların ayak izleriyle dolmuştu, yaşananların haberini alan konu komşu evin önüne kadar gelmişti. Merak ve korkuyla olan biteni izliyorlardı. Biz burada ne arıyorduk acaba?

“Bay Tabei, aradığımız kayak izleri arka cepheye bakan pencerenin altından başlıyor.”

Bay Tabei bana döndü. “Aaa, o mu? Aradığımız şey o değil ki! Ben başka bir ipucu arıyorum,” dedi.

“Başka bir ipucu mu?” diye sordum ister istemez.

Bay Tabei gülerek, “Aynen öyle,” dedi. “Pencerenin altındaki izler tek yöne giden bir kayağa ait. Yani adam eve girmek ve evden kaçmak için aynı yolu kullanmış olsaydı, gördüğümüz izlerin hemen yanında bir çift iz daha

olurdu. Aradığımız şu Noel Baba, cinayet sonrasında pencereden atlayıp kaçmışsa eve nereden girdiğini bulmamız gerekiyor. Tam tersi, pencereden girerek Hiroko ve Oikava'yı öldürmüşse nereden kaçtığını bulmalıyız."

Ardından kafasını kaldırdı ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle Asami hanesinin çatısına baktı. "Bu kadar küçük bir bacadan Noel Baba bile giremez herhalde. Zaten bizim aradığımız kişi masallardaki güler yüzlü, iyi niyetli Noel Baba'ya hiç benzemiyor."

Elbette ya, şimdi anlamıştım işte! Eve nereden girdiğini çözersek nereden kaçtığını da bulabilirdik! Böylesine bariz bir detayı fark edememiş olduğum için utanmıştım. Tam da bu sırada aklıma bir fikir gelmişti.

"Ne demek istediğinizi çok iyi anladım, Bay Tabei. Saat akşam sekize kadar hava yağışlıydı, Noel Baba bu eve girdiğinde hâlâ kar yağıyordu ve çıktığında kar durmuştu. Bu yüzden eve girerken bıraktığı izler silinse de çıkarken bıraktığı izler silinmedi."

Olayı çözdüğüm için sevinsem de Bay Tabei benimle hemfikir değildi. "Hayır, yanılıyorsunuz. Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum, tamamen haksız da sayılmazsınız. Pencerenin altında yalnızca bir çift kayak izi gördüğümde ben de sizin gibi düşünmüştüm aslında. Fakat bu izlerin yarı yolda yok olduğunu duyunca yanıldığımı fark ettim, burada asıl ipucu birden yok olan kayak izlerinde saklı."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Siz kayak izlerinin karla kaplandığı için yok olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Öyleyse kar neden düzensizce yağdı da izlerin yalnızca bir kısmı yok oldu?" diye sorarak elini omzuma koydu ve açıklamaya başladı. "Çıkarım yapmaya yanlış bir noktadan başladınız. Beni dikkatlice dinleyin lütfen. Evin oturma odasında iki insan öldürüldü ve ev sahibinin çocuğu kaçırıldı. Odanın penceresi açıktı, pencereden dışarı bakıldığındaysa kar yüzeyinin üzerinde kayak izleri vardı. Kaçan kişi kayak balonlarından yalnızca birini kullanıyordu. Siz suçlunun çocuğu kaçırıp çocukla birlikte kaçtığını düşünüyorsunuz. Dediklerinizi çürüten kısım tam da burası." Bay Tabei'nin ses tonu daha da ciddileşti, el hareketleriyle konuşmasını pekiştirmeye başlamıştı. "Şimdi gelin bu ihtimal üzerine düşünelim. Diyelim böylesine yoğun bir kar yağışında bir adam yürüyor… Bu adam yürümeye devam ederken yağan kar birden duruyor ve hava açılıyor. Adamın ayak izlerine ne

olur sizce? Demek istediğimi anladınız mı? Yoğun kar yağışı altında yürüyen birinin arkasında bıraktığı izler çabucak kapanır, boşluklar karla dolar çünkü. Ama yağış birden durursa o andan itibaren atılan adımlar belirgin izler bırakmaya başlar. Ayak izlerini adamın yürüdüğü yöne zıt bir şekilde takip edersek sanki birdenbire ayak izleri yok olmuş gibi görünebilir. Çıkarımlarınızdaki hata burada belli oluyor. Asami ailesinin yaşadığı eve doğru gelirken kar yağışı durdu. Artık kayak izlerinin neden birden yok olduğunu anlamışsınızdır. İzlerin sahibi o saatte evden kaçmaya çalışmıyordu, aksine tam o saatlerde eve girmeye hazırlanıyordu. Kar yağışının akşam saat sekizde durduğunu düşünürsek cinayetin saat sekizden sonra gerçekleştiğini söyleyebiliriz."

"Şimdi çok iyi anladım," dedim. Ardından kafamı kaşırken "O kayak izleri cinayet öncesine aitse suçlunun yalnızca bir baton kullanmasına ne diyorsunuz?" diye sordum.

Bay Tabei, "Onun çok da bir önemi yok aslında," dedi. "Sizin de düşündüğünüz gibi, elinde bir şeyler taşıdığı için balonlardan yalnızca birini kullanabiliyordu. Ama taşıdığı şey Haruo değildi, odada bir köşeye savrulmuş o mukavva oyuncak kutusuydu. Dışarıdan getirdiği için kutunun üstü karla kaplıydı, kar oda sıcaklığıyla eriyip kutuyu ıslatmıştı. Yani katilin elinde tuttuğu şey bir Noel hediyesiydi," diye açıkladı. "Yaşananları genel hatlarıyla anlamışsınızdır artık. Pencere önündeki izlere bakarsak suçlu evden kaçarken aynı yolu tercih etmemiş. Ne kadar ararsak arayalım evde katili de çocuğu da bulamıyoruz. Çocuğu da beraberinde götürmüş olmalı. Bu arada, olayı öğrendikten sonra eve ilk gelen kişi sizdiniz, değil mi? Ön kapıda kayak izi görmüş müydünüz? Siz gelmeden hemen önce çıkmış olmalılar."

"İlk gelen bendim, evet. Ama öyle telaşlıydım ki etrafa pek dikkat etmemiştim."

"Eh, yapacak bir şey yok öyleyse. Biraz zahmetli olacak ama… Gelin şuradaki izler arasında tek batonlu bir kayak izi arayalım."

Bay Tabei konuşmasını bitirir bitirmez çömelerek izleri aramaya koyuldu. Ben de ona katılıp beyaz kar yüzeyinde kayak izlerini aramaya başladım. Ön kapının etrafında doluşmuş insanlar şaşkınlık içinde bizi izliyor, aralarında fısıldaşarak hareketlerimize anlam getirmeye çalışıyordu.

Yaşananları duyar duymaz olay yerinde toplaşan insanların ayak izleriyle kirlenmiş kar yüzeyinde aradığımızı bulmak hiç de kolay değildi.

Pencere altındaki kayak izlerini takip etmeye giden polis memurları da sonunda dönünce evin etrafı insanlarla dolup taşmaya başlamıştı.

Bu sırada Bay Tabei yanıma yaklaşarak, “Buraya ilk gelen kişinin A sınıfından Miki olduğunu söylemiştiniz. Kullandığı kayak takımı yetişkin kayağıydı, değil mi?” diye sordu.

Kafamı evet anlamında salladım. Bay Tabei, “Güzel, gerçekten de çocuk kayağı kullanmış öyleyse,” dedi. Ne dediğini anlamamıştım, suratımdaki şaşkın ifadeyi gördüğünde beni yol boyu uzanan çitlerin yanına çağırdı. Kar yüzeyinde yan yana duran iki çift kayak izini gösterdi “Evin ön cephesinde tek baton kullanan birinin kayak izlerini aramamız büyük hataydı. Bu zalim Noel Baba’nın çocuğu zorla kaçırdığından fazlasıyla emindik. Ama bakar mısınız şuna, kendi kayak takımıyla çıkmış ve Noel Baba’yı takip etmiş,” dedi.

Gerçekten de kar yüzeyinin üstünde, yetişkin birine ait kayak izlerinin hemen yanında daha ufak, daha dar bir çift kayak izi daha vardı.

Bay Tabei, “Polisler bizi tekrar sorguya çekmeden şu izleri takip edelim,” dedi ve vakit kaybetmeden izlerin peşine koyulduk.

Cinayetin ardından epey süre geçmişti. Bunca zaman içinde kimbilir ne kadar uzaklara gitmişlerdi… Fakat tahminlerimin aksine, çitlere paralel olarak elli metre ilerledikten sonra izlerin keskin bir dönüş yaparak sağa saptığını gördük. Karşılarına çıkan bir şeyden kaçmak için birden yön değiştirmişler gibi ani bir dönüştü bu. Tüm vücudum korku ve endişeyle sarsılmaya başlamıştı. Sağa döndüğümüzde boş bir evle karşılaştık. İki çift kayak izi evin önündeki ufak çitlerden geçmiş, ardından evin girişinden yana saparak evin arka cephesine doğru yol almıştı. İkimiz de nefesimi tutarak ilerliyorduk.

Bay Tabei, “Sandığımızdan daha da yakındalarmış,” dedi. Onun da korkudan beti benzi atmıştı. “Korkarım ki oldukça rahatsız edici bir manzara bizi bekliyor… Aradığımız Katil Noel Baba kim olabilir, bir tahmininiz var mı? Siz de her şeyin farkına vardınız, değil mi?” diye sordu.

Şaşkınlık içinde kafamı kaşıyarak hayır anlamında salladım. Aradığımız kişinin kim olduğuna dair en ufak bir tahminim bile yoktu. Bay Tabei boş evin bahçesine adımını atarken açıklamaya başladı. “Dile getirirken bile zorlanıyor insan… Ama durumu düşünelim, Noel Baba rolüne girip pencereden eve giren kişi kim olabilir acaba? Zorla kaçırılmasına gerek dahi olmadan çocuğun kendi isteğiyle takip edeceği biri… Ah bu arada, her

gün saat 7.30 sularında H. şehrine varan bir tren olduğunu biliyordunuz, değil mi? Bence, Bay Asami planlanandan bir gün erken gelerek 7.30 treniyle şehre varmış.”

“Ne? Sanşiro’dan mı şüpheleniyorsunuz?” diye bağırdım. “Olacak iş değil… Diyelim eve bir gün erken geldi, neden böyle canice bir şey yapmış olsun ki? Yok efendim, ailesini bu kadar çok seven bir adam böyle bir şey yapmaz,” dedim.

Ben arkadaşımı savunmakla meşgulken Bay Tabei bahçeyi inceliyordu. Pencerenin altında iki çift kayak takımı görür görmez derhal açık pencereden karanlık odaya girdi. Kendisini takip edip pencereye tırmanırken odanın içerisinden Bay Tabei’nin acı dolu çığlığı duyuldu.

“Vah vah, çok geç kalmışız!”

Gözlerim nihayet karanlığa alıştığında karşımda Sanşiro Asami’nin cesedini gördüm. Boynuna bir ip dolayarak kendini asmıştı. Hemen ayakucundaysa bir kemerle boğularak öldürülmüş oğlu yatıyordu. Zavallı çocuğun cansız bedeninin yanında iki-üç paket çikolata vardı. Baba oğlun hemen yanında özenli bir şekilde katlanmış bir kâğıt parçası vardı. Bay Tabei, kâğıdı alıp açtı, içindekilere biraz göz gezdirdikten sonra okumam için bana uzattı. Elime aldığım kâğıt, dostumun benim için yazdığı bir intihar mektubuydu! Titrek yazısına bakılırsa gecenin karanlığına aldırış etmeden eline geçen bir kalemle alelacele bir şeyler karalamıştı. Pencerenin yanına yaklaşarak ay ışığının yardımıyla mektubu okumaya çalıştım.

Hatsuno’ya,

Görüyorsun ya, sonunda cehennemin dibine kadar battım. Buralardan gitmeden önce tüm yaşananları bütün gerçekliğiyle sana anlatmak istiyorum.

Bölgeden çığ haberi gelince tarım okulu kış tatiline bir gün erken girmek zorunda kaldı. Bir an önce evime dönmek için 730 trenine atlayıp şehre vardım. Noel arifesini biricik ailemle beraber kutlamak istiyordum, Haruo’ya birkaç hediye alıp hızlıca evime döndüm

Karımı ve çocuğumu, herkesin hayallerini süsleyecek aile huzurumuzu ne kadar çok sevdiğime sen şahitsin. Bir gün erkenden gelmemin onları ne kadar mutlu edeceğini tahmin edebiliyordum. Bir sürpriz yapayım dedim ve Noel Baba kılığına girmeye karar

verdim. Ne kadar sevineceklerini hayal ederken evin arka cephesine geçtim ve hiç ses çıkarmadan pencereye tırmanmaya başladım. Hemen oracıkta kayaklarımı çıkardım, ailemin şaşkına dönmüş suratlarını görmek için pencereyi araladım.

Ah ama bir de ne göreyim! Ailemin mutluluğu yerine hiç görmemem gereken bir görüntüyle karşılaştım! Kanepe üzerinde sarmaş dolaş bir hâlde karımı ve Oikava'yı görünce elimdeki oyuncak kutusunu da mutluluğa dair tüm umutlarımı da bir kenara attım.

Ah, Hatsuno. O an içinde bulunduğum cinnet hâline nasıl hâkim olabilirdim ki? Öfkeyle gözlerimden yaşlar akarken soba demiriyle ne yaptığımı sen de çoktan görmüşsündür artık… Yan odada mışıl mışıl uyuyan canım oğlum Haruo yaşananları anlamasın diye uyandırıp onu başka bir yere götürdüm. Benimse artık gidebileceğim bir yer kalmadı. Gidecek yerim olsa bile, benim bu acımı dindirebilecek bir şey var mı ki şu dünyada?

Bu karanlık dünyayı terk edeceğim Biricik oğlum Haruo'yu da yanıma alacağım. En azından bu mutluluğa erişelim.

Elveda.
Sanşiro.

Dışarıda esen gece rüzgârıyla etrafa savrulan karlar beyaz cenaze çiçeklerini andırıyordu. Karşımdaki bu hüzünlü manzaraya bakarken çoktan durmuş olan Noel çanlarının uğursuz sesleri kalbimi sıkıştırıyordu.

1936

TERSANE KATİLİ

K. Tersanesi'nin iki numaralı kuru havuzunda çalışan Kisaburo Harada ve Gennosuke Yamada kayıplara karıştığında ayın beşinci günüydü.

Kayıp çalışanlardan Kisaburo Harada'nın feci bir şekilde katledildiği ve tersane yakınlarında, deniz üzerinde cesedinin bulunduğu haberini alınca Kyosuke Aoyama ile sıcak tutacak paltolarımızı giyip vakit kaybetmeden tersaneye yol aldık.

Kisaburo Harada ve Gennosuke Yamada ikilisi K. Tersanesi'nde bakım elemanı olarak çalışıyordu. Çalıştıkları kuru havuzda gemilerin tamiri, sintine temizliği ve gemi boyama gibi işlerle ekmeklerini kazanıyorlardı. Beş gün önce kayıplara karışan ikiliyi bulmak için ellerinden geleni ardına koymayan kara ve deniz kuvvetleri tüm arayışlarına rağmen işe yarar hiçbir kanıt bulamamışlardı İpucu eksikliğinden dolayı aramaların sonlandırıldığı, olayın unutulmaya başladığı dönemde birden deniz yüzeyinde bulunan cesedin haberini alınca, kasıtlı bir cinayet olmasından şüphelenmiş ve vakayı incelemeye karar vermiştik.

Tersane kapısının önünde arabadan inip vakit kaybetmeden tersane yerleşkesine girdik. Yönetim binasının köşesinden dönünce yan yana yerleştirilmiş iki adet devasa kuru havuz vardı, oldukça derin olmalıydılar. Kuru havuzların arka planında gemi inşasının yapıldığı siyah binalar görünüyordu. Kuru havuzların bulunduğu iki hendek arasında birkaç simsiyah vinç duruyordu. Vinçlerin hemen yakınında bulunan beyaz renkteki gemici pansiyonları, vinç kollarının altında her an ezilecekmiş gibiydi. Tersane işçisinin cesedi bu binaların önündeki uzun otların ilerisinde bulunmuştu.

Soruşturma çoktan tamamlanmış, polis memurları olay yerinden ayrılmaya başlamıştı. Geriye yalnızca ölü adama sarılarak ağlayan bir kadın ve ona acıyan gözlerle bakan beş-altı kişi kalmıştı. Kadının etrafına

toplanan kişilerin giyimlerinden tersane işçisi oldukları anlaşılıyordu. Kyosuke vakit kaybetmeden yanlarına gitti ve sevdiceği ölmüş zavallı kadına taziyede bulunduktan sonra cesedi incelemeye başladı. Hayatını kaybetmiş adamın üstünde iş kıyafetleri vardı, uzun bir süre su altında kaldığı belli oluyordu. Kırk yaşlarındaydı, suratı hafif sakallıydı. Aşınmış kıyafetinden görülen omuzları ve ayakları yaralarla doluydu. Gerginleşmiş cildinde sayısız derin sıyrık görülüyordu. Göğsünde, kalbinin tam üzerinde uzun ve dar bir oyuk vardı. İçinden kırmızı ve beyaz et parçaları çıkıyordu.

Kyosuke, “Bir neşterle ölesiye bıçaklanmış,” dedi.

Ardından cesedi incelemeye devam etti. Suratı tamamen parçalanmış değildi, yalnızca yüzünün sol kısmında çil lekelerini andıran lekeler çıkmıştı. Nereden bakarsanız bakın karşımızdaki görüntü insanın içini rahatsız eden bir görüntüydü. Fakat Kyosuke, tam da kendisinden beklenileceği gibi iğrenmek yerine merakla adamın yanına yaklaşıp suratındaki yaraları incelemeye başlamıştı. Cesedi yüzüstü çevirdiğinde şaşkınlık içinde dönüp bana baktı. Çok ilginçti. Adamın kafasının arkasında demir bir çubukla yapılmış gibi duran bir morluk vardı. Vücudunun arkası da derin sıyrıklarla doluydu. Simsiyah makine yağı, iş kıyafetinde oluşan yırtıklardan içeri sızarak ceketini lekelemişti. Gözlerimizi ellerine çevirdiğimizde şaşkınlığa uğramıştık. İki bileği de sağlam bir kenevir halat yardımıyla vücudunun arkasından bağlanmıştı, düğümden geriye kalan ve etrafa sarkan halatın ucu yaklaşık otuz santimetre uzunluğundaydı. Bileklerinden halatın ucuna kadar her yer siyah makine yağı lekeleriyle kaplıydı.

Cesedi genel hatlarıyla incelemeyi bitiren Kyosuke, yanında bekleyen kadına dönerek sorular sormaya başladı.

“Kusura bakmayın, rahatsız ediyoruz. Kocanızın kayıplara karıştığı akşam hakkında birkaç soru sorabilir miyiz?”

“Elbette. Ne soracaktınız?”

“Öncelikle, evden ayrılmadan önce eşiniz nasıl davranıyordu? Herhangi bir gariplik sezmiş miydiniz?”

Kadın gözyaşlarını silerken cevaplamaya başladı. “O akşam kocam hava kararıktan sonra eve dönmüştü. Gece nöbetinin olduğunu söylemiş, hızlıca akşam yemeğini yiyip tekrar dışarı çıkıp gitmişti.”

Kyosuke, “Öyle mi? Bir dakika bekleyin lütfen,” diyerek mavi iş kıyafeti giyen adamlardan birine döndü. “Beş gün önce kimseye gece nöbeti

yazılmış mıydı?” diye sordu.

Çalışanlar, “Hayır, efendim, o gün kimseye gece nöbeti yazılmamıştı,” diye cevapladı.

“Yok muydu? Hımm. Olmayan bir gece nöbetini bahane ettiğine göre saklamak istediği bir şeyler vardı demek. Sakladığı şeyin ne olduğuna dair bir tahmininiz var mı, hanımefendi?”

“Aklıma hiçbir şey gelmiyor, efendim…”

“Öyle mi? Pekâlâ. Tek başına mı çıkmıştı evden?”

“Hayır, efendim. Bay Gen… Yani Gennosuke Yamada, kendisini çağırmaya gelmişti, evden birlikte çıktılar.”

“Bay Gennosuke yakınlarınızda yaşıyor sanırım.”

“Evet, efendim, hemen yanı başımızda yaşıyor. Aralarında kuvvetli bir dostluk olduğundan sık sık evimizi ziyarete gelirdi. Kapının önündeyken ‘Şu çaylak nasıl da tir tir titriyordu ama’ gibi bir şeyler diyorlardı. Bay Gennosuke, ‘Uzun süre sonra ilk defa içme fırsatı buldum, iyi oldu,’ demişti. Kendi aralarında konuşarak dışarı çıktılar. Belli etmeden, konuştuklarını dinlemiştim ben de.”

“Öyle mi? Hafızanız oldukça kuvvetliymiş, baksanıza konuşulanları ne kadar da iyi hatırlıyorsunuz.”

“Öyle, efendim. Bay Gennosuke inme geçirmişti, yeni yeni iyileşmeye başlamıştı. Altı gün önce kendini toparlayıp işe gitmeye karar vermişti ama bu defa da çalışırken sağ kolunu incitmişti. Yeni inme atlatmış zayıf bünyesiyle alkol alacağını duyunca endişelenip dinlemiştim… Oradan aklımda kalmış.”

“Anlıyorum. İkili evden ayrıldıktan sonra bir daha dönmedi, değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Cevaplarınız için teşekkür ederim.” Kyosuke kibar bir şekilde teşekkür ederek cesedin yanından ayrıldı. Kafasıyla bana kendisini takip etmem için bir işaret yaptı ve kuru havuzların bulunduğu bölgeye yürümeye başladı.

Kyosuke’nin yanına giderken, “Gerçekten hayret edilesi bir cinayet. Adamı katleden kişide merhametten eser yokmuş,” dedim.

“Gerçekten de öyle. Adamın yara bere içinde olmayan hiçbir yeri yoktu neredeyse. Hem kalbinden bıçaklanmış hem de kafasına demir bir sopayla vurulmuş, iki ölümcül darbe demek oluyor bu. Vücudunun çeşitli yerlerinde sıyrıklar var, bilekleri arkadan halatla bağlanmış ve ucuna ağır bir yük asılarak denizin ortasına atılmış. Nereden bakarsan bak çok gaddarca bir

cinayet bu… Yalnız, bu aradığımız katil pek de zeki biri değil gibi Hatta yüzde doksan ihtimalle düşünsel kabiliyeti düşük biri diyebilirim. Yine de herhangi bir çıkarımda bulunmadan önce tüm ihtimalleri düşünmekte fayda var. Benim merak ettiğim ilk şey vücudundaki yaraların mı yoksa makine yağma bulanmasının mı daha önce olduğu, ikisinin de aynı anda yaşandığını hiç sanmıyorum. Adamın vücudundaki yaraların belli bir sırayla yapıldığı aşikâr, kafasının arkasındaki oyuk veya tüm vücudunu kaplayan sıyrıklar kalbine bıçak darbesi aldığında oluşmuş olamaz. Muhtemelen çevrede adamın derisini tahriş edecek bir şeyler vardı. İnsan derisi, tabii ki yaşayan bir insandan bahsediyorum, öyle incecik bir örtü değil ya! Senin de gördüğün gibi insan derisi oldukça kalın bir yapıya sahip. Zaten deri dediğin şeyin amacı yara olduğu an onun etrafını sarıp kapanmasına yardımcı olmak, değil mi? Bu adamın yaraları kapanmamıştı…”

“Bence burada bir tuhaflık var. Nefes almayı bırakalı epey geçmiş, kurtlarla kaplanmış bir ceset düşün. Mesela günlerce su altında kalmış bir ceset, işte o zaman vücudundaki yaraların kapanmamış olmasına bir açıklama getirebiliriz. Bu düşünceyle ilerlersek vücudundaki izleri de akla yatkın bir sıraya koyabiliriz aslında: Adam önce kalbine bir bıçak darbesi alarak hayatını kaybetti. Ardından bilekleri arkadan bağlandı ve ağır bir yük asılarak denizin ortasına atıldı. Bir süre geçtikten sonra adamın derisi yumuşadı ve kafatasındaki ölümcül duran morarma ile sıyrıklar kendini rahatça göstermeye başladı. Hatta bununla ilgili ilginç bir şeyler daha fark ettim. Bileklerinden bağlanmış adamın kollarının ön kısmında da sıyrıklar vardı. Ama kollarının arkasında veya yanlarında, göğsünde veya sırtında hiçbir yara yoktu, bu bölgelerde kıyafetlerine de hiçbir zarar gelmemişti. Adamın ceketindeki ve iş kıyafetlerindeki makine yağı lekeleri ise en son oluşmuştu… Vücudunda var olan bir leke suda çözünüp dağılmış mıydı, yoksa başka bir şekilde mi oldu bilmiyorum… Ama yağ lekelerinin adam denize atıldıktan sonra oluştuğuna eminim. Cesedin arkasından baş aşağı dökülmüş gibi duruyor, önce ceketinin yüzeyi, ardından da ceketteki yırtıklardan vücudu lekelenmiş… En son olarak ise bileklerinin etrafındaki düğüm yağ lekeleriyle kaplanmış. Cesedin başına gelenleri kronolojik bir sıraya koymaya çalışırsak böyle bir sıralama yapabiliriz. Geriye yalnızca suç mahallini kendi gözlerimizle görüp incelemek kalıyor.”

Kyosuke söylediklerini bitirince tersaneye doğru yürümeye başladı. Şaşkınlık içinde sesimi yükselttim.

“Ne, suç mahalli mi? Cinayetin nerede işlendiğini biliyor musun ki?!”

Kyosuke soruma gülümseyip yürümeye devam etti.

“Tahmin etmesi hiç de zor değil ki. Suratının solundaki çil lekesi gibi izleri sen de hatırlıyorsundur. O lekeleri gördüğüm an suratının yalnızca bir tarafında toplanmış olmalarının garip olduğunu düşündüm. Şöyle bir bakınca suratının sol tarafına yapışan şeyin ezilmiş demir artıklarına ait tozlar olduğunu fark ettim. Anlayacağın çil gibi duran o minik benekler aslında kurbanın aldığı darbe ile yere düştüğü an suratına yapışan demir parçalarına ait. Elimizde bu ipucu olunca suç mahallini aramak hiç de zor olmuyor. Torna tezgâhının kullanıldığı imalat binasını ulaşmamız gerekiyor. Oradan çıkan atıkların döküldüğü çöplüğü keşfedersek olay yerini de bulmuş olacağız.”

Hiçbir şey söylemeden Kyosuke’nin arkasına takılıp onu takip ettim. Yolda çalışanlardan birine yolu sorunca imalat binasının arkasındaki çöplüğü bulmamız uzun sürmedi. Çöplükte simsiyah yağla kaplı demir tozlarının ve bakır rengini koruyan demir tozlarının yığın hâlinde atıldığını gördük. Çöplüğe atılalı pek zaman geçmemiş gibi duruyordu. Kyosuke eldivenlerini giyerek çöp yığınının yakınına gitti ve eğilip demir tozlarını incelemeye başladı. Bir süre atıkları karıştırdıysa da herhangi bir tuhaflık bulamadı. Ben de yavaş yavaş yorulmaya başlamıştım.

Tam geri dönmeyi teklif edecekken Kyosuke’nin suratındaki şaşkın ifadeyi gördüm. Eldivenleri az önce karıştırdığı, yeni atılmış gümüş renkteki demir tozlarının yanı sıra kahverengimsi renkte paslı tozlarla da kaplanmıştı. Kalbine aldığı bıçak darbesiyle hayatını kaybeden adamın etrafa akıttığı kan lekeleri de apaçık ortadaydı. Lekelere tüm dikkatimle bakarken Kyosuke de yerden bulduğu hafif parlak bir nesneyi alıp yanıma geldi.

“Bak ne buldum,” dedi ve elindeki nesneyi yüzünde gururlu bir gülümsemeyle havaya kaldırdı. Göstermek için suratıma tuttuğu şey üzerinde ışıltılı süslemeler olan keskin bir çakıydı. Yer yer hurda yağları ve demir tozlarıyla kaplanmış olan çakının ağzında kırmızı kan lekeleri vardı.

“Bu kadar paslı bir yüzeyde parmak izi bulmak imkânsız ne yazık ki,” dedi Kyosuke.

Eldivenlerini çıkarmadan parmak uçlarıyla çakının üzerindeki pası çıkarmaya çalıştı. Çözülen pasın altında çakının kabzasına kazınmış G ve Y harfleri ortaya çıktı. Bu harflerin neyi simgelediğini görür görmez

anlamıştım, Gennosuke Yamada'nın isminin kısaltılmış hâliydi bu! Heyecanla lafa atıldım. "Baksana, bu Gennosuke Yamada'nın baş harfleri değil mi? Aradığımız katil Gennosuke'ymiş!"

Kyosuke sakin bir şekilde, "Eh, kötü bir çıkarımda bulunmuş sayılmazsın. Ama elimizdeki bunca delili yok sayıp yalnızca bu çakıya bakarak katilin Gennosuke Yamada olduğunu iddia etmek çok riskli bir hamle. Benim asıl merak ettiğim soru şu: Kurbanın burada işi neydi? Önce bunu bir çözelim. Adamın karısı, kayıplara karıştığı gün evden çıkmadan önce Kisaburo ve Gennosuke'nin aralarında konuştuklarını, karşılarında tir tir titreyen bir çaylaktan ve birlikte içmekten bahsettiklerini söylemişti, hatırlıyorsun, değil mi? Bu konuşmalarına bakılırsa ikili o akşamı yalnız geçirmeyi planlamıyordu, şu çaylak dedikleri kişi de onlara katılacaktı. Bu kişinin Gennosuke ve Kisaburo'dan genç olduğunu da söylememe gerek yok sanırım. Ayrıca…" Kyosuke bir an duraksayarak eğildi ve çöplüğe atılmış demirlerin arasından bir şeyi çekip çıkardı Ne çıkardığına baktığımda elinde tuttuğu şeyin kalınca bir kitapçık olduğunu gördüm. Siyah yağ yüzünden kirlenmişti ama yeni alınmış bir dergi olduğu belliydi. Kapağında ise "Pratik Yemekler: Kantodaki" yazıyordu.

Kyosuke gülümseyerek konuşmaya devam etti. "Yine dönüp dolaşıp katilin kim olduğuna geldik desene… Güney yönünde bir yerlere seyahat etmiş bir adam arıyoruz demek. Bu çıkarıma nereden vardığımı sorarsan aradığın cevap "Pratik Yemekler: Kantodaki" yazısında saklı. Kantodaki, biz Tokyolular tarafından oden olarak bilinen yemeğin ta kendisi. Kırsal kesime gidersen oden yerine bu ismin kullanıldığını fark edersin. Ben en çok Kansai bölgesinde duydum bu kullanımı, dolayısıyla bu kitapçığın Tokyo'daki herhangi bir restorandan alınmadığından emin olabiliriz."

"Öyle demek… Anlıyorum." Kyosuke'nin çıkarım yeteneğine imreniyordum. Arkadaşım biraz öncesine kadar elinde tuttuğu çakıyı bir mendile sarıp kitapçıkla birlikte cebine soktu. Ardından da elini omzuma koydu ve, "Burada işimiz bittiğine göre artık kurbanın sırtından aşağı süzülen bu siyah yağı araştırmaya başlayabiliriz," dedi.

Yine Kyosuke'nin ardına takıldım ve ana binaya girdik.

Bir tersane işçisinin yardımıyla etraftaki aletleri incelemeye başladık. Etraftaki demirleri, kayışları, dişçi çarklarını, vahşi bir hayvan gibi gürültü çıkaran torna tezgâhlarını ve magnetleri teker teker inceleyip yağın döküldüğü yeri saptamaya çalıştık. Ancak Kyosuke'nin çıkarımlarını doğrulayacak herhangi bir ipucu bulamadık. Hayal kırıklığına uğramıştık.

Fabrika binasından çıkıp kuru havuzların arasındaki tersane vinçlerinin yanına gitmeye karar verdik ve orada işçi kıyafetleri giymiş, kafasında kocaman kasketi olan bir adamla karşılaştık. Tersanede çalışan mühendislerden biri olmalıydı. Kyosuke adamı yanımıza çağırdı.

“Müsaitseniz birkaç sorumuz olacaktı… Son birkaç gün içinde tersanenin bulunduğu bu yerleşkede etrafa yanlışlıkla veya kasti bir şekilde makine yağı döküldü mü? Azıcık dökülmüş olsa bile olur.”

Kyosuke’nin son derece tuhaf ve detaylı sorusu mühendisi epey şaşırtmıştı. Hemen gözümüzün önündeki kuru havuzu işaret etti. “İki numaralı havuzda bir yağdanlığın döküldüğünü duymuştum. İsterseniz size yolu göstereyim,” diyerek bize eşlik etmeye başladı. Çok geçmeden kuru havuza vardık ve merdivenlerden devasa havuz zeminine indik. Bize yolu gösteren mühendis, indiğimiz noktadan yaklaşık 10 metre uzaktaki denize baraj oluşturan gemi girişine yürüdü. Beton zeminde bir noktayı işaret edip bizlere döndü. “Tam olarak burası efendim.”

Gerçekten de yaklaşık on metre ötede beton zeminin üzerine makine yağı dökülmüş hâldeydi. Yağ öbeğinin ortasından kendini gösteren beyaz beton zemine bakılırsa kurbanın sırtındaki yağ lekelerinin kaynağı burasıydı. Adamın atıldığı ve ceketinin yağları çektiği noktada yağ öbeği sağ ve sola dağılıyordu.

“Kim dökmüş olabilir ki bu yağı?”

Mühendis cevapladı. “Kim olacak, denizcinin biri dökmüştür. Bundan beş gün önce *Tenşomaru* adında bir yük gemisi kuru havuza getirilmişti. Tamiri sabahtan akşama kadar sürdü, aradığınız kişi bu gemide çalışan bir denizci olsa gerek. Pervane şaftına yönelirken yanlışlıkla dökmüş diye duydum.”

“Öyle mi?”

Kyosuke nedendir bilinmez, umutsuzluğa kapılmış gibiydi. Boynunu büktü, bir süre hiçbir şey demeden düşündü. Birden aklına bir şeyler gelmiş olacaktı ki kendinden memnun bir ifadeyle suratını kaldırdı.

“Bu *Tenşomaru* dediğiniz gemi hangi bölgeden gelmişti buraya?”

“Kobe’den geldi, efendim,” diye cevapladı mühendis.

“Kobe mi? Peki ara limanları?”

“Yalnızca Yokkaiçi, efendim.”

“Ne, Yokkaiçi mi?! Ah, tabii ya!”

Kyosuke heyecanla sesini yükseltti. Elini cebine atarak birkaç saat önce gördüğü kitapçığı çıkardı ve kitapçığın üzerini bir mendil ile silerek üzerinde yazanlara bir kez daha baktı. Gördüklerinden emin olduktan sonra eski neşeli hâline dönerek konuşmasına devam etti.

“Ee, peki bu *Tenşomaru* denen gemi şimdi nerede?” diye sordu.

“Şu an Şibaura’da demirlemiş olsa gerek. Gemi sahibinden gelen talimatlarla yük yüklenmesi geciktirilmişti. Tamiri dün akşam hava kararınca bitmişti, üstüne vakit kaybetmeden bir buharlı gemi yardımıyla çekilerek götürüldü. Şu an öğle vakitlerinde olduğumuzu düşünürsek yaklaşık dört saat sonra denize açılacaktır.”

“Anlıyorum. Bu bahsettiğin gemi beş gün önce sabah vakitlerinde getirilmişti kuru havuza, değil mi? Yani kurbanın ortalıktan kaybolduğu, daha doğrusu öldürüldüğü sabah, yanılıyor muyum?”

“Evet, efendim, tam olarak dediğiniz gibi oldu.”

“Öyleyse şu *Tenşomaru*’da çalışan denizciler geceyi buradaki konutlarda geçirdi, öyle mi? O gece herhangi bir iş olmasa da şu *Tenşomaru* adlı geminin denizcileri bu yerleşkede bulunuyordu yani.”

“Tam olarak öyle değil, efendim.”

“Ne demek tam olarak öyle değil?”

“Denizcilerin yüzde sekseni o akşam bir hayat kadını bulmak için genelev aramaya gitmişlerdi. Yerleşkede değillerdi, efendim.”

“Öyle demek… Peki o gün *Tenşomaru* dışında kuru havuza getirilen başka bir gemi oldu mu?”

“Hayır, efendim, olmadı.”

“Pekâlâ. Yanıtların için teşekkür ederim.”

Konuşma bitince mühendis bir numaralı kuru havuza getirilen bir gemi olduğu söyledi ve diğer havuza doğru yürümeye başladı. Kyosuke ile beni de yanına çağırdı. Pek bir ipucu çıkacağına inanmasak da ne olur ne olmaz diyerek mühendisin arkasına takıldık.

Yaklaşık bin ton ağırlığında bir yük gemisi bir numaralı kuru havuzun kapısının önünde bir buharlı gemi yardımıyla demirlenmiş ve taşınmayı bekliyordu. Biz havuza vardıktan kısa süre sonra denizle havuzu ayıran kapının üstünde bulunan kapakçık açıldı ve deniz suyu yüksek bir sesle köpürerek havuzun içine doğru dökülmeye başladı. Sonrasında yaklaşık 60 santimetrelik alt kapakçık açıldı ve havuza alınan su boşaltıldı. Dalgaların arasına karışıp havuza girmiş olan çaresiz balıklar beton zemin üzerinde

çırpınıp duruyordu. Bu ilginç manzarayı izlerken Kyosuke hafifçe omzuma dokunup konuşmaya başladı.

“Baksana, bir süre gemi yükleme alanını dikkatlice izleyerek beni bekleyebilir misin? Ben aradığımız suçluyu yakalayıp geleceğim.”

Kyosuke’nin dedikleri karşısında hayretle ona baktım ama bir şey söylememe fırsat vermeyen arkadaşım arkasını dönüp tersane yerleşkesine doğru koşmaya başladı. Yapacak bir şey yoktu, Kyosuke gelene dek kuru havuzdaki indirme ve yükleme işlerine bakmam gerecekti.

Bir saat geçmiş, havuz suyla dolmuştu ama etrafta Kyosuke’den iz yoktu. İçerideki deniz suyu dökülmüş, çelikten yapılmış devasa kesonlar, havuz kapısının ötesinde yüzmeye başlamıştı. Yüzen kesonlar kayıklar yardımıyla ileriye çekiliyor, buharlı gemiler deniz yüzeyinde oluşan ufak girdaplara aldırmadan gemiyi kuru havuza yüklüyordu. Kyosuke hâlâ gelmemişti… Kesonlar bir kez daha batmış, açık denizden ayrılmış havuz suyu bir kez daha boşaltılmaya başlanmıştı ki sonunda bir adet otomobilin ön kapıdan içeri girdiğini gördüm. Arabanın içinden Kyosuke yerine polis memurları çıkınca şaşırmıştım. “Olaylar iyice sarpa sardı herhalde,” diye düşünürken arabadan Kyosuke çıktı. Kendinden epey memnun görünüyordu. Şaşkınlık içinde izlerken arabadan tüm uzuvları sıkıca bağlanmış bir kişinin daha çıkarıldığın gördüm. Esmer tenli, haşin görünümlü bir genç delikanlıydı çıkarılan. Yanında iki polis memuru duruyordu.

Kyosuke ile beraberinde getirdiği bu kişiler iki numaralı kuru havuzun rıhtımına doğru yürüdüler. Gelişmelerden haberdar olmak için telaşla arkalarından koşturdum. Kyosuke sonunda bana dönerek getirdiği kişiyi tanıttı.

“Sana Tenşomaru’nun başındaki denizciyi, daha doğrusu aradığımız katil Goro Yacima’yı takdim edeyim.”

Sıkıca bağlanmış denizciyi bana doğru itekledi. Goro Yacima adını duyduğumda şaşırıp kalmıştım. Çakının kabzasına kazınmış harflerin katilin isminin baş harfleri olduğuna neredeyse emindim, baş harfleri gördüğüm andan itibaren aradığımız katilin Gennosuke Yamada olduğuna inanıyordum. Hayret içinde bakarken Kyosuke bağlı adamı benden uzaklaştırmış ve tekrar konuşmaya başlamıştı.

“Yanından ayrılmadan önce burada çalışan mühendisten Tenşomaru’nun Yokkaiçi’de durduğunu duyduğumda her şeyi anladım. Kitapçıkta yazan

‘Kantodaki’ sandığımızın aksine bir ipucu değildi, ipucu edinmek için kitapçığın arkasına bakmak gerekiyordu. Arka kapağına baktığımda Yo karakteri ile başlayan ve ufak tefek katakana karakterlerle yazılmış bir şeylerin olduğunu hatırladım. Hemen mendil çıkarıp kitapçığın üzerindeki lekeleri sildiğimde ise…” Kyosuke cebindeki kitapçığı çıkarıp eliyle arka kapak üzerinde bir yeri gösterdi. “İşte burada! ‘Kanpaçi’ yazan dükkân isminin altında küçücük harflerle ‘Yokkaiçi Belediye Konağı yanı’ yazıyor, değil mi?”

“Gerçekten de öyle,” diyerek hayret içinde onayladım.

“Bu durumda şu çıkarıma varabiliriz: *Tenşomaru*’da çalışan denizcilerin arasından bu kitapçığı beraberinde getiren kişiyle kayıplara karışan ikili o akşam fabrikanın arkasındaki çöplükte karşılaşmış olmalıydılar. Elimizdeki ipuçlarına baktığımızda böyle bir sonuç çıkıyor. Dediklerimi anlıyorsun, değil mi? Gennosuke Yamada dışarı çıktığında inme tehlikesini atlatalı çok olmamıştı, üstüne üstlük sağ kolu incinmişti. O hâldeyken sence Gennosuke, Kisaburo’nun kalbine öldürücü bir darbe indirebilir miydi? Bünyesinin hâlâ zayıf olduğunu düşününce bu ihtimal pek de olası gelmiyor.”

“Yanından ayrılır ayrılmaz ilk iş olarak Gennosuke Yamada’nın ailesine gittim ve kendilerine birkaç soru sorarak adamın sağlak olduğu öğrendim. Bununla da bitmiyor tabii. Ailesi, Kisaburo ve Gennosuke ikilisinin üç yıl öncesine kadar Tenşomaru’daçahştıklanmsöyledi! Edindiğim bilgiler sayesinde doğru yolda ilerlediğimden emin oldum. Şibaura’ya kadar gidip geminin kaptanına isminin baş harflerinde G veya Y olan kaç denizci olduğunu sordum. Gemi asistanı Minoru Yagi ve denizci Goro Yacima dışında kimse yoktu. Minoru Yagi denilen kişi çoktan elli yaşlarına yaklaşmış bir amcaydı, baş harfleri de aradığımıza tam uymuyordu zaten. Goro Yacima denen kişi ise neredeyse tam zıttıydı. Kaptanı şaşırtacak ölçüde eh becerikli, henüz yirmi dokuz yaşında gencecik bir adamdı. Şu genç çaylak diye bahsettikleri profile tamamen uyuyordu yani. Hemen Yacima ile görüşüp elimdeki bu çakıyı satın almak isteyip istemeyeceğini sordum. Çakıyı görür görmez suratının rengi attı Yacima’nın. Titreyerek yüz yen verdi elimdeki çakı için. Uzattığı parayı almak yerine kendisini sıkıca bağlattım ben de. Tabii yakalanınca biraz debelendi ama nafile.”

Kyosuke gülerek sağ kolundaki kumaşı geriye çekti ve kolunu gösterdi. Yacima’nın debelenmesinin sonucunda yaralanmıştı. Bileğinin iç tarafı beyaz bir bez ile sarılmış, koluna bulaşan hafif kan izleri bezi kirletmişti.

“Peki Gennosuke Yamada’ya ne oldu?” Gerginlik içinde yutkunduktan sonra aklımdaki soruyu sormuştum.

“O konuya gelirsek…” Kyosuke bana arkasını dönerek biraz uzakta duran Goro Yacima’nın yanına yürüdü. Suçlunun yakınlarındaki polislere hiç aldırış etmeden genç adama bağırmaya başladı.

“Yacima! Erkeksen erkekliğe yakışır şekilde itiraf et bakalım. Gennosuke Yamada’nın cesedini taşıyıp denizin ortasına attığını biliyoruz. Kisaburo’yu denizin derinliklerine batmaya bıraktığın yere Gennosuke’nin cesedini de attın, değil mi?”

Yacima hiç ses çıkarmadan Kyosuke’ye pis pis bakmaya devam etti.

“Ne var, söylemeyecek misin? Hımm? O zaman yapacak bir şey yok. Nereye attığını ben göstereyim sizlere.”

Kyosuke sakin bir ifadeyle bir numaralı kuru havuza doğru yöneldi. Kısa bir süre içinde gemi yükleme işlemini yeni bitirmiş bir dalgıçla yanımıza yaklaştı.

Kyosuke’nin beraberinde getirdiği dalgıç durduğumuz iskelenin yakınına geldi ve arkadaşımın verdiği talimatları dinledi. Ardından iki fabrika çalışanını da çağırarak hortum ve pompaları hazırlamalarına yardım etmelerini istedi. Gözlerimin önünde rıhtımdan aşağı merdiven indirdiler ve denizin derinliklerine doğru ilerlemeye başladılar. Yaklaşık on dakika sonra bulunduğumuz noktanın biraz solunda, iki numaralı kuru havuzunun kesonlarından tahminen üç metre ötede deniz yüzeyinde karaltılar gördük. Karaltıları köpüren baloncuklar takip etti.

Biz deniz yüzeyini izlerken yanı başımızdan bir canavarın kükremesini andıran yüksek bir gürültü duyuldu. Arkamı döndüğümde sesin Goro Yacima’dan çıktığını fark ettim. Suratı, özellikle de burnu terden sırılsıklam olmuş, yüzünün rengi korkuyla beyazlamıştı. Telaşla yeri tekmeleyip duruyordu. Kyosuke debelenen adamın durumuna gülümseyerek denize bakmaya devam etti. Yaklaşık beş dakika içinde merdivenin altında dalgıcın silueti göründü, sırtında birini taşıyordu. Kisaburo Harada’yla benzer şekilde iki eli de arkadan bağlanmış bir erkek cesediydi bu.

“Vah vah! Bay Gennosuke bu!” Dalgıç pompasına basmakla meşgul fabrika çalışanlarından biri şaşkın bir şekilde bağırdı. Yacima hâlâ tek kelime dahi etmeden kafasını eğmiş bir hâlde oturuyordu.

Kisaburo’nun aksine, Gennosuke’nin vücudunda herhangi bir morartı veya sıyrık yoktu. İki adamın vücutlarındaki tek ortak nokta, adamların

kalplerinden bıçaklanarak öldürülmesiydi.

“Adam eski püskü, ağırca bir demir çarka bağlanıp atılmış denize. Çarkı çıkarıp getirmem mümkün değildi, dolayısıyla bağlı olduğu halatı ortasından kestim. Hah bir de, unutmadan söyleyeyim, adamın vücuduna bağlanmış bir halat ipi daha vardı, ortasından kopmuştu… Sanırım Kisaburo ile Gennosuke’yi birlikte bağlayıp atmış.”

İşini bitiren dalgıç, bizlere açıklama yaptıktan sonra derin bir nefes aldı.

Kyosuke elini Yacima’nın omzuna koydu. “Baksana. Sana son bir sorum olacak. Bu ikiliyle çöplükte karşılaştığında neden olayı tatlı dille çözmek yerine böyle bir canilikte bulundun? Söyle bakalım.”

Kyosuke’nin sorusuyla kafasını kaldıran Yacima çaresizce bağrındı. Ardından yenilgiyi kabullenip konuşmaya başladı.

“Her şeyi anlatacağım, tamam! Üç yıl önceye kadar bu ikiliyle birlikte *Tenşomaru*’da denizciydik. Birlikte çalıştığımız dönemde *Tenşomaru* Güney Çin Denizi’ne yolculuk yapıyordu. Gemi kaptanı Kakinuma denen zengin bir herifti. Fırtınalı bir gecede o herifi denize atıp, bir miktar para yürütüp kaçmaya çalışmıştım ama bu ikili planımı altüst etti. Bir de utanmadan bana şantaj yapmaya çalıştılar… İkisinden bir şekilde intikam almalıydım, bana yaptıklarına karşılık canlarını aldım ben de. Sadece bunun için, başka bir nedeni yok.”

“Pekâlâ. Yanıtın için sağ ol.” Kyosuke nezaketen teşekkür ettikten sonra polis memurlarına bir şeyler işaret etti.

Kasvetli kış denizine derin derin bakarken benimle konuşmaya başladı. “Gennosuke’nin de öldürüldüğünü nereden anladığımı sormuştun, değil mi? Kayıplara karışmadan önce neler yaptıklarını duyup bir de üstüne Kisaburo’nun cesedini gördükten sonra sezgilerim beni bu tahmine yöneltti aslında. Gennosuke’nin cesedinin nerede olduğunu nereden bildiğimi sorarsan, onun da cevabı oldukça basit. Gennosuke Yamada ile birlikte kayıplara karışan ve öldürülen Kisaburo Harada’nın cesedi dün sabah nasıl bulundu? Bulunana dek başına neler gelmişti? Bunların üzerine düşünürsen cevap kendiliğinden çıkıyor. Kısaca özetleyeyim sana. O akşam fabrikanın arkasında kalplerine bıçak darbesi alarak öldürülen ikili buraya kadar taşınmış, vücutlarına ağır bir yük bağlanarak denizin ortasına batmaya bırakılmışlardı. İki numaralı kuru havuzun kesonlarının hemen dibine atılmışlardı. Ardından dört gün sonrasını, yani dün akşam vaktini

düşünelim. Tamir edilen *Tenşomaru* K. Tersanesi'nden ayrılmıştı ve vakit kaybetmeden Şibaura'ya gitmesi gerekiyordu."

"İki numaralı kuru havuzun kapakçığının açılması ile dışarıdaki deniz suyu korkunç bir kuvvetle havuzu doldurmaya başlamıştı. Peki bu durumda, kapakçığın hemen dibinde, denizin derinliklerinde halata sarılı hâlde bulunan bir cesede ne olur? Daha bugün gördüğün o şaşkın balıkların başına ne geldiyse o olur tabii! Yaklaşık altmış metre uzunluğundaki delikte etrafa çarpa çarpa yara bere içinde havuz içine çekilen ceset, beton zemine yapışıp kalır."

"Mühendisle konuşmamızı hatırlıyorsun, değil mi? O gün *Tenşomaru*'da çalışan denizcilerin kazara makine yağı döktüklerini söylemişti… Dökülen yağın yanı sıra eylemsizlik momentinin de etkisini düşününce cesedin kolayca etrafta sürükleneceğini anlamışsmdır. Havuz su ile dolduğunda alttaki kapakçık açılmış ve Tenşomaru'nun küçük buharlı gemilerle taşınma vakti gelmişti. Suyun kaldırma özelliğiyle geminin karinasına yapışan Kisaburo'nun cesedi, gemiyle birlikte açık denize sürüklenmişti. Kisaburo'nun cesedi böyle bir oraya bir buraya sürüklenirken Gennosuke'nin cesedine hiçbir şey olmaması, cesedin bulunduğu nokta ve su enjeksiyon noktasına olan uzaklığından kaynaklanıyordu… Elbette bağlandığı halatın uzunluğunun da bir etkisi vardı."

Kyosuke konuşmasını sonlandırdı ve sigarasının izmaritini suya attı.

"Yani bu cinayetin arkasında yatan sebep ikilinin Yacima'ya şantajda bulunması ve olayın tatlıya bağlanamaması, öyle mi? Tamam da, böyle bir durum olduğunu sen nereden anladın?"

Aklımdaki son soruyu sormuştum.

"Hahaha! Olayın o kısmını Yacima itiraf edene dek ben de bilmiyordum doğrusu. Olayların nasıl gelişmiş olabileceği hakkında iyice düşündükten sonra Yacima'yı yoklayarak aradığımız cevapları vermesini sağladım yalnızca."

1932

ÜÇ AKIL HASTASI

I

Doktor Akazava’nın müdürlük görevini yürüttüğü akıl hastanesi, M. şehrinin banliyö bölgesine yakın olan Akatsuçiyama Tepesi’nde bulunuyordu. Çeşitli ağaçlarla süslenmiş bir koruluğa bakan hastane, krematoryuma giden yolun hemen üstünde kalıyordu. Rustik bir binaydı, yanlardan çıkan odalarıyla tepenin üstünde bulunan devasa bir örümceği andırıyordu.

Bela tek başına gelmez derler, bilirsiniz. Akıl hastanesinde de durum öyleydi. O feci olay yaşanmadan önce dahi çürümeye başlamış ahşap duvarlar arasında uğursuz bir şeyler olduğu hissediliyordu. Hastanenin üzerine inşa edildiği temeller çürümeye başlamış gibiydi, durum böyle olunca çöküş kaçınılmazdı.

Doktor Akazava’ya göre akıl hastalarıyla uğraşmak epey zorlu bir görevdi. Hastalar çoğu zaman yersiz sebeplerle saldırganlaşıyor, kaçmaya çalışıyor veya etrafı ateşe veriyordu. Aykırı hareketlerde bulunmak için bir nedene ihtiyaç duymuyorlardı. Kimi nedensiz yere intihar planları kuruyor, kimiyse en ufak tartışmada yemeden içmeden kesilip ilaçlarını almayı reddediyordu. Bu kişiler tehlike teşkil ettikleri için toplumdan uzaklaştırılmış, fiziksel ve ruhsal açıdan yeterince ilgi görmeleri için bu hastaneye yatırılmışlardı. Fakat fiziksel bir sorundan dolayı hastaneye giden hastaların aksine bu kişiler kendilerinde bir sorun olduğundan bihaberdiler. İçinde bulundukları durumun farkında olmayan akıl hastalarına özel bir ilgi ve nezaketle yaklaşmak gerekiyor, aksi takdirde ne zaman ne yapacaklarını kestirmek mümkün olmuyordu. Büyük hastaneler böyle hastalara bakmak için pek uygun değildi. Akıl hastalarıyla uğraşırken sıkı gözlem altında tutulabilecekleri küçük evlerde bakılmalarının daha iyi sonuçlar vereceği

belliydi. Düsturuna göre yapılacak olursa hasta başına bir hemşire düşmeliydi.

Hastalara evde bakmanın önemini fark eden ilk kişi Doktor Akazava'nın büyükbabasıydı. Japonya tarihinde evde hasta bakma pratiğinin ortaya çıktığı ilk yer olarak bilinen Kyoto'nun İvakura adlı köyünde doğmuş bu adamın böyle bir yöntem bulması hiç de şaşırtıcı değildi. Yaşlı adam bir arada bulunması pek mümkün görünmeyen iki kavramı birleştirerek ev rahatlığından ödün vermeyecek küçük bir hastaneye kuruculuk etmişti. Gelgelelim her hastayla özel ilgilenecek bir hemşire bulmak epey masraflı bir işti. Hastanenin ilk müdürü olarak, bir şekilde ciddi bir bütçe sorunu yaşamadan bu düzeni sürdürmüş olsa da yönetime gelen ikinci kişi o kadar şanslı değildi. Koltuğa üçüncü müdür geçtiğinde hastanenin masrafları öyle artmıştı ki, bir kısmını kendi sermayesinden harcayarak anca karşılayabilmişti.

Zaman geçip gitti ve devlete ait yeni bir akıl hastanesi açıldı. Akazavaların hastanesinde halihazırda pek de fazla olmayan akıl hastası sayısı daha da azaldı. Bir zamanlar askeri nişanını gururla taşıyan generallerin ve görkemli mucitlerin geçtiği koridorlarda kimse kalmamıştı. Yankılanan neşeli şarkıların sesi duyulmaz olmuş, yerini kasvetli uğultular ve gece rüzgârının ürkütücü sesi almıştı. Hemşirelerin birkaçı bu ortamdan kaçmak istercesine istifa mektuplarını verdiler. Geriye elli yaşlarını geçmiş yaşlı bir hemşire kalmıştı, hastanede bakımsız kalan üç akıl hastasının bakımını üstlenerek işine devam ediyordu. Yaşlı hemşire dışında temizlik işlerine yardımcı olan bir tıp öğrencisi de vardı. Hastane müdürü ve karısını da sayınca hastanede kalan kişi sayısı yediyi buluyordu. Fakat ıssız tepedeki boğucu sessizliğin üstesinden gelmeye yetmiyordu bu sayı.

Uzun süredir açılmadığı için örümcek ağlarıyla dolmuş pencereler ve süpürülmediğinden toz yumaklarıyla kaplanmış tatamiler sıradan bir görüntü hâline gelmişti. Hastanenin bu kasvetli ve bakımsız havası Doktor Akazava'yı da kötü etkilemiş, zamanla Doktor Akazava da memnuniyetsizliğini saklamamaya başlamıştı. Örneğin bir defasında, yeni hobisi olan bonsai ağacının bakımını yaparken ellememesi gereken filizleri yanlışlıkla sökmüştü… Hasta ziyaret saati geldiğinde sinirlerine hâkim olamayıp hastalara, "Deli herifler sizi!" diye çıkışmış, hastalara hakaretler etmeye başlamıştı. "Siz var ya, aptalsınız, zırdelisiniz! Siz en iyisi kendinize yeni bir beyin bulun burada vakit harcayacağınıza… Yoksa bir halt olmaz sizden!" Hastanede çalışan yaşlı hemşire ve hizmetliler

hastaların çıkardığı sıkıntılardan çok hastane müdürünün bu tavırlarından çekinir, böyle anlarda hiçbir şey demeden suratlarını ekşiterek birbirlerine bakmakla yetinirlerdi. Doktor Akazava'nın saldırganlaştığı zamanlar hastalar da ağızlarını sımsıkı kapatır, bulundukları yerde iyice büzülür ve doktora gözlerini dikerlerdi.

Hastanede son kalan hastaların üçü de orta yaşlı erkeklerden oluşuyordu. Adları da vardı elbette ama kendilerine isimleri yerine lakaplarıyla hitap edilirdi. Bir numaralı odada kalan adamı Tonton diye çağırırlardı. Tonton her gün odasındaki pencerenin kenarına geçerek pencereden krematoryuma giden araba sürüsüyle yoldaki telefon direğine konan kargaları izlerdi. Dışarı bakarken sağ ayağının parmak uçlarıyla duvarın ahşap kaplamasına vurmayı tik edinmişti. Kaplamalara istikrarla vuran adama çıkardığı sesle uyumlu olması için Tonton lakabı verilmişti. Duvarda Tonton'un ayaklarıyla vurduğu kaplama iyice aşınmış, aşman parçalar elektriklenmiş saç gibi tel tel sağa sola dağılmıştı.

(Bu arada söylemeyi unutmuş olmayayım, hastanedeki hasta sayısının azalmasıyla odalar da boşa çıkmış, hemşireler kalan hastaları yönetim odasına yakın olan bir, iki ve üç numaralı odalara yerleştirmişti. Dört numaralı odadan on iki numaralı odaya kadar olan diğer tüm odalar bomboş kalmıştı.) İki numaralı odada kalan hastanın lakabı ise Şantöz idi. Şantöz, sakalına aldırmadan kadın kimonosu giyer ve sabah akşam demeden aşk şarkıları söylerdi. Muhtemelen aklı yerinde olduğu zamanlarda dinleyip sevdiği, aklında kalmış eski moda şarkılardı bunlar. Kendinden gurur duyduğu belli bir şekilde kendi kendini alkışlayarak bis yapardı. Sonra da gülüp geçerdi.

Son olarak üç numaralı odada ise Yaralı kalıyordu. Adının aksine vücudunun hiçbir yerinde bir yara bere yoktu ama adam kendisini feci bir şekilde yaralanmış olduğuna inandırmıştı. Sürekli tüm yüzü sargı beziyle kaplanmış şekilde gezer, yeterince dinlenmesi gerektiğini ve yalnızca sırtüstü yatabileceğim iddia ederdi. Zaman zaman kendisini kontrole gelen hemşireye avazı çıktığı kadar bağırıp gerçekte olmayan yaralarına dokunmasına izin vermezdi. Yaralının uysallık gösterdiği tek kişi hastane müdürüydü, Doktor Akazava'nın sargı bezlerini değiştirmesine izin verir, hatta bu süreçte uslu uslu beklerdi.

Hastaların üçü de oldukça ılımlı kişiliklere sahip neşeli insanlardı. Akazava Akıl Hastanesi'nin geleceği ne olacakmış, bu gidişatla hastane tutunabilir miymiş hiç kafalarını yormadan hastanenin dar dört duvarı

arasında kendi kendilerine hayatlarını sürdürüyorlardı yalnızca. Fakat onlarla ilgilenen hemşirelerin birer birer hastaneyi terk etmesi ve yemeklerin gün geçtikçe kötüleşmesiyle bu neşeli üçlünün bile suratlarına gölge düşmüştü. Bu durum, hastane müdürünün memnuniyetsiz tavrıyla birleşince hastanede kasvetli bir hava esmeye başlamıştı. Zamanla bu kasvet fırtınası şiddetlenmiş, Akazava Hastanesi'ni hazin sonuna sürükleyen unsur olmuştu…

Sıcak, nemli bir sabah günü, krematoryum yolundaki araba sayısının normalden bile fazla olduğu görülmüştü. Öyle ki, gelip geçen arabaların dumanından yolu görmek mümkün değildi. O sabah Ukiçi Toriyama isimli yaşlı hemşire, her zamanki gibi saat altıda gözlerini açmıştı. Yüzünde umursamaz bir ifade ve dudaklarının arasında bir adet kürdanla hastanenin koridorlarında yürüyordu. Spor alanının köşesinde bulunan ahşap çitin kapısının açık olduğunu fark ettiğinde birden olduğu yerde donup kalmıştı.

Bu noktada ufak bir açıklama yapayım. Akazava Akıl Hastanesi yaklaşık 1.800 metrekare yer kaplıyor, bu alan yüksek ahşap çitlerle çevreleniyordu. Hastanenin bulunduğu V şeklini andıran arazinin bir ucunda muayene odaları, eczane ve hastane sakinlerinin kaldığı hastane binası bulunuyordu. Diğer ucunda ise yaklaşık 495 metrekarelik bir alan hastalara spor alanı olarak ayrılmıştı. Geriye kalan kısım ise ahşap çitle destekleniyordu. Çeşitli ağaçların olduğu bir koruluğa açılan arka kapı hastane binasına yakın bir yere eklenmişti. Bu kapı, akıl hastalarının egzersiz alanlarının hemen bitişiğindeydi, bu nedenle de diğer kapıların aksine sıkı sıkı kilitleniyordu. Bu kapıyı yalnızca hastane müdürü, sabah yürüyüşünü korulukta yapmak için kullanıyordu. Hemşire Ukiçi Toriyama, çit kapısına doğru yürürken müdürün sabah yürüyüşüne çıktığını, ardından kapıyı kilitlemeyi unuttuğunu umuyordu. Kısa bir süreliğine dahi olsa kapıyı kilitlemeden çıkması kabul edilecek iş değildi tabii… İçinden müdürü eleştirirken çit kapısının yanına gelen Hemşire Ukiçi, bir süre hiç kıpırdamadan aynı yerde durdu ve telaşla etrafa bakındı.

Fakat etrafta kimse yoktu.

Etraftan gelen tek ses ağaçların en üst dallarına konmuş kuşların neşeli sabah cıvıltılarıydı. Hemşire çevreye bakınırken bir şeylerin eksikliğini hissetti ve farkına varmadan ağzındaki kürdanı çıkardı.

Her sabah erkenden uyanıp sabah şarkıları söyleyen Şantöz'ün bu sabah sesi soluğu çıkmıyordu. Yalnızca o da değildi, tüm gün ayak sesleri duyulan Tonton'dan da hiç haber yoktu. Boşalmış hastane binası esrarengiz bir

sessizlikle kaplanmıştı. Aydınlık sabah vaktinde etrafa karanlık bir sessizlik hâkimdi. Çıt çıkmıyordu, Ukiçi'nin duyduğu tek ses hızla atan kalp atışlarıydı.

"Çok… Çok kötü bir şey bu!" Kendi kendine hayıflanan hemşirenin beti benzi atmıştı. Hemen geri dönüp hastaneye doğru patır patır koşmaya başladı.

Kapıların açılıp kapanma sesleri hemşirenin ayak seslerine eşlik ediyordu. Dört numaralı odadan bir numaralı odaya kadar koşturan hemşire telaşlı bir ses tonuyla, "Doktor Bey! Çok kötü bir şey oldu…" diye söyleniyordu. Koridordan geçip ana binaya ulaştı fakat herkes mışıl mışıl uyuyordu.

"Çok kötü bir şey oldu. Çok büyük bir sorunumuz var! Hastalardan biri kaçmış!" diye bağıran Ukiçi'yi duyan insanlar şaşkınlık içinde yanına koşuşturdular.

"Doktor Bey nerede? Nereye gitti?"

"Nerede olacak, odasındadır, koş uyandır çabuk!"

"Odasında değildi ki!"

"Değil mi?"

"Değildi işte… Önce kaçan hastaları bulsak ya!"

"Boş odalara baktın mı?"

"Hepsine baktım."

"Doktor Bey'i bulup haber vermek gerek."

"Yahu tamam da, buralarda değil ki!"

Herkesin bir şeyler önerdiği kargaşanın sonunda Hemşire Ukiçi, Bayan Akazava ve bir hizmetli toplanıp üstlerini başlarını dahi değiştirmeden dışarıdaki spor alanını incelemeye gittiler.

Bu çok büyük bir problemdi… Bir şeyler yapmaları gerekiyordu.

Ukiçi'nin önderliğindeki grup gözlerini bir an bile kırpmadan hastanenin içinden başlayarak koruluğa kadar her yeri aramaya başladılar. Fakat ne yazık ki nereye giderlerde gitsinler hastaları bulamamışlardı… Bir süre daha etrafı aradıktan sonra çaresizliği kabul eden hastane çalışanları yüzlerinde ağlamaklı bir ifadeyle arka kapının önünde toplandılar.

Hemşire endişelenmeye başlamıştı. "Doktor Bey'e ne olmuş olabilir?!" diye sordu.

Koruluktaki ağaçlara tünemiş kargalar etraftaki telaşeden irkilmiş, tekinsiz sesler çıkarmaya başlamıştı. Koşuşturmaktan bitap düşmüş

hemşirenin dizkapakları zangır zangır titriyordu. Yere çömelir çömelmez zeminde tuhaf bir şeylerin olduğunu fark etti ve incelemek için eğildi. Ahşap arka kapının hemen iç tarafında paramparça olmuş bir nesnenin kalıntılarını gördü, parçaların yapısına bakılırsa bira şişesine benzer bir şişe olmalıydı. Dikkatlice inceleyince şişenin tuvaletlerde kullanılan koku gidericiye ait olduğunu anladı. Cam kırıntılarının etrafını artık kurumaya başlamış bordo renkli lekeler çevreliyordu. Lekelerin kan lekesi olduğunu anlayan hizmetli kadın tiz bir çığlık attı.

Bayan Akazava işaretparmağıyla yerdeki izleri göstererek, “Toriyama, zeminde böyle izlerin oluşması için bir şeylerin sürüklenmiş olması gerekiyor, değil mi?” diye sordu. Gerçekten de öyleydi, toprak üzerindeki izlere bakılırsa ağır bir şey sürüklenerek götürülmüştü. Sürüklenme izleri akıl hastanesine doğru gidiyordu, ara sıra koyu kırmızı kan lekeleri de görülüyordu.

Felakete işaret eden bu görüntü karşısında iyice telaşlanmışlardı. Ahşap çitler boyunca sürüklenme izlerini takip ederek hastanenin dışında kalan tuvalete vardılar. İçeriye göz attıklarında gördükleri karşısında kalakalan üçlü korkudan çığlık attılar.

Pis beton zeminin üstü kan gölü içindeydi. Bu kan gölünün tam ortasında, garip bir pozisyonda yere atılmış bir ceset vardı. Dehşet verici bir hâle getirilmiş bu cansız beden Doktor Akazava’ya aitti! Zavallı adamın üstünde gece yatmadan önce giydiği pijamaları vardı… Kan gölünün etrafında parlayan cam şişe parçaları, adamın vücudundaki sıyrıkları açıklıyordu. Alın bölgesinden kafatasına uzanan alanda derin mi derin bir oyuk vardı. Bu gaddarlığı yapan kişi doktorun kafasını derince oyduktan sonra adamın beynini de çıkarmıştı - ve adamın beyni ortalıkta gözükmüyordu…

II

M. şehri polis karakolu acil durum haberini alır almaz bir müfettişle bir grup polis memurunu Akazava Akıl Hastanesi'ne gönderdi. Polisler yirmi dakika içinde olay yerine varmıştı.

Müfettişlik yapmak için gönderilen kişi Teğmen Yoşioka'ydı. Sinirleri altüst olmuş Hemşire Ukiçi'den yaşanan olayları dinleyen teğmen, ekibindeki polis memurlarına hastanenin her köşesini aramalarını ve üçlüyü derhal bulmalarını emretti.

Çok geçmeden savcılıktan olay yerini incelemeleri için gönderilen ekip akıl hastanesine ulaştı ve ön incelemeye başlandı. Doktorun cansız bedenini bulan üçlü, yaşananları idrak etmekte zorlanıyordu. Soruşturma başında polis memurlarına verdikleri ifadeler tutarsızlıklarla doluydu… Fakat kendilerine geldikçe her şeyi sıra sıra anlatarak tüm detayları verdiler. Akazava Hastanesi'nin içinde bulunduğu o uğursuz atmosferi, Doktor Akazava'nın son zamanlarda agresifleşmeye başlayan ruh hâlini ve üç hastanın nasıl kişiliklerinin olduğunu birer birer anlattılar.

Olay yeri inceleme görevlisinin dediklerine göre hastane müdürü sabah saat dört sularında hayatını kaybetmişti. O saatlerde hastanede herkes uyuduğu için çıkan sesleri duymamışlardı. Polis memurları hastane müdürünün her sabah erkenden uyanıp pijamalarını dahi değiştirmeden sabah yürüyüşüne çıkma gibi bir huyu olduğunu da öğrenmişti.

Ön inceleme sonuçlandığında savcı, teğmene döndü. "Cinayetin arkasında yatan sebep apaçık ortada. Burada üstüne düşmemiz gereken soru şu: Bu üçlü suç ortağı mıydı, yoksa birinin suç işlemesinin ardından diğerleri de hastaneden kaçmaya mı karar verdi? Bu arada, suçluları yakalamaya kaç polis memuru gönderdiniz?" diye sordu.

"Şimdilik beş kişi gönderdik, efendim."

"Yalnızca beş kişi mi?" diye suratını buruşturan savcı, "Peki, herhangi bir şeyler bulabilmişler mi?" diye sordu.

"Henüz bulamamışlar, efendim."

Savcı, "Bulamazlar tabii, beş kişiyle olacak iş değil ki bu! Kaçmış üç deli adamdan bahsediyoruz burada. Bir yerlerde saklanıp saklanmadıklarını

da bilmiyoruz…” dedi. Aklına korkunç bir senaryo gelmiş olmalıydı, birden suratını buruşturdu, gerginliği tüm vücudundan anlaşılıyordu. Yüzünde ciddi bir ifadeyle konuşmaya devam etti. “Tabii ya! Basit bir suçlu yakalama sorunu değil bu. Çok zahmetli bir iş… Bak, aradığımız adamların üçü de deli. Yetmezmiş gibi saldırganlaşmaya da başlamışlar. Ne yapacakları belli olmaz bunların.”

Savcının yanındaki yargıç da konuşmaya katılmıştı. “Haklısınız, efendim. Bu adamlar kadınların sık gezindiği sokaklara inerse kimbilir neler yaparlar…”

Savcı titreyen bir sesle, “İşte o zaman çok korkunç şeyler yaşanır,” dedi. “Burada daha fazla vakit harcayamayız. Hemen destek talebinde bulunalım. Hatta şehirdeki karakollara da haber gönderelim.”

Teğmen Yoşioka vakit kaybetmeden telefon odasına gitti. Destek isteyecekti.

Olay yerinden polis karakoluna, oradan ise şehirdeki tüm polis birliklerine haber gitti. Telefon görüşmeleri polis birliklerinde telaş uyandırmıştı. Akazava Akıl Hastanesi’nde bulunan soruşturma ekibi ise her geçen dakika daha da endişeleniyordu.

Destek ekibinin olay yerine varması çok zaman almamıştı, hastaneye varır varmaz iki gruba ayrıldılar. İlk grup şehir merkezine yol alırken diğer grup ise Akazava Akıl Hastanesi’nin bulunduğu tepeyi merkez alarak etrafı incelemeye koyuldu.

Fakat işe yarar bir şeyler bulmak hiç de kolay değildi. Teğmen gerginlikle dişlerini gıcırdatmaya başlamıştı. Henüz kötü bir haber almamış olmaları tek tesellileriydi.

Yine de rehavete kapılmamak gerekirdi. Bir an önce kaçan hastaları yakalayarak olası suçların önüne geçmeliydiler. Belki de hastalar insan içine çıkınca korkup bir yerlere saklanmıştı. Durum buysa kendilerini bulmak epey meşakkatli bir iş olacaktı.

Teğmen bu olasılıkları düşünürken yerinde duramaz hâle gelmişti.

Böyle bir durumda bir akıl hastası saklanmayı akıl edebilir miydi? Saklanmaya karar verse nereye saklanırdı? Elbette ya, bu işlerden anlayan bir uzmana giderek aradığı cevaplara ulaşabilirdi.

Saat öğle vaktini gösteriyordu, akıl hastalarının nereye kaçmış olabileceğine dair herhangi bir haber yoktu. Teğmen Yoşioka kararını vermişti, ayağa kalktı. Soruşturma ekibi olay yerinden ayrılarak

soruşturmaya şehir merkezindeki karakoldan devam etmeye karar vermişti. Kendisi de Akazava Hastanesi'nden ayrılarak şehrin diğer ucundaki devlete bağlı hastaneye gitmek için yola koyuldu.

Devlet hastanesinin müdürü Doktor Matsunaga, görüşme talebini memnuniyetle kabul etti. Talihsiz haberi çoktan almıştı, "Kabul edilemez bir suç işlemişler," dedi. Konuşurken teğmene oturması için işaret eden Doktor Matsunaga, kırmızı suratlı, insanların seveceği tipte biriydi.

Teğmen konuşmaya başladı. "Hemen konuya gireceğim. Buraya sizden bir ricada bulunmaya gelmiştim…"

"Üçlü hâlâ yakalanmadı, değil mi?"

"Henüz yakalanmadılar."

Teğmen konuyu uzatmadan doktora ziyaretinin sebebini açıklamaya başladı. "Doktor Bey aklını kaybetmiş bir adam böyle feci bir cinayet işlese ne yapardı? Saklanmayı düşünür müydü?"

"Hımm, bulunmayacaklarına inandıkları bir yer keşfetmişlerse saklanmış olabilirler tabii."

"Peki, saklanmak için nasıl bir yöntem izlemiş olabilirler? Oldukça tehlikeli insanlar bunlar, vakit kaybetmeden bulmamız gerekiyor…"

Teğmenin telaşı üzerine doktor alaycı bir gülümsemeyle, "Zor bir soru bu," dedi. "Hastaların her birini detaylıca muayene etmeden bu konuda bir cevap veremem. Genelde bu tür hastaların düşünme yeteneği kısıtlıdır, ayrıca duygusal açıdan da pek gelişmiş oldukları söylenemez. Ama buna rağmen hastalık derecesine bağlı olarak farklılık gösterebilirler. Hastaların her birinin farklı bir düşünce yapısı bulunabilir. Lafı dolandırmadan kendi fikrimi söylemek gerekirse bu vakada kimin nerede nasıl saklandığı pek önemli değil. Asıl önemli olan soru şu: Hastane müdürünü öldürmek üçünün ortak planı mıydı, yoksa yalnızca birinin başının altından mı çıktı? Cinayeti planlayan hastalardan biriyse o kişiyi bulduktan sonra diğerlerini bulmak pek de zor olmayacaktır. İşledikleri suçun heyecanı dindiğinde ve aç kalmaya başladıklarında ister istemez saklandıkları yerden çıkacaklar sonuçta. Sakinleştikten sonra herhangi bir tehlike teşkil edeceklerini de sanmam. Ama eğer üçü kafa kafaya verip planlamışsa bu suçu…" Doktor oturduğu sandalyede biraz kıpırdandı ve endişeli bir tonla devam etti. "Eğer bu üçlü suç ortaklarıysa işte o zaman işiniz zor."

Teğmen doktora doğru eğildi. "Ne demek istediğinizi açıklayabilir misiniz?"

“Demek istediğim şu, cinayeti işleyen hastalardan biriyse yapmanız gereken tek şey, kendine zarar vermeden hastayı bulmak. Fakat cinayeti birlikte planladıklarını düşünürsek üçünün de can sağlığını aklınızda tutmanız gerekecek.”

“Hâlâ anlamıyorum… Ne demek istiyorsunuz?” Teğmen huzursuz hissediyordu.

Doktor sırıttı. “Bak ne diyeceğim, geçen eczaneye gittiğimde duymuştum, Akazava Bey son zamanlarda pek bir yorgunmuş, sinirlerine hâkim olamıyormuş… Ara sıra hastaları, ‘Siz en iyisini kendinize yeni bir beyin bulun,’ diye düşüncesizce azarlıyormuş,” dedi.

“Duyduklarınız doğru, efendim. Zaten cinayet sebebinin bu olduğunu düşünüyoruz.”

“Dediklerimi dikkatlice dinleyin lütfen. Aslına bakarsanız bu söylentiyi yalnızca birkaç kez duydum, tüm detaylarıyla hatırladığımı söyleyemem. Yalnız aklımda kalan kısım şöyle, Akazava Bey hastalara ‘Beyninizi düzeltin’ değil, ‘Siz en iyisi kendinize yeni bir beyin bulun,’ demiş. Takdir edersiniz ki düzelmek ve yeni bir beyin bulmak arasında dağlar kadar fark var.”

“Hımm… Evet…” Teğmen doktorun ne dediğini tam anlamamış, belli belirsiz bir cevapla geçiştirmeye çalışmıştı.

Doktor konuşmaya devam etti. “Bu adamların aptal olduğunu düşünseniz bile, aptalların da kendilerine özgü algı yeteneklerinin olduğunu unutmamalısınız. Kendilerine yeni bir beyin almaları söylenmiş bu üç adam, akıllı bir adamı öldürerek adamın beynini çalmış, ardından da kayıplara karışmış. Bundan sonraki hareketleri ne olur dersiniz?”

“…”

Teğmen diyecek bir şey bulamamıştı. Hızla yerinden kalktı. Şapkasını eline aldı ve başka bir şey düşünmeden Doktor Matsunaga’ya dönüp saygıyla eğildi. “Yanıtlarınız için teşekkür ederim. Dediklerinizi çok iyi anladım.”

Doktor neşeli bir şekilde gülümseyerek, “Rica ederim,” dedi. Ayağa kalkarkense, “Öyleyse hemen şu üç zavallıyı yakalamaya koyulun da kafalarını paramparça edip ölmesinler. Bu vakada çözülmesi gereken birçok şey var. Dikkatsizlik yapma gibi bir lüksünüz yok,” diye ekledi.

III

Teğmen Yoşioka, aldığı yanıtlardan tatmin olmuş hâlde akıl hastanesinden çıktı.

Doktor Matsunaga'nın açıklamalarına bakılırsa, akıl hastanesinden kaçan bu üç delinin topluma zarar verme ihtimalleri çok da yüksek değildi. İster suçu tek bir kişi işlemiş olsun ister üçünün ortak planı olsun, başka insanlara zarar vermeyi düşünüyor olamazlardı. Muhtemelen şu an çaldıkları beyni kendi beyinleriyle değiştirmenin bir yolunu arıyorlardı… Amma tuhaf bir vakaydı bu!

Toplum huzuru konusunda rahatlamış olsa da bu defa da üç hastanın akıbetinin ne olacağı konusunda kaygılanmaya başlamıştı. Soruşturma ekibine katılmak için şehir merkezine giderek tekrar soruşturmanın başına geçti.

Nihayetinde uzman doktor dediklerinde haklı çıktı. Teğmen Yoşioka'nın emekleri boşa gitmemişti.

Cinayetin yaşandığı günün gecesinde, firar eden üç deli adamdan biri krematoryum yakınlarında yakalanmıştı. Yakalanan ilk kişi Şantöz'dü, yakalanması Doktor Matsunaga'nın dediği gibi olmuştu. Güneş batmaya başladığında ve hava kızılımsı bir renge büründüğünde işlediği suçun heyecanını kaybetmiş olan Şantöz, koruluk içinde saklandığı yerde şarkı söylemeye başlamıştı. Sesi duyan dikkatli bir sivil polis tedbiri elden bırakmadan yaklaşmış ve şarkı söyleyen adamı alkışlamaya başlamıştı. Alkışları duyan Şantöz bir süre duraklayıp şüpheci bakışlarla adama baksa da kısa sürede adama güvenip tekrar şarkı söylemeye başlamıştı. Polis bu şarkıda da alkışlarını eksik etmemişti, böylece hasta adam şüphelerinden tamamen arınarak yeni şarkısını söylemeye koyulmuştu. Ardından tekrar alkışlanmış, tekrar bir şarkı patlatmıştı. Şantöz gördüğü muamele karşısında gülmeye başlamıştı. Polis memuru ise adamın güvenini fırsat bilip aralarındaki mesafeyi yavaş yavaş kapatmış ve şarkıcı adamı hiç beklemediği bir anda yakalamıştı. Üzerindeki kadın kimonosu ile hemen arabaya bindirilmiş, ardından da polis karakoluna götürülmüştü.

Kendisiyle gurur duyan Teğmen Yoşioka vakit kaybetmeden karakola getirilen adamı sorguya çekmeye başladı. Fakat kısa süre içinde

karşısındaki adamla başa çıkamayacağını anlayınca çareyi bir kez daha Doktor Matsunaga'ya danışmakta buldu.

Teğmen tarafından telefon geldiğinde doktor, Akazava Akıl Hastanesi'ne taziye amacıyla gitmeye hazırlanıyordu. Son gelişmeleri öğrenince yolunu değiştirerek polis karakoluna uğradı ve durumu bir de orada dinledi. Her şeyi öğrendiğinde ilk işi Şantöz'ü yakalayan polis memurunu tebrik etmek oldu. "Gerçekten çok iyi bir iş çıkarmışsınız. Bunun gibi insanlarla uğraşırken ne olursa olsun onları kışkırtmamak çok önemli. Yumuşak bir tavırla, sanki ipekten bir iple yavaşça boğazını sıkıyormuş gibi yaklaşıp yakalamak gerekir. Onun seviyesine inip çocuksu duygularına ayak uydurmazsanız yakalayamazsınız."

Doktor yakalanan hastanın karşısına oturarak bir süre sorguya çekti, adamı tepeden tırnağa süzdüğü bir fiziksel incelemeye tabi tuttu. Tüm işi bittiğinde teğmene dönerek, "Aradığınız suçlu bu adam değil, baksanıza üzerinde kan lekesinden eser yok. Böyle feci bir harekette bulunan bir insanın bu kadar temiz olması imkânsız… Demek ki bu üçlü suç ortağı falan değil, geriye kalan iki kişiden biri aradığımız katil. Bu adamı kaldığı hastaneye geri götürebilirsiniz," dedi. Doktorun buyruklarına uyarak Şantöz sağ salim bir şekilde Akazava Akıl Hastanesi'ne nakledildi.

Böylece teğmen tüm enerjisini Tonton ve Yaralı'yı bulmaya adadı.

Fakat talihsizlik bu ya, Şantöz'ün yakalanmasının ardından henüz bir saat bile geçmeden doktorun kehanetinin gerçekleştiği, hastalardan birinin sokaklarda sorun çıkardığı öğrenildi.

Olay M. şehrinin banliyölerinde, işçiler için açılmış Azuma adında bir genelevde yaşanmış… Genelevde çalışan kadınlardan biri, gece vakti hamama gitmek için mekânın ip perdelerini aralamış ve tam o sırada karanlığın hâkim olduğu yolda bir figür belirmiş. Kadın karşısına çıkan bu görüntü karşısında çığlık atmaktan kendini alamamış. Figür orta yaşlı bir adama aitmiş, kimonosunun önünü dahi bağlamamış olan adamın suratı kanlar içindeymiş. Gözlerinde ise insanın içini ürperten bir ışıltı varmış. Cizo heykeli gibi, bir elinin avucunda parçalanmış tofu tanelerini andıran bir şey tutuyormuş. Denilene göre adam ayaklarını sürükleye sürükleye demiryolu boyunca ilerliyormuş.

Azuma'da çalışan kadının ifadesini bir polis memurundan duyan teğmenin yüzünün rengi değişti. Hemen ayağa kalktı ve Doktor Matsunaga'dan kendisine eşlik etmesini rica etti. İkili vakit kaybetmeden bir arabaya atlayıp bilgi almak amacıyla geneleve gittiler. Kadının ifadesini

bir kez daha dinleyip teyit ettikten sonra akıl hastası adamın gittiği yöne, tren raylarına doğru ilerleyip etrafı aramaya koyuldular.

İkili tren raylarında ilerleyip kayıplara karışan hastayı ararken -Matsunaga'nın öngördüğü gibi- son kalan deli de herhalde acıktığı için deliğinden çıkmış ve polisler tarafından yakalanmıştı. Şehir boyu akan M. Nehri'nin yakınlarındaki köprüde salına salına gezinen Yaralı'nın kafası her zamanki gibi sıkı sıkı bandajlanmış… Yüzünde dertli bir surat ifadesiyle gür nehir sularına bakıyormuş. Hâl ve hareketlerinden şüphelenen insanların ihbarları üzerine polis memurları ağustosböceği yakalar gibi yakalamış adamı. Şantöz'ün aksine Yaralı bir süre direnmeye çalışmış. Fakat kısa süre içerisinde sakinleşerek kendisini karakola götürmelerine izin vermiş.

Yaralı'nın yakalandığı haberini aldığında teğmen tren geçidinin yakınlarında bir kulübedeydi. Haberi iletmek için gelen polis memuruna, "Peki, yakaladığınız adamın herhangi bir yerinde kan izi var mıydı?" diye sordu. Polis memuru ise, "Hiç yoktu, efendim. Ama sanırım geceyi dışarıda geçirmiş. Bandajlarının etrafı çer çöp parçalarıyla doluydu," diye cevap verdi. Teğmen yanında bulunan doktora baktı ve gülümsedi. "Tamam, öyleyse deliyi Akazava Akıl Hastanesi'ne götürmeni isteyebilir miyim? Ama ılımlı bir şekilde yaklaşın adama, herhangi bir hareketinizle korkutmayın sakın."

"Derhal, efendim."

Polis memuru yanlarından ayrılınca teğmen ve doktor karanlığın içinde tren raylarını incelemeye devam ettiler.

"Artık olayların nasıl geliştiğini biliyoruz," dedi doktor.

Teğmen de, "Evet, sonunda öğrendik her şeyi," diye onaylayarak kafasını salladı. "Peki, Tonton nerede saklanıyor olabilir?"

Katili bulmak için akşam karanlığında etrafı dikkatlice süzerek ilerlediler. Etraftaki diğer polis memurlarının el fenerleri ateşböceği misali etrafı bir nebze aydınlatıyordu.

Tren raylarının üstünde yürümeye başlayalı on dakika bile olmamışken önlerini aydınlatan fener ışığının sarsılmaya başladığını fark ettiler. Sarsıntıyı takiben bir çığlık duydular.

Teğmen, "Bir sorun mu var?" diye bağırdı. Karanlığın içinden bir polis memuru, "Aradığımız adamı bulduk… Ölmüş bu!" diye seslendi.

Vakit kaybetmeden sesin geldiği yere doğru koşmaya başlayan ikili, polis memurunun bulunduğu yere ulaştıklarında dehşet verici bir manzarayla karşılaştılar.

Rayların üzerinde yatan cansız beden Tonton'a aitti. Tamamen parçalanmış ve toz hâline gelmiş olmasaydı kafasını raylara yaslamış, yastık misali kullanıyor gibi görünebilirdi Fakat onun yerine kafası ezilmiş, etrafındaki zemine misket taneleri gibi dağılmıştı.

Tonton'un bedeninden geriye kalanları tren yolunun kenarına taşıdıktan sonra doktor ve teğmen ölüyü incelemeye başladılar. Teğmen önündeki görüntüye dayanamayıp ayağa kalktı ve kendi kendine mırıldanmaya başladı: "Eyvah eyvah, ne feci bir son bu böyle…"

Teğmen telaşla söylenirken Tonton'un cansız bedeni önünde çömelip yumuşak ayak tabanlarını inceleyen doktor birden kafasını kaldırdı. Düşünceli bir tonla, "Son mu dersiniz?" diye sordu. Ardından yorgun olduğu belli bir şekilde çömeldiği yerden kalktı.

Doktorun hâl ve tavırları birden değişmişti… Yüzünün rengi iyice solmuştu, şüphe ve keder dolu bir ifadeyle cansız bedene bakıyordu. Homurdanarak, "Bana düşünmem için biraz süre verin lütfen," dedi, huzursuz bakışlarını Tonton'un ölü bedenine çevirerek adamın cesedini bir süre daha tepeden tırnağa süzdü. Cesedin parçalanmış kafasını kaldırıp, "Demek öyle… Bay Yoşioka, bir dakika gelebilir misiniz?" diye sordu. Ardından, "Az önce yaşananların feci bir şekilde sonuçlandığını söylemiştiniz. Fakat bence çıkarımlarımızda büyük bir hata yaptık, henüz hiçbir şey sona ermedi çünkü," diye ekledi.

Doktorun dolambaçlı konuşmasına karşı teğmenin daha fazla tahammülü kalmamıştı. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu. Doktor ise teğmenin tehditkâr bakışlarına aldırmadan Tonton'un cesedini incelemeye devam etti ve bir süre sessiz kaldıktan sonra tuhaf bir soru sordu: "Müdür Akazava'nın cesedi hâlâ akıl hastanesinde mi duruyor?"

IV

Yaklaşık yirmi dakikalık bir uğraşın sonunda Doktor Matsunaga teğmeni kendisiyle birlikte Akazava Akıl Hastanesi'ne gitmeye ikna edebilmişti. Gece rüzgârı, hastanenin bulunduğu tepedeki ağaç dallarını bir oraya bir buraya sallıyor, uzaklarda bir yerlerde baykuşların durmak bilmeyen uğultuları gecenin sessizliğini bölüyordu. Hastane binasına yaklaşırken Ukiçi Toriyama'yı gören Doktor Matsunaga, hemşireden Bay Akazava'nın cesedini nereye koyduklarını göstermesini istedi. Hemşire, "Henüz kendisini defnetmek için izin alamadık… Dolayısıyla sabaha kadar yanında beklemedik," dedi. Ardından bir mum yakarak hastane koridorlarında ikiliye yol gösterdi.

İki numaralı odanın önünden geçerken odasının içinde şakıyan Şantöz'ün şarkısını duydular. Bu akşam soprano sesini gösterecek bir şarkı seçmişti. Ardından üç numaralı odanın önünden geçtiler. İçeride bulunan Yaralı, sürgülü cam kapıyı aralamış, yüzünde kuşkulu bir ifadeyle kapının aralığından gelen geçeni izliyordu. Dördüncü odadan ilerisi ışıklar çalışmadığı için karanlığa bürünmüştü.

Hemşire Ukiçi grubu ileriye, beş numaralı odaya yönlendirirken gölgesi mum ışığında dans ediyordu. "Henüz bir tabut yaptıramadık, bulduğumuz gibi bırakmak zorunda kaldık kendisini," diyerek elindeki mumu ileriye doğru uzattı.

Odanın köşesinde, yere serilmiş yağlı kâğıtların üstünde hastane müdürünün beyaz kumaşa sarılmış cesedi yatıyordu. Doktor hiçbir yorum yapmadan cesedin yanına yaklaştı, eğildi ve üzerinden beyaz kumaşı kaldırdı. Cesedin sağ ayağını eline alıp hafifçe kaldırdı, ardından hemşireye dönerek, "Işığı yaklaştırabilir misiniz lütfen?" diye sordu.

Hemşire titreyen ellerle mumu getirdi ve cesedin üzerinde tuttu. Doktor Matsunaga ise ölünün ayak tabanlarını başparmağı ile ovmakla meşguldü, ne kadar sert bastırdıysa da cesedin ayak tabanlarında hiçbir değişiklik yoktu, kaskatıydılar. Ayak tabanları kalın nasırlarla kaplıydı. Bunu gören doktor cesedin ayaklarını yukarı kaldırıp başparmaklarını mum ışığında incelemeye başladı. Mum ışığının aydınlattığı ayak parmaklarından biri öyle şiş, öyle kuruydu ki, görüntü olarak ponza taşlarını andırıyordu.

O zamana kadar doktoru sessizce izleyen hemşire, gördükleri karşısında endişeyle elindeki mumu düşürdü.

Etraf zifiri karanlığa bürünmüştü. Karanlığın içinden Hemşire Ukiçi neredeyse histerik bir bağırış kopardı. “Ah! Ama bu ayak… Bu ayak doktorun değil ki, Tonton’un ayağı bu!” Ukiçi’nin bağırışlarına Doktor Matsunaga da katıldı, telaşla kapıya koşan doktor, “Bay Yoşioka! Hemen buraya gelin lütfen!” diye bağırıyordu.

Koridorda duyulan telaşlı ayak seslerini bir şeylerin kapıya çarpma sesi takip etti. Ardından bir camın kırılma sesi duyuldu. Gürültü karşısında afallayan teğmen vakit kaybetmeden koridora koşturdu. Üç numaralı odanın önünde kavga eden iki kişinin karaltısı, karanlık koridorda zar zor seçiliyordu. Birbirine girmiş ikili, kavganın şiddetiyle yerde yuvarlanıyordu. Teğmen hızla yanlarına gitti, başta ne yapacağını bilemese de kafası beyaz bezlerle sarılmış adamı gözüne kestirip yetmiş kiloluk cüssesiyle adamın üzerine atladı.

Ağırlığını verince Yaralı’yı yakalamak kolay olmuştu. Elleri kelepçelenen adam asık suratla yere oturtulmuştu, sanki tüm gördükleri kötü bir rüyaymış gibi stresle gözlerini kırpıp duruyordu.

Doktor Matsunaga belini tutarak kalktı, tek eliyle pantolonundaki tozları silkeledi ve “Hayatımda ilk defa bir kavgaya katılıyorum,” dedi. Tanık olduğu görüntüleri idrak etmekte zorlanan teğmen, “Bütün bunlar ne anlama geliyor?” diye sordu.

Doktor yanıt olarak Yaralı’nın oturduğu tarafa baktı. “Salağa yatıp cevaplamaktan kaçıyorsun, öyle mi? Gerçekten göründüğün kadar aptal mısın yoksa rol mü yapıyorsun, bir görelim bakalım.” Yaralı’nın önüne çömelerek adamın gözlerinin içine baktı. Kafasını sarmalayan beyaz bandajların kapatamadığı bir gözleri kalmıştı.

Yaralı tekrar debelenmeye başladı.

Doktor, “Sıkıca bağlayın şu adamı lütfen,” diyerek iki elini Yaralı’nın kafasını tutmak için uzattı. İyice telaşlanan hasta adam tekrar bir yabani hayvan gibi saldırmaya başladı. Teğmen olayın ciddiyetini anlayarak adamı hareketsiz hâle getirdi. Nihayetinde ikilinin gücü deli adamı zapt etmeye yetti.

Doktor ayağa kalktı ve yakarışlarına aldırmadan adamın kafasındaki sargıları açmaya başladı. Beyaz sargılar açıldıkça deli adamın neye benzediği görünmeye başladı. Önce çenesi, sonra burnu, ardından gözleri

derken adamın tüm suratı ortaya çıkmıştı. Durduğu yerden olup biteni izleyen Hemşire Ukiçi, sargıların altından çıkan yüzü görünce hayret içinde bir çığlık attı. “Ama bu Yaralı değil, doktor beyin ta kendisi!”

Gerçekten de önlerinde duran kişi ölmüş olması gereken Doktor Akazava idi. Doktor korkudan beti benzi atmış bir suratla karşılarında dikiliyordu işte!

Foyası ortaya çıkan Akazava ile polis karakolu tarafından gönderilen araca bindiklerinde, Doktor Matsunaga olup biteni detaylarıyla anlatmaya başladı.

“Ne yalan söyleyeyim, böylesine düzenbaz bir suçluyla hayatımda hiç karşılaşmamıştım,” dedi. “Şu hikâyeye bak… Kendisine her fırsatta, ‘Sen en iyisi beynini değiştir, yoksa akıllanmazsın,’ denilen bir akıl hastası, günün birinde bunu gerçekleştirmeye karar veriyor… En azından buna inanmamız bekleniyor. Fakat gerçekte olaylar böyle gelişmedi tabii. Kendisine hakaretler edilen akıl hastası, fail değil kurbanın ta kendisiydi. İnsanları öldürüldüğüne inandıran hastane müdürü ise başından beri aradığımız suçluydu. Suratı tamamen parçalanmış bir cesedin kime ait olduğunu anlamak mümkün değil ya, yapması gereken tek şey adamı öldürdükten sonra kendi kıyafetlerini giydirmekti.”

“Fakat müdür büyük bir hata yaptı ve Tonton ile Yaralı’nın cesetlerini karıştırdı. Nasıl mı? Anlatayım… Genelevde çalışan kadının gördüğü kişi Tonton değil, hastane müdürü Akazava’ydı. Yol boyunca birilerine gözükerek olaya tanıklık edecek bir şahit arıyordu. Aradığı tanıdığı bulduktan sonra tren raylarına doğru yürüyerek rayların üzerine önceden öldürdüğü Yaralı’yı savurdu. Tonton beynini değiştirme yolunda ilerlerken tren altında kalıp can vermişti, Bay Akazava bütün hikâyeyi böyle göstermek istiyordu. Vakayı çözmek için akıl hastaları ile ilgilenen bir uzmanın fikrinin alınacağını biliyordu, tüm senaryoyu buna göre planlamıştı zaten. Buradan itibaren Yaralı gibi giyinip polis memurlarına yakalanacak ve planını bu şekilde sonlandıracaktı. Fakat hata yaptığı kısım tam da burasıydı… Tren raylarındaki cesedi gördüğümüzde Tonton’a ait olduğunu düşüneceğimize inanmıştı, Şantöz ve Yaralı çoktan bulunmuştu sonuçta… Oldukça iyi bir plan olduğunu kabul etmeliyim. Fakat tren raylarının üstünde Tonton’a ait olması gereken cesedin ayaklarında hiç nasır olmadığını fark etmiştim. Oysaki adını, duvarlara vura vura nasırlı ayaklarının çıkardığı sesten alan Tonton’un ayakları o şekilde olamazdı.”

“Yani kısacası, ilk olarak Yaralı’yı öldürüp kıyafetlerini adama giydirmiş olsaydı planında hiçbir delik olmayacaktı. Tonton’u tren raylarında öldürecek ve ardından akıl hastalarından birini taklit edip hastaneye geri getirilecekti.”

“Planı işe yarasaydı iki veya üç gün içinde müdürün cesedi olduğu sanılan Yaralı’yı akıl hastanesinden almaya geleceklerdi. Ardından dul kalan karısı hastaneyi satacak ve parasını alacaktı. Müdürün hayat sigortası da iyi para getirecekti tabii. Servete konan dul kadın, kimsenin bilmediği bir köye kaçıp orada öldüğü sanılan kocasıyla tekrar buluşacaktı… Muhtemelen bu cinayetlerin arkasında yatan plan buydu. Eh müdür de hayatını akıl hastalarıyla geçirmekten bitkin düşmüştü ama ne olursa olsun, böyle masum insanları sinsi planlarına dahil etmesi kabul edilebilir şey değil.”

Doktor Matsunaga sözlerini bitirdikten sonra kendisini dikkatle dinleyen teğmenin yüzüne baktı. Yaşanan tatsız olayları hatırlayıp suratını ekşitti.

“Bu olaydan çıkarılacak çok ders var bizler için… İnsan kimseye körü körüne güvenmemek.”

1936